

NASIL BİR SENDİKAL ANLAYIŞ (2)		DERSİM'DE ÇATIŞMA: İKİ HALK SAVAŞÇISI ŞEHİT DÜŞTÜ		ÇATIŞMANIN ANAFORUNDAKİ FİLİSTİN		
	Sendikalar tüm sınıfın çıkarlarını savunan bir örgütlenme anlayışını esas almalıdır. Sendikalarda yaşanan ciddi sıkıntılardan birisi de emek cephesinin tümünü kucaalayabilecek açılımlardan yoksun olmasıdır.	13 GÜNCEL	 Çemizgezek'in Paşacık Köyü'nde pusuya düşen gerillalar, kuşatıldıkları evde, "teslim ol" çağrısına sloganlarla karşılık vererek girdikleri çatışmada şehit düştüler.	2 GÜNCEL	 Gazze'de dört kez ateşkes ilan edilmesine rağmen henüz güvenlik sağlanabilmiş değil. Bölgede son aylardaki en kanlı günler yaşanırken, İsrail'in de Gazze'ye girmesi ortamı iyice karıştırdı	15 GÜNCEL

Devrimci Demokrasi

15 Günlük Siyasi Gazete Yıl: 5 • Sayı: 112 • 1-16 Haziran 2007 • Fiyatı: 1 YTL www.halkingunlugu.org e-mail:devrimcidemokras@superonline.com

KOMÜNİZMİN SÖNMEYEN MEŞALESİ

İbrahim Kaypakkaya anıldı

Komünizmi kazanmanın stratejik silahı İbrahim Kaypakkaya

34. ölümsüzlük yıldönümünde eylem ve etkinliklerle anıldı

Komünizmin Türkiye-Kuzey Kürdistan'a uygulanmasında İbrahim Kaypakkaya, ekonomik yapıdan sınıfların mevzilenişine, ulusal sorundan Kemalizm ve devletin niteliğine, oradan da parti ve sosyalizm sorunlarına ilişkin pek çok temel konuda yaptığı kapsamlı tahliller ve bunlara bağlı olarak yakın devrimin niteliği, yolu ve stratejik araçları üzerine doğru sentezler yapan bir manifesto olarak ülke devrim tarihinde yerini aldı. Kaypakkaya bizzat Halk Savaşı'nı örgütlemek üzere mücadelenin hem teorik hem de pratik önderliğini üstlenip, az sayıda yoldaşıyla

birlikte Maoist partiyi kurarak, yarım asırlık reformist-revizyonist kabuğu kırıp, mevcut sisteme karşı gerçek alternatif bir ideolojik-politik-örgütsel ve askeri çıkışla Türkiye-Kuzey Kürdistan devriminde çığır açtı... Egemenlere "en tehlikeli görüşler Kaypakkaya'nın fikirleridir" dedirten ve egemenlerin kendilerince çözümü zindanda işkencede katletmekte buldukları Kaypakkaya, bugün harladığı devrim ateşiyle halen egemenlerin korkulu rüyası olmaya devam ediyor...

Şarteks Deri'de çalışan işçiler alacaklarını istiyor

Tuzla Organize Deri Sanayi Bölgesi'nde bulunan Şarteks Deri'de çalışan ve 'ekonomik sıkıntı' nedeniyle iş akitleri feshedilen 16 işçi 500 bin YTL alacakları için iş makinelerinin satılmasını bekliyor. Geçen Aralık ayında Şarteks Deri işverenini Mahmut Dipsar'ın 'ekonomik sıkıntı' nedeniyle süresiz izin verdiği ve 12 Nisan 2007 tarihinde iş akitlerini feshettiği 16 deri işçisi, 500 bin YTL'lik tazminat alacakları için fabrika önünde bekliyor. Altı

aydan beri fabrika önünde nöbetleşe bekleyen işçiler, işverenini kendilerini oyalayarak tazminat ödemediği yeni işçilerle yeniden üretime geçmeyi planladığını iddia etti.

Atılan işçilerden Yusuf Elden, yılbaşından beri para alamadıklarını, patronun 4 milyon YTL değerinde evi çok sayıda mal varlığı olduğunu söyledi. SAYFA 6

Emperyalizme karşı halkların mücadelesini yükseltelim

G8 zirvesi öncesi; Almanya devletinin ev baskınları gerçekleştirerek gözaltı terörü estirmesine, zirvenin yapılacağı kasabada fiili olağanüstü hal tablosu yaratmasına karşın Haziran ayında Berlin'de toplanacak G8 zirvesine dönük eylemlerin hazırlıkları hız kesmeden devam ediyor. Maoist Komünist Partisi, İran Komünist Partisi (MLM) ve Komünist Devrimciler (Almanya) 18 Mayıs günü yayınladıkları ortak bildiride tüm ilerici kişi ve kurumların anti-G8 eylemlerini örgütlemesi ve bu eylemlere katılması gerektiği ifade edilerek, "İster dalaşsınlar, ister işbirliği yapsınlar; emperyalist gericiilere karşı gerçek toplumsal kurtuluş için halkların mücadelesini yükselt" denildi.

SAYFA 10

Deri patronunun kar hırsı sonucunu yaşamını yitiren Güneri arkadaşları tarafından anıldı

Deri-İş Sendikası üyeleri, iş cinayetinde kaybettikleri Hüseyin Güneri adlı işçiyi andı.

İstanbul'da kurulu bulunan, Tuzla Organize Deri Sanayi Bölgesi Traktörçüler Duracağı'nda toplanan Deri-İş Sendikası üyesi işçiler, 15 Mayıs'ta iş cinayetinde yitirdikleri Hüseyin Güneri adlı işçi için eylem yaptı. Ada Deri'de gece bekçiliği yapan fakat işveren tarafından üretim bölümünde çalıştırılan Güneri, geçirdiği "kaza" sonucu yaşamını yitirmişti. Sendika üyeleri, işverenlerin yasa dışı davrandıklarını belirterek olayı kınadı.

Deri-İş Tuzla Şube Başkanı Binali Tay, sermaye sınıfının gücüne güç katmak için her yolu denediğini söyleyerek, "İşveren gece bekçilerine iş yaptırıyor. İşçi sınıfının kanını emmeye devam ediyor. Biz başka Hüseyinlerin ölmesini istemiyoruz, buna tahammülümüz kalmadı. Bekçilerin üretimde çalıştırılmalarını kınıyoruz" dedi. Alkoç ve Şarteks Deri'de işçilerin direnişlerinin sürdüğünü, işverenin çeşitli oyunlarla işçileri kandırmaya çalıştığını ifade eden Tay, tüm bu oyunlara karşın mücadelelerinden vazgeçmeyeceklerini kaydetti.

SAYFA 6

EĞİTİM-SEN ÜYESİ ÖĞRETMEN ÖLDÜRÜLDÜ

Ankara Mustafa Kemal Lisesi'nde görev yapan Eğitim-Sen üyesi öğretmen başından vurularak öldürüldü. Ankara'nın Yenimahalle ilçesi Mustafa Kemal Lisesi'nde edebiyat öğretmenini olarak görev yapan Eğitim-Sen üyesi ve işyeri temsilcisi olan Deprem Sankas, 24 Mayıs günü okula giderken başından vurularak öldürüldü. Konuya ilişkin açıklama yapan Eğitim-Sen, edebiyat öğretmeni Deprem Sankas'ın ilerici, demokrat niteliklerinin cinayetin siyasi olabileceği kuşkusu nu yarattığını belirtti. Sankas'ın öldürülmesi için "siyasi cinayet kuşkusu var" denilen açıklamada, Sankas'ın iki gün önce satırıl-bıçaklı bir grubun saldırısına uğradığı daha önce üniversitele-re ve liselere yönelik ırkçı saldırıları öğretmenler kuruluna taşıyarak, önlem alınması konusunda çaba gösterdiği de bildirdi. Katledilen Muş ili Varto ilçesi doğumlu öğretmen Deprem Sankas'ın cenazesi 25 Mayıs günü görev yaptığı okulun bahçesinde ailesi, Eğitim Sen yönetici ve üyeleri, çalışma arkadaşları ve öğrencilerinin katıldığı cenaze töreninin ardından Karşıyaka Mezarlığı'nda toprağa verildi.

sayfa 11

F tipi hapishanelerde tutsaklara yönelik saldırılar sürüyor

İnsan hakları Derneği (İHD) Adana Şubesi son üç ay içerisinde Adana Kürkçüler F ve E Tipi Hapishaneleri'nde yirmi bir tutukluya gardiyan ve askerler tarafından işkence yapıldığını açıkladı.

İHD Adana Şubesi, Kürkçüler F ve E Tipi Hapishanesi'nde bulunan üçü adli toplam yirmi bir tutuklu ya, gardiyan ve askerler tarafından işkence yapıldığı, tutukluların hapishanede çınl çıplak soyulduklarını, onur kırıcı hareketlere maruz kaldıklarını, dövüldük-

lerini ve psikolojik baskıyla karşı karşıya kaldıklarını bildirdi. Tekirdağ F Tipi Hapishanesi'nde de 19 Mayıs günü görüşe giden tutsak yakınları, hapishanedeki gardiyanların tutsaklara saldırdıklarını belirttiler. Saldırdan dolayı ailelerin çocukları ve yakınları ile görüşmelerine izin verilmezken, hapishaneye çok sayıda takviye jandarma ekibi gönderildi. Saldırıda tutuklu ve hükümlülerden yaralıların bulunduğu öğrenildi.

SAYFA 4

KOMÜNİST ÖNDER KAZIM ÇELİK'İ SAYGIYLA ANIYORUZ

1974 yılında mücadeleye katılan Kazım Çelik çok yoksul bir aileden geliyordu. Mao'nun Teori ve Pratik adlı eserini çobanlık yaparken okumuşt u. Usta bir örgütçü olan Kazım Çelik, 1981 yılında Malatya'da yakalandığında 45 günlük işkenceli sorgulardan geçirildi, her türlü işkence yöntemine karşı ismini dahi söylemeyerek dimdik çıktı işkence tezgahlarından.

1981 yılında Proletarya Partisi'nin 2. MK'sına seçilerek Siyasi Büro'da yer aldı. 1982 yılında Askeri Komisyon Sekreterliği'ne seçildi. 1983 yılında ise Parti Genel Sekreterliği'ne getirildi. 20 Mayıs 1987'de 3. Koneferans hazırlığında iken bir grup yoldaşı ile birlikte düşmanın hain pusu su sonucu ölümsüzler kervanına katıldı.

YÖNELİM

KAZIM CİHAN

Yaşasın Yeni Demokrasi

Kitlelerin kaderlerini ellerine alması için gerekli olan, komünist ideoloji rehberliğinde Halk Savaşı'dır.

SAYFA 10

Dersim’de iki Halk Savaşçısı şehit düştü

Çemişgezek’in Paşacak Köyü’nde pusuya düşen gerillalar, kuşatıldıkları evde, “teslim ol” çağrılarına sloganlarla karşılık vererek girdikleri çatışmada şehit düştüler

Dersim Çemişgezek’e bağlı Paşacak köyünde, 26 Mayıs Cumartesi günü Türk devlet güçlerinin pususuna düşen Mahmut Polat (Yılmaz) ve Hidir Oğur (Haşim) adlı gerillalar, teslim olmayıp uzun süre direnerek şehit düştüler.

Gerillalardan Hidir Oğur kendi köyü olan Paşacak köyünde, 26 Mayıs Cumartesi günü sabah saatlerinde pusuya düşen gerillalar, kaldıkları ev kuşatılınca akşam saatlerine kadar bu evde direndiler. Teslim ol çağrılarına sloganlarla karşılık veren gerillalar, kuşatıldıkları ev yoğun bombardıman altında tamamen yakılınca kendileri de tanınmayacak şekilde katledildiler.

Hidir Oğur katledildiği köyde sloganlarla defnedildi

Naaşlan Elazığ’a, Fırat Üniversitesi Tıp Fakültesi’ne götürülen gerillalardan Hidir Oğur, 29 Mayıs günü Paşacak köyünde defnedildi. 28 Mayıs günü Elazığ Fırat Üniversitesi Tıp Fakültesi Araştırma Hastanesi morgundan alınan Hidir Oğur’un naaşı katliamın meydana geldiği Paşacak köyünde kalabalık bir kitle tarafından sloganlarla def-

nedildi. “Devrim şehitleri ölümsüzdür”, “Gerillalar ölmez, yaşasın Halk Savaşı”, “Katil devlet hesap verecek” ve “Hidir Oğur ölümsüzdür” sloganlarıyla naaşı defnedilen Oğur’un cenaze törenine katılmak için Dersim merkez, Hozat ve Elazığ’dan gelmek isteyenler jandarmalar tarafından engellendiler. Cenaze töreni sırasında jandarmalar köyün etrafında yığınak yaparak, tepelerden köyü gözetlediler.

Mahmut Polat’ın naaşı ailesine verilmedi

Şehit düşen gerillalardan Mahmut Polat (Yılmaz)’ın naaşı ise tam teşhis yapılamadığı gerekçesiyle ailesine teslim edilmedi. 29 Mayıs’ta Mahmut Polat’ın naaşını teslim almak için Elazığ’daki Fırat Üniversitesi Tıp Fakültesi Araştırma Hastanesi’ne başvuran aile, tam teşhis yapılamadığı gerekçesiyle Polat’ın naaşını alamadı.

Bu arada İstanbul’da, 30 Mayıs tarihinde, Gazi Mahallesi Cemevi’nde Mahmut Polat’ın cenaze törenine katılmak için toplanan kalabalık bir kitle de, Polat’ın naaşının getirilemediği öğrenilince,

şehit düşen gerillalar için Gazi Mahallesi’nde yürüyüş düzenledi.

Cenaze töreni için Gazi Mahallesi Cemevi önünde toplanan Partizan üyeleri ile aralarında DHP’nin de bulunduğu çeşitli demokratik kitle örgütlerinin üyeleri, Partizan imzalı “Gerillalar ölmez, yaşasın Halk Savaşı” pankartının arkasında, Cemevi’nden Mahmut Polat’ın ailesinin evine doğru yürüdüler. Yürüyüş boyunca, “Gerillalar ölmez yaşasın Halk Savaşı”, “Yaşasın devrimci dayanışma”, “Yaşasın partimiz TKP/ML, halk ordusu TİKKO ve TMLGB” sloganlarını atan kitle, Mahmut Polat’ın evinin önüne geldiğinde şehit düşen Halk Savaşçıları şahsında devrimci ve komünist mücadelede şehit düşenler için saygı duşunda bulundu. Ardından Partizan adına bir açıklama yapılarak Mahmut Polat ve Hidir Oğur’un mücadelelerinin devam edeceği vurgulandı. Eylem marşların okunmasının ardından son buldu.

İmam Boztaş’ın mezarı tahrip edildi

Dersim’in Mazgirt İlçesi’ne bağlı Alanyazi köyünde, 8 Mart 2004 tarihinde, akşam saatlerinde evinin kapısını çalan JİTEM elemanları tarafından kurşunlanarak katledilen Demokratik Haklar Platformu aktivisti İmam Boztaş’ın, köyünde bulunan mezarı tahrip edildi.

Konuya ilişkin 26 Mayıs tarihinde, Dersim merkezinde, Sanat Sokağı’nda basın açıklaması yapan Demokratik Haklar Platformu, Boztaş’ın mezarına yapılan saldırıyı kınadı. DHP’nin açıklamasında, İmam Boztaş ve Hasan Şahin gibi kontrgerilla tarafından katledildikleri ayan beyan ortada olan kişilerin hesabının bir gün mutlaka sorulacağı belirtilerek, “Bu ailelerimizi yalnız görüp baskı uygulayanlar bizi karşılarında

bulacaklardır” denildi.

Doğa katliamına karşı mücadele çağrısı

DHP açıklamasında ayrıca, Ovacık ilçesinin ormanlık alanlarındaki tırtıl istilasına da değinilerek, “Bu durum yıllardır doğaya olan saldırının bir devamıdır. Munzur üzerinde barajların yapılması, ormanlarımıza tırtıl ve yılanların atılması, ormanlarımızın yakılması bu saldırılardan bir kağıdır. Biz bu saldırılara karşı herkesi mücadelemeye çağırıyoruz” denildi.

Devrimci Demokrasi’den

Türk devleti Güney Kürdistan sınırındaki askeri varlığını gün geçtikçe artırıyor. Tankların, topları, askerlerin sayısının giderek arttığı, askeri operasyonların yoğunlaştığı Kuzey Kürdistan’daki bu gelişmenin yanı sıra, egemen sınıflar Güney Kürdistan’a sınırdışı bir operasyon yapıp yapılmaması konusunda ABD’nin de bilinen görüşleriyle birlikte tartışıyorlar. Kuzey Kürdistan’da, sınır bölgelerindeki askeri hareketlilik bu yönde somut adımların atılıyor olduğu görüntüsünü verse de, böyle bir operasyonun yol açacağı ekonomik, politik sonuçlar da bütün yönleriyle tartışılarak olası bir sınırdışı operasyondan Türk devletinin beklenenin ötesinde bir zararla çıkacağı yönündeki yorumlar ağırlık kazanıyor.

Kuzey Kürdistan’daki askeri hareketliliğe rağmen, Temmuz ayında yapılacak olan genel seçimlerin de yaklaşması, bir sınırdışı operasyonu Türk devleti açısından daha da imkansız kılma. Sınırdışı askeri hareketliliği ve operasyon çığırkanlığı yapılan bir tarafa bırakacak olursak, Türk devleti de seviz ilde yapılacak olan ve ilk olarak Mayıs ayında Amed’de yapılan “seçim güvenliği bölge toplantısı”nda, genel seçimlerin sorunsuz bir şekilde yapılabilmesi için alınacak önlemleri tartıştı. Buna göre mevcut tablo daha çok sınırdışı bir operasyon yerine, sınırdışı hareketlenmeleri kontrol altında tutup, Kuzey Kürdistan’da operasyonları yoğunlaştırma yönünde. Yani devlet, seçimlerin yapılabilmesini engelleyecek üst boyutta çatışmalı bir ortamın doğmasını istemiyor.

Bu sorun devlet için önemli, zira PKK de tek taraflı ilan ettiği ateşkese Mayıs ayının ortalarında bozacağını ilan etmişti. Seçimlerde DTP’nin önünün kesilmesi için sistem partilerinin gösterdiği çaba, Genelkurmay’ın saldırgan yönelimi, artan askeri operasyonlar ve PKK ateşkesinin süresinin dolması gibi gelişmelerin üst üste gelmesi, Türk devleti için bölgede seçimlerin yapılabilmesini tehlikeye sokacak bir ortamın doğmasına elverişli oldu.

Ateşkesin süresi doldu, ancak PKK’nin eylemleri sadece kendisine yönelik operasyonlara sınırlı bir şekilde karşılık vermekle kaldı. Görünen o ki PKK de seçimler öncesi çatışmalı bir ortamın olmasını istemiyor. Genel seçimler öncesinde sistem partilerinin DTP’nin meclise girmesini engellemek için yaptığı ittifaka rağmen DTP’nin parlamento’ya girme ısrarını sürdürüleceğini açıklaması da, seçimlerin yapılmasında bir pürüz olmayacağını gösteriyor.

Güney Kürdistan sınırındaki askeri yoğunluğunu pekiştiren Türk devleti ise, Güney’den gelen gerillaların Kuzey’e geçişini engellemek isterken, Kuzey Kürdistan’da da yoğunlaştırdığı askeri operasyonlarıyla gerillayı imha etmeye çalışıyor. Devletin sınırlar içerisinde yaptığı operasyonlar ABD tarafından destekleniyor, zaten bugüne kadar Türk devleti Kürt ulusal kurtuluş hareketi ile devrimci ve komünist hareketlere karşı ABD tarafından eğitildi. Ancak şu koşullarda sınırları aşan bir operasyona ABD sıcak bakmıyor. Zaten Türk devleti sınırdışı operasyonun hedefleri arasında Federal Kürdistan Yönetimi’ni de koyunca, operasyonun karşı cephesi iyice genişliyor ve bir o kadar da imkansızlaşıyor operasyon. Genelkurmay Başkanı, “teröre destek veren de teröristtir” diyerek, Barzani’yi hedef göstermek istese de, bu söz bu çapı çok fazla aşmaktadır. Bugün terör örgütü denilen Hizbullah’a PKK’ye karşı mücadele etmesi için verilen dolaylı devlet desteği ne çabuk akıldardan silindi. Paşa’nın sözlerine bakılacak olursa ABD ve AB ülkeleri de terörist. Büyükanıt bu kadar geniş bir cepheyi hedeflemiyor elbette, ancak ülkede tırmadınırlan milliyetçi güdülerin tatmin edilebilmesi için bazı söylemlerde bulunması gerekiyor.

Barzani Kürt bir “lider” olduğu için bu sözlerin hedefine giriyor olsa da, ABD’nin kendisine verdiği destek, peşmergelerin eğitilmesiyle yaratılan Kürt ordusu, Büyükanıt’ın sözlerinin çok da önemsenmeyeceğini gösteriyor. Emperyalist ABD’nin, Irak’ın bu en güvenli bölgesini Kürt devletinin ırkçı iktidarsızlarına kurban etmeyeceği aşktır. Türk devletinin ise ABD’yi karşısına alamayacağı şu götürmez bir gerçektir.

Geçtiğimiz günlerde sınırdışı hareketliliği ABD savaş uçaklarının sınırı ihlal etmesi eklenerek, Türk devletini zorlayan bir gelişmenin yaşanmasına sebep oldu. Türk devleti bu yüzden ABD’ye nota verdiğini açıkladı. Devlet açısından ABD’ye nota verebilmek ilk olarak bir sınırdışı operasyonun ABD’ye rağmen yapılabilmesiyle yanılmasını yaratsa da, devletin verdiği notanın içeriğinin ne olduğu da önemli. İçeriği açıklanmadan, sadece “nota verdik” demeleri, operasyonun yapılmasının tartışıldığı bugünlerde saldırgan eğilimleri tatmin etmekten başka bir iş yaparmaktadır. Zaten ABD tarafı da, konsoloslukları aracılığıyla bu konuyu geçirir tarzda ele aldı. Türk devletinin bu tavır sahtekarcıdır. Tepesinde uçan CIA’nın işkence uçaklarına karşı ya da İçirlik üssünde olup bitenlere ilişkin böyle bir tavır geliştirmemesi bunu ispatlamaktadır. ABD ile Türk devleti arasındaki ilişki bütün göstermelik çabalara rağmen efendi ile uşak ilişkisini aşamamaktadır.

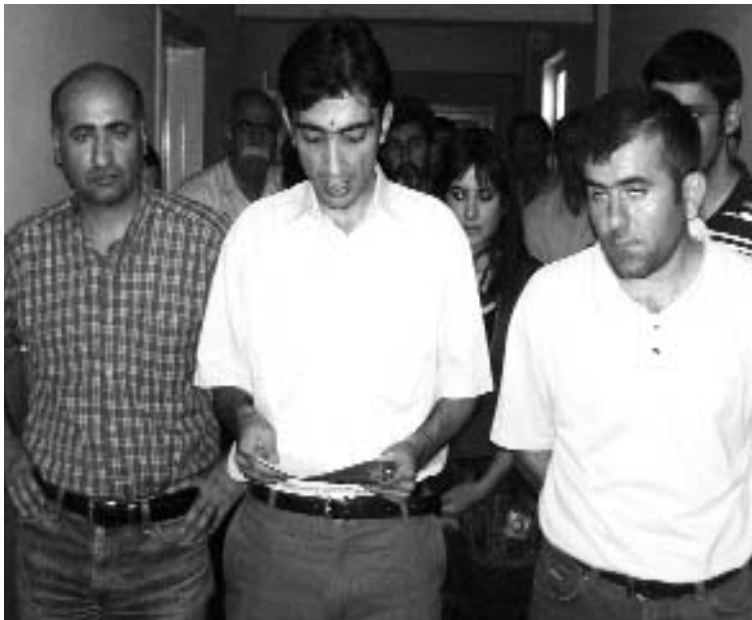
Özgür Yurttaş Hareketi aktivisti Atmaca’dan suç duyurusu

İnsan Hakları Derneği (İHD) Dersim Temsilciliği’ne başvuran Özgür Yurttaş Hareketi aktivisti Bülent Atmaca, gözaltına alındığında hakkında herhangi bir kesinleşmiş hüküm yokken basında sanki bir yasa dışı örgütün üst düzey yöneticisiymiş gibi haberlerin yer almasının kendisinin kişilik haklarına yapılmış bir saldırı olduğunu belirterek, çıkan haberlere ilişkin suç duyurusunda bulunacağını söyledi.

İHD Dersim Temsilciliği’nde 25 Mayıs günü yapılan basın açıklamasında konuşan Özgür Yurttaş Hareketi aktivisti Bülent Atmaca, şehir merkezinde 23 Mayıs günü bir kafede otururken polislerce gözaltına alındığını, ertesi gün akşam saatlerinde ise sulh ceza mahkemesince serbest bırakıldığını belirterek, gözaltında bulunduğu süre içerisinde bazı gazete, televizyon ve internet sitelerinde kendisine ilişkin “örgütün üst düzey yöneticisi” olduğu yönünde haberlerin yayımlandığını ve bu kişilerden şikayetçi olacağını söyledi. Açıklamada konuşan İHD Dersim Temsilciliği Başkanı Barış Yıldırım da, kimseye aksi ispatlanmadığı süreçte suçlu muamelesi yapılamayacağını belirterek, “Basın yayını organlarını sorumlu ve duyarlı davranmaya çağırıyoruz. Aksi durum kişilik haklarına saldırı mahiyetinde olup açıkça hukuka aykırılık teşkil edecektir. Zira habercilik il-

kelerinin en önemli kamuoyunu doğru ve objektif bilgilendirmektir” şeklinde konuştu.

Açıklamanın ardından Atmaca, adliyeye giderek suç duyurusunda bulundu.

Cafer Tayyar Bektaş mezarı başında anıldı

Ölüm orucu direnişi şehidi, Maoist Komünist Partisi üyesi Cafer Tayyar Bektaş, Ankara Demokratik Haklar Platformu ve ailesi tarafından mezar başında anıldı.

F tipi hapishanelere karşı başlatılan ölüm orucu direnişinde Maoist Komünist Partisi’nin 1. ekibinde yer alan ve 20 Ekim 2000’de başlayan direnişin 200’üncü gününde şehit düşen C. Tayyar Bektaş, Ankara-Karşıyaka’da bulunan mezarının başında anıldı. Karşıyaka mezarlığında 7 Mayıs günü Cafer Tayyar Bektaş, Ali İhsan Özkan ve İrfan Ortakçı’nın mezarları başında bir araya gelen DHP üyeleri ve şehitlerin aileleri, saygı duruşunda bulundular. Anmada konuşan Cafer Tayyar Bektaş’ın babası Zeynel Bektaş, oğlunun yaşamı ve

mücadelesine ilişkin bir konuşma yaptı. Konuşmanın ardından Ankara DHP adına yapılan açıklamada, “Bugün psikolojik savaş manevralarını uygulayanlara karşı bizlerin de kardeşlerimizin, oğullarımızın, eşlerimizin, yoldaşlarımızın zafer çığlığını ideolojik stratejileri bilinciyle sahiplenmenin zamanıdır. Cafer Tayyar Bektaş’ı, bütün devrim ve komünizm şehitlerini anmak da; ömürlерinin yetmediği yerde yarım bıraktıkları mücadelelerini zafer halayıyla taçlandırmaktır. Cafer Tayyar Bektaş’ın anısı önünde saygıyla eğiliyoruz, mücadelesi mücadelemizdir diyoruz” denildi. Anma, söylenen marşlar ve atılan sloganların ardından sona erdi.

YURTIÇİ HESAP NO:
Ertaş ÖZTÜRK
Yapı Kredi Bankası İst. Aksaray Şubesi: 0094208-6
İş Bankası İst. Aksaray Şubesi: 1002 30000 1153314

YURTDİŞİ HESAP NO:
Ertaş ÖZTÜRK
Yapı Kredi Bankası İst. Aksaray Şubesi: (Euro) 3013710-9
İş Bankası İst. Aksaray Şubesi: (Euro) 1002 301000 1107308
Emlak Bankası İst. Atatürk Bulvarı Şubesi: (FRF) 00235699

ABONE OL - ABONE BUL
OKU - OKUT

Abone Süresi	Yurtiçi	Yurtdışı
6 AYLIK	12 YTL	35 EURO
1 YILLIK	24. YTL	70 EURO

MKP'den genel seçimlere ilişkin açıklama

Maoist Komünist Partisi (MKP), yaklaşan genel seçimlere ilişkin bir bildiri yayımlayarak; son günlerde ayyuka çıkan ve ‐laik-şeyratçı” çatışması olarak lanse edilen boğazlaşmanın, Türk hakim sınıflarının farklı klikleri arasındaki iktidar dalaşının bir görüngüsü olduğuna dikkat çekti

Maoist Komünist Partisi (MKP), yaklaşan genel seçimlere ilişkin bir bildiri yayımlayarak; son günlerde ayyuka çıkan ve ‐laik-şeyratçı” çatışması olarak lanse edilen boğazlaşmanın, Türk hakim sınıflarının farklı klikleri arasındaki iktidar dalaşının bir görüngüsü olduğuna dikkat çekti.

‐Kliklerin bu bölünmesi iki ayrı sınıf şeklindeki ya da ezen ezilen biçimindeki bir cepheleşmeyi kesinlikle ifade etmez. ‐Laik-çağdaş” denilen, aslında TC'nin egemen yönetici partisi olan ordunun bir bileşeni olmaktan başka bir şey ifade etmeyen CHP ile müttetikleri mi demokratik bir cephe-dir? Halk düşmanı devletin resmi ideolojisi ve Kemalist kumandalı statükosunun bir numaralı savunucusu olan bu partinin halkın çıkarlarıyla, ilericilikle zerrece alakası yoktur. Aynı şekilde ‐liberal” oyunlar peşine düşmüş susurlukçu katil çetelerin ve halkımıza karşı sürdürülen özel savaş rejiminin mimarlarından biri olan Ağar eksenli blok mu reformcudur? Yine ABD'nin stratejik planlarına göre mevzilenirilererek hükümet olarak atanmış Tayyip Erdoğan eksenli emperyalist ılımlı İslam karargahı mı halkçıdır? Ya da Türk devletinin ezilen ulusları ve azınlıkları inkar, imha ve katliamlarla biçen geleneksel politikasının bağnaz savunucuları olan Kızıl Elma bloğu mu ilericidir?” denilen bildiriye, bütün bu kesimlerin emperyalizme uşaklıkta sınırlı tanımayan, Dünya Bankası ve IMF politikalarının icra memurları, emperyalist hegemonya stratejilerinin birer kuklası olduklarına işaret edildi.

Tüm hakim sınıf partilerinin ezilen Kürt ulusu ve azınlıklara, ezilen inanç gruplarına karşı tek millet, tek devlet, tek resmi dil bayrağı altında haksız savaşlarını derinleştirceklerini beyan etmiş olduklarına değinilen bildiriye, bu güçlerin, aynı şekilde Güney Kürdistan gibi alanlara işgal ve çok yönlü saldırılarla seferber olacaklarını da ortaya koyduklarının altı çizildi.

Cumhurbaşkanlığı tartışmalarının hatırlatılarak, ‐yüce” denilen medisin göstermelik bir kurum olduğu, faşizmin maskesi olmaktan öte bir anlam ifade etmediği gerçekliğine vurgu yapılan bildiriye; TC'nin merkezi koordinasyon karargahı olan ordunun, klik çatışmalarında güç dengelerinin zorlanmasıyla kılıcı çekerek 28 Şubat'tan on yıl sonra 27 Nisan 2007 muhtırası ile sahneyi düzenlemeye giriştiği kaydedildi. ‐Bu Maoistlerin öteden beri söylediği MGK denilen modern görünümülü cuntacılığın Türk devletinin her zamanki kaptanlığıdır belirlenmesinin doğruluğuna işaret eder. Dolayısıyla klik çatışmalarında halkın hiçbir menfaatinin bulunmadığını bir kez daha yinelemek isteriz. Temel stratejik şiarımız bütün iktidar halkıdır. Bu yolda asgari stratejik programımız Yeni Demokratik Cumhuriyet için Yeni Demokratik Halk İktidarı'dır. Bu zaferi tesis edecek tek merkezi görev Halk Savaşı'dır” ifadelerine yer verilen bildirinin devamında şu ifadelerle yer ve-

rilidi:

‐Egemenler %10'luk seçim barajlarıyla, birleşik oy pusulalarıyla, 12 Eylül anayasası, seçim kanunu, siyasi partiler yasası konseptlerindeki birlikle-riyle parlamentoya girmek isteyen reformist güçlere bile tahammülsüzlüklerini göstermektedirler. Kürt hareketinin bu alanda sesini bile duymak istemiyorlar. Evet halka sadece egemen sınıf kliklerinin hangisinin sizi soy-masına, size yönelik baskının hangisi aracılığıyla olmasına razısınız diye so-ruyorlar. Tezgaahlıdıkan seçim bunu ifade ediyor. Peki bu alanda devrim, bağımsız ideolojik siyasi çizgisiyle insiyatifle birleştirmek durumundadır. Re-jim bugün de ciddi bir krizle yüz yüzedir. Örtü olan parlamento ve hükü-met son gelişmelerle birlikte maske olabilme işlevini yitirmiş vaziyettedir. İşte seçimler. Bir kriz durumundaki bütün kurumlarıyla yıpranmış rejimi

kurtarma operasyonudur. Bu asla unutulmamalıdır. Cumhurbaş cumhur-başkanlığı seçimlerinde de karar verici mercinin parlamento olmadığı gö-rülmüştür. Ordu her zamanki gibi kararı ben veririm diyor. Burjuva feodal devlet gerçekliğinde halk zaten her zaman siyasetin tespiti, karar verme ve yönetmede devre dışıdır. Sömürücü devletlerin her biçiminde halka verilen tek ‐hak” devlete itaat etmedir. Osmanlı ve onun devamı niteliğindeki TC gerçekliğinde bu çok daha bariz bir durumdur. Halka devlet partilerinden birine oy verin diyenlere cevabımız hayır olmalıdır. Şiarımız biz halk iktida-rı istiyoruz olmalıdır. Bütün acil talepler bu hedefe bağlı olarak ele alınma-lıdır.

Bu konuya genel yaklaşımımız zaten bilinmektedir. Parlamento, bur-juva devletlerine sadece ‐demokratik” bir maskedir. Parlamentoyu faşist diktatörlükle bağdaştırmayanlar kaba bir yanılgı içerisinde-dirler. Evet par-lamentoyu gerektiğinde ortadan kaldıran faşist diktatörlük gerçeğini de bi-liyoruz. Bu tamamiyla koşullara ve egemen sınıfların yönetme meselesin-deki ihtiyaçlarına bağlı bir durumdur. Bu açıdan komünistler parlamenter ya da parlamentosuz faşist diktatörlüğün her biçimine karşıdır. Peki bu

SINIF TAVRI

İsmail Uçar

Yazarımızın yazısı elimize ulaşmadığı için yayımlayamıyoruz

halk için serbest örgütlenme hakkını istemekten, legal alanda var olma ta-leplerini yükseltmekten geri durma anlamına mı gelir. Kesinlikle hayır. Fa-sizm şu veya bu devlet partisnin keyfi isteğinden apaynı, bizzat bir Türk devlet gerçekliğidir. Ekonomik, siyasi, sosyal koşulların bir sonucu olarak devlet zorunlu bu biçimde yürütülmek durumundadır. Dolayısıyla anti-fa-şist mücadele bir devrim mücadelesidir. Parlamento eksenli bir çerçeveye kesinlikle sığmaz, sığdıramaz bir meseledir. Komünistler parlamentodan hiç yararlanılmaz, seçimlere hiç girilmez düşüncesinde değillerdir. Bu bir il-ke sorunu değil, taktik bir meseledir. Her bir somut koşulda somut ele alın-mayı gerektiren bir konudur. 3. Konferans ve daha sonraki 1. Kongre bu ko-nuya doğru yaklaştı. Parlamentodan taktik olarak hiçbir şekilde yararlanıl-maz, seçimlere hiçbir durumda girilmez diyen ve bunu bir ilke meselesi du-rumuna getiren dogmatizmi mahkum etti. Özetle dedi ki; MLM'ler ikesel olarak hiçbir mücadele biçimini ret etmezler. Ana mücadele biçimi ile tali olanı, merkezi görevle ikincil ve tali görevleri birbirine karıştırmadan, esas ve tali örgütlenme biçimlerini bulandırmadan, strateji ve taktiği birbirine karıştırmadan sorunu ele almalıdırız. Stratejik başarıyı yakınlaştırmaya hizmet edecek taktikler devrim için vazgeçilmezdir. Parlamento da, her bir somut durum da bu çerçevede ele alınmalıdır. Tarihi muhasebemizin an-lattığı budur.

Kitlelerin egemen sınıflar kampaşmasından birine yedeklenmek iste-diği bugün kü durumda parlamenterist bir perspektifte değil, Halk Savaşı'na hizmet temelinde, devrimin sesini mevcut hareketli atmosferde kitlelere taşıma perspektifiyle bağımsız devrimci insiyatifle taktiksel-dönemsel ola-rak ezilen Kürt ulusunun demokratik hak ve özgürlüklerini merkeze alan bağımsız adaylar, bütün dost müttetik güçlerle birleşik devrimci eylem bir-liği temelinde, ancak propaganda ve ajitasyon özgürlüğünü yadsımayan bir perspektifte belirlenmiş komünist, devrimci, demokrat bağımsız adaylar desteklenmelidir. Merkezi görevin hizmetinde böyle bir taktik daha etkin bir propaganda ve ajitasyon işlevi görebilir. Burada planlama, insiyatif ve seferber olma özel bir önem taşımaktadır. Meselenin ciddi bir ideolojik si-yasi kampanyayla ele alınması zoruridir. Ezilen Kürt ulusunun, azınlıkları, alevi, Hristiyan ve diğer inanç gruplarının ilerici demokratik taleplerine se-yirci kalamayız. Komünizmin tüm bu sorunlara gerçek çözüm olacak bay-rağını asla indirmeden, dostlarımızla aramızdaki farklılıkları eleştiri, ikna ve dönüştürme sorumluluğunu asla dışıtlamadan eylem birliklerine özel önem verilmelidir.”

BAŞYAZI

Yaklaşan seçim ve artan klikler arası dalaş

Son iki aylık süre zarfında, art arda yaşanan ‐kritik” gelişmelere tanıklık ettik. Genelkurmay-AKP dalaşının gölgesinde alevlenen Cumhurbaşkanlığı gerilimi, ‐irtica” balonunun suni bir şekilde şişirilerek, halkın ‐laik” olarak addedilen orducu cepheye itihak etmesi ve devleti kut-saması için sürdürülen yoğun faaliyetler, ‐sivil” toplum örgütleri tarafından organize edilen ve ordunun kutsandı-ğı ‐cumhuriyet” mitingleri, Genelkurmay tarafından AKP'ye karşı yayınlanan e-muhtıra, muhtıranın ardından ABD'nin darbeye karşı olduğu yönünde açıklamalar ya-parak, Türk ordusuna muhtıranın (efendisini) gösterme-si, sınır ötesi operasyona yönelik Güney Kürdistan hudu-duna yapılan yoğun askeri yığınak ve bu yığnığa karşı-lık ABD uçaklarının Türk ordusundan hızlı davranarak sı-nır geçme yarışmasında ipi göğüslemesi ve bu hamlesi ile ordunun kulağını çekmesi... Suriye'ye silah taşıdığı öne sürülen bir İran uçağının Türk devleti tarafından in-dirilerek aranması ve sonrasında yaşanan ‐hüsrân”. Son olarak bu listede eklenmesi gereken önemli bir halka olarak; Ankara Ulus'taki bombalı saldırın.

Yukarıda bir trenin vagonları gibi peş peşe sıraldığı-mız gelişmeleri, televizyonda izlediğimiz bir filmnin bir ka-resinde üzerimize doğru son sürat gelen tren karşısında; ‐nasıl olsa televizyondan çıkamaz” düşüncesiyle koltuğu-muzdaki istifimizi bozmadan izlenmesi; sonu hüsrân ola-cak bir geleceğe davetiye çıkartmakla eş anlamıdır. Ve bunun kabul edilmesi mümkün değildir. Mümkün değil olmasına ya, halkın büyük bir kesiminin bu yaşananları –tren olayında olduğu gibi- ‐nasılsa beni etkilemez”ci bir tutumla seyrettiği de nesnel bir gerçeklik olarak oldukça yerde durmaktadır! Peki bu tren nereye gidiyor derse-niz? Yukarıda sıraladığımız gündemler üzerine biraz kafa yorulduğunda, bu trenin halk kitlelerini sürükleyerek bir uçuruma doğru götürdüğünü söylemek abartılı olmasa gerek.

ABD sahnedeki başrolü

değiştiriyor

ABD'nin, Ortadoğu halklarının cansız bedenleri üze-rinde yükseltmek istediği Büyük Ortadoğu Projesi kapa-samında, Türk devletinin üzerine düşen sorumluluğunu ye-rine getirmesi yolunda, İslami kimliği kendisine maske edinerek AKP ile yürümek istediği artık aşkar olmuş bir gerçekliktir. Bu durum; yıllırdır ABD'nin maşası olarak kendisine verilen görevleri layıkıyla yerine getirmek için uğraşıp didinen, kah yerine getirdiği emirler için ‐bizim çocuklar başardı” denilerek ödüllendirilen, kah ‐biz dar-beye karşıyız” denilerek azarlanan Türk ordusunun teke-rine çomak sokuyor gibi görünüyor. Gelişmelere bakıldı-

A

BD'nin, Ortadoğu halklarının cansız bedenleri üzerinde yükseltmek istediği Büyük Ortadoğu Projesi kapsamında, Türk devleti-nin üzerine düşen sorumluluğunu yerine getirmesi yolunda, İslami kimliği kendisine maske edinen AKP ile yürümek istediği ark-tık aşkar olmuş bir gerçekliktir. Bu durum; yıllırdır ABD'nin maşası olarak kendisine verilen görevleri layıkıyla yerine getirmek için uğraşıp didinen, kah yerine getirdiği emirler için ‐bizim çocuklar başardı” denilerek ödüllendirilen, kah ‐biz darbeye karşı-yız” denilerek azarlanan Türk ordusunun tekerine çomak sokuyor gibi görünüyor. Gelişmelere bakıldığında, ABD'nin AKP hükü-metini bir süre daha kollamak ve kullanmak arzusunda olduğuna işaret eden bir dizi olgunun kendisini dışı vurmakta olduğu görülecektir

ğında, ABD'nin AKP hükümetini bir süre daha kollamak ve kullanmak arzusunda olduğuna işaret eden bir dizi ol-gunun kendisini dışı vurmakta olduğu görülecektir. Bun-ları kısaca ifade etmek gerekirse:

AB üyesi TC: ABD'nin truva atı

ABD'nin, Türk devletinden (ve elbette devlet erkini elinde bulunduran Türk hakim sınıf kliğinden) beklediği görevlerin içinden öne çıkan madde AB üyeleği olarak görünüyor. Zira bir zamanlar ABD'nin, doğu Avrupa ölkelerindeki sosyalist devrimlerin yayılmasını önlemek ve SSCB'nin etkinliğini kırmak için ekonomik olarak destek verdiği Avrupa Birliği, bugün ABD için başlıca rakip güç-lerden biri durumuna gelmiştir. Buradan hareketle dün-ya imparatorluğunu tesis etme hayalleri peşinde at koş-turan ABD için, AB içinde, kendisinin çıkartlarını savuna-cak ve bu doğrultuda O'nun elini güçlendirecek devletle-rin olması büyük bir öneme sahiptir, ki bu özellikle iler-ki yıllara dönük bir adım olarak tasarlanmaktadır. Bura-dan hareketle ABD, AB'ye üyelik doğrultusunda ‐emin” adımlarla ilerleyen ve bu esnada ABD'nin kontrolünde hareket eden AKP, ABD için önemli bir misyona sahip du-rumda.

AKP'ye karşı olduğuna dair hakkında söylemler çı-kan ABD Savunma Bakanlığı Müsteşarı ve eski Ankara Büyükelçisi Eric Edelman, AKP'ye bakışını şöyle özetliyor:

‐Türkiye'nin Avrupa Birliği (AB) üyeliğini sonuna ka-dar destekliyorum. AKP hükümetinin bu yönde gösterdi-ği çabaları da takdir ediyorum”. Yine Edelman'ın bu açıklamasından bir gün sonra ABD Senatosu'nda konuşan Dı-şişleri Bakanı Condoleezza Rice da; ‐Bizim rolümüz, (Tür-kiye'deki) demokratik ve anayasal süreçlerle uyumlu ol-malı. Bu hükümet, halk tarafından seçildi ve Türkiye'yi Avrupa'ya doğru götürmeye kendini adadı. Hükümetin politikası hep bu yönde oldu. İslami kökleri olan AKP li-derliği Avrupa'ya entegrasyonu için çalışıyor”. Rice'nin ko-nuşmasında es geçilemeyecek bir nokta ise; ‐demokra-tik ve anayasal süreçlerle uyumlu olmalı” şeklindeki söy-lemi. Zira burada ima edilen ordunun yayınladığı e-muh-

tıraya karşı AKP'nin savunulduğudur!

AB üyelik süreci ile birlikte Türk ordusunun siyaset-teki etkisinin azaltılması, MGK sekreterinin sivil bir kişi ol-ması gibi şartların öne sürülmesi hatırlandığında, bu du-rumun ordu için barındırdığı ‐tehdit-tehlike” daha açık bir şekilde görülecektir.

ABD'nin bir silahı olarak;

AKP ve ılımlı İslam

BOP çerçevesinde gerçekleştirilen Irak işgali hamlesi karşısında, Irak'ın Müslüman olması nedeniyle ülkemiz-deki İslamcı kesimden yükselmesi muhtemel tepkilerin, İslamcı maskeye sahip bir hükümet ile nötralize edileme-si ya da asgari düzeye çekilmesi amacıyla AKP'yi hükü-mete taşıyan ABD, önümüzdeki süreçte de AKP'yi bu yönlü kullanmak niyetinde görünüyor. CIA tarafından ya-yınlanan 88 sayfalık ‐İslam Raporu'nun 38. sayfasında ılımlı İslamcı olarak ülkemizden Fethullah Gülen'in adı örnek olarak veriliyor. Bir sonraki sayfada da ılımlı İslam-cıların en büyük eksikliklerinden birinin ‐ekonomik güç” olduğu vurgulanıyor ve maddi açıdan desteklenmeleri isteniyor.

Raporda Türk devletinin ılımlı İslam için iyi bir model oluşturduğu tespitinde bulunularak, bu konuda TC'deki hükümetin desteklenmesi gerektiğinin de altı çiziliyor. Yine raporda; ‐Önce ılımlı İslamcılar” desteklenecek baş-lığı altında: Çalışmalarının ve görüşlerinin yaygınlaştırl-ması için maddi katkı yapılacak, daha geniş kitlelere ve özellikle gençlere ulaşmaları teşvik edilecek, sivil toplum kuruluşları kurmalarına, eğitim için yer bulmalarına ve politik süreç içinde gelişmelerine destek olunacak, gö-rüşlerini yaymak için web sitesi, okul, enstitüler kurma-larının önu açıklacak ve ılımlı İslamın kitlelerin alternatif-i olması sağlanacak” ifadelerine yer verilmesi de bu görü-şü güçlendirir mahiyette. Bu da Kemalist nitelikten ziya-da ılımlı İslam'ın ön plana çıkartılması ve ordunun bu alandaki kozunun da elinden alınması anlamını taşıyor. Yine Güney Kürdistan'daki Kürt liderlerin ABD'den gör-

dükleri destek ve ABD'nin PKK'ye yönelik pasif konumla-nışı sonucu Türk ordusunun temel ‐hassasiyet”lerinden olan Kürt ulusal sorunu karşısında elinin kolunun bağlan-ması da yine bu minvaldeki bir gelişmedir.

ABD'nin azarladığı

ordu huysuzlanıyor

Yukarıda kısaca izah etmeye çalıştığımız nedenler-den ötürü bu aralar Türk ordusunun, komutanı ABD ile ilişkileri ‐stratejik müttetik” düzeyinde görünmüyor. Öy-leki çıkarna çomak sokulan, üvey evlat muamelesi gö-ren Kürt ulusal sorunu karşısında elinin kolunun bağlan-ması da yine bu minvaldeki bir gelişmedir.

güçler içerisinde ABD'nin sınırlarak diğerlerine bir kaç tur fark atmış olması; Türk ordusunun bu haylazlığının bir sonuç vermeyeceğini daha şimdiden ortaya koymakta-dır. Ki zaten Türk ordusu da bu gerçekliğin farkında ol-makla birlikte yapabileceği en iyi hamleyi yaparak, daha sonra ‐testiye kıran çocuk” misali verilecek cezaya razı durumdadır.

Durum böyle olmakla birlikte, Genelkurmay Başkanı Yaşar Büyükanıt'ın son dönemlerde yaptığı açıklamalar-da ABD ve AB'yi suçlar tarzda söylemlerde bulunması da ABD-ordu arasında çelişkilerin yaşandığını gösterir mahi-yette. Zira; Genel Kurmay Başkanı Büyükanıt, 12 Nisan günü düzenlediği bir basın toplantısında Güney Kürdis-tan'daki Kürt liderlerinin Türk devleti ve Türk kolluk güç-leri hakkındaki açıklamalarına ilişkin yönetilen soru üze-rine; ‐Ben söyleyene değil, söyletene bakıyorum”, ‐onla-n şımartarlan biliyoruz” şeklindeki yanıtı, yine ‐Ulus'taki patlamanın ardında PKK mı var?” sorusuna verdiği ‐kimin yaptığından çok, yapanların arkasındaki gücün kim oldu-ğunu düşünmeliyiz” cevabı; Büyükanıt tarafından okun ucunun Güney Kürdistan'daki oluşuma ve dolaylı yön-den de ABD'ye çevrilmesini ifade etmekteydi.

Ulus'ta halkı hedef alan bombalı saldırı ve yukarıda genel hatları ile ele aldığımız gelişmeler, yaklaşan süre-ce ilişkin iki seçeneği bir tabloyu önümüze çıkartmakta-dır. Bu seçeneklerden ilki; Türk ordusunun, özellikle dev-lethin yumuşak karnı olan Kürt sorununa ilişkin ABD'den icazet alamaması ve bu konuda ABD'nin de herhangi bir adım atmaması, bu durumun 80 yılı aşkın resmi devlet politikasında bir kırılma ile sonuçlanabileceği endişesini taşıyan Kemalist kliğin başı ordu, Rusya başta olmak üzere diğer emperyalist güç odaklarına ‐yaklaşarak” ABD'den mevcut pozisyonunu korumasını istiyor.

İkinci seçenek ise; ABD'nin miman olduğu bu ‐dani-şıklı dövüş” ve ardından yaşanan gelişmeler ile Türk or-dusunun, PKK'ye karşı ABD'nin belirlediği sınırlı bir ‐ope-rasyon” sonrasında Irak'ın içlerine çekilmesi ve 1 Mart Tezkeresi'nde yapıla(mayanın) böylelikle gerçekleştiril-mesi ve Türk devletinin, ABD komutasında BOP'a piyon olarak dahil edilemesidir.

Sonuç olarak; ‐cumhuriyet” mitinglerinde ‐Tam ba-ğımsız Türkiye” umuduyla göreve çağılan ordu, emper-yalizme göbekten bağlı bir durumdadır ve bu emperya-list güçlere olan bağımlılığın baş mimandır. Buradan ha-rekete her iki seçenekte de Türk ordusunun ABD'ye kar-şı bağımsızlık mücadelesi vermediği, sadece mevcut po-zisyonunu korumak için kıvrındığı görülmelidir.

F tipi hapishanelerde tutsaklara işkence

Son üç ay içerisinde Adana Kürkçüler F ve E tipi hapishanelerinde yirmi bir tutukluya gardiyan ve askerler tarafından işkence yapıldığı açıklandı. Tekirdağ F Tipi Hapishanesi'nde 19 Mayıs günü görüşe giden tutsak yakınları, hapishanedeki gardiyanların tutsaklara saldırdıklarını belirttiler

İnsan hakları Derneği (İHD) Adana Şubesi son üç ay içerisinde Adana Kürkçüler F ve E Tipi Hapishaneleri'nde yirmi bir tutukluya gardiyan ve askerler tarafından işkence yapıldığını açıkladı.

İHD Adana Şubesi, Kürkçüler F ve E Tipi Hapishanesi'nde bulunan üçü adli toplam yirmi bir tutukluya, gardiyan ve askerler tarafından işkence yapıldığı, tutukluların hapishanede çınl çıplak soyulduklarını, onur kırıcı hareketlere maruz kaldıklarını, dövüldüklerini ve psikolojik baskıyla karşı karşıya kaldıklarını bildirdi. Konuya ilişkin 24 Mayıs günü açıklama yapan Adana İHD Başkanı Ethem Açkalın, kendilerine başvurularda tutukluların darp, falakaya yatırılma, çınl çıplak soyulma, onur kırıcı davranışlar benzeri işkencelere maruz kaldıklarını, görüldüğünü belirtti. Konuyla ilgili Adalet Bakanlığı, Sağlık Bakanlığı ve İçişleri Bakanlığı'na başvuruda bulunduklarını belirten Açkalın, ancak bakanlıktan denetim için gelen görevlilerin de sadece işkence yaptıkları iddia edilen kişiler ile görüşerek rapor hazırladığını, hazırlanan raporda da işkencenin olmadığını belirtildiğini de dikkat çekti.

Açkalın ayrıca görüşe giden tutuklu yakınlarının da

arama esnasında gysilerini çıkarmayı kabul etmedikleri için görüşe girmelerine izin verilmediğini, görüşe gelen tutuklu yakınlarının da aşağılayıcı muameleler ile karşılaştıklarını söyledi.

Tekirdağ F tipinde tutsaklara saldırı

Tekirdağ F Tipi Hapishanesi'nde görüşe giden aileler, gardiyanların tutuklulara saldırdığını söylediler.

Tekirdağ F Tipi Hapishanesi'nde 19 Mayıs günü görüşe giden tutsak yakınları, hapishanedeki gardiyanların tutsaklara saldırdıklarını belirttiler. Saldırdan dolayı ailelerin çocukları ve yakınları ile görüşmelerine izin verilemezken, hapishaneye çok sayıda takviye jandarma ekibi gönderildi. Saldırıda tutuklu ve hükümlülerden yaralıların bulunduğu öğrenildi.

Saldırı yaşanırken yakınlarıyla görüşmek için içeride bulunan tutsak yakınlarının yaşananları dışandakilere haber vermemeleri için jandarmalar tarafından cep telefonlarına el konulmak istendiği öğrenildi.

Kandıra F Tipi'nde tutsaklara saldırıldı

Tutuklu ve Hükümlü Yakınları Birliği (TUYAB) yaptığı yazılı açıklamayla Kandıra F Tipi Hapishanesi'nde gardiyanların devrimci tutsaklara saldırdığını ve saldırıya maruz kalan tutsakların tedavilerinin yapılmadığını duyurdu.

TUYAB'ın 22 Mayıs günü yaptığı yazılı açıklamada, Kandıra F Tipi Hapishanesi'nde tutuklu bulunan devrimci tutsakların birkaç aydır hukuksuz ve keyfi biçimde yapılan üst ve koğuş aramalarını protesto etmelerinin ardından gardiyanların saldırısına maruz kaldığını bildirdi. Birkaç aydır süren ve önce elle daha sonra da dedektörle yapılan aramalara karşı çıkan tutsakların zorla darp edilerek arandıklarını belirtildiği açıklamada, en son 21 Mayıs sabahı aynı şekilde koğuş aramalarının keyfi ve hukuksuz şekilde yapıldığı belirtildi. Aramalar sonrasında tut-

Tutuklu ve Hükümlü Yakınları Birliği (TUYAB) yaptığı yazılı açıklamayla Kandıra F Tipi Hapishanesi'nde gardiyanların devrimci tutsaklara saldırdığını ve saldırıya maruz kalan tutsakların tedavilerinin yapılmadığını duyurdu

sakların bu uygulamaları hücre kapılarını döverek protesto ettikleri ve bunun ardından, "Savcılığın emri" diyerek 15-20 gardiyanın, 2 TİKB ve 1 MLKP dava tutsağının kaldığı hücreye saldırdığına yer verildi. Tutsaklar, saldırının ardından tek tek sürüklenerek ve işkenceye devam edilerek 'kör hücre' denilen tek kişilik karanlık hücrelere atıldıkları kaydedilen açıklamada,

burada altı saat boyunca tutulan tutsakların akşam saatlerinde buradan çıkartılarak farklı hücrelere konulduğu, tutsakların revire çıkma istemlerinin de bahanelerle engellendiği belirtildi.

Kandıra F Tipi Hapishanesi'ndeki baskıların yalnız tutsaklara değil, tutuklu yakınlarına da uygulandığı belirtilen açıklamada, saldırıya maruz kalan tutsak-

lardan Mete Tuncer'in tüm vücudunda morluklar oluştuğu, Tamer Tuncer'in göğüs kısmına darbe aldığı ve durumunun ağır olduğu, İsmail Yıldız'ın da vücudunda morluklar olduğu belirtildi. Ziyarete giden tutsak yakınlarına da onursuz aramaların dayatıldığı belirtilen açıklamanın devamında, tutsakların, hali hazırda 2008'in sonuna kadar açık görüş cezaları, 8 aydır devam eden ve ne zaman biteceği belli olmayan mektup cezaları ve yakın zamanda başlayacağı belirtilen kapalı görüş cezaları bulunduğu, tecridin ve saldırıların ağırlaştırıldığı koşullarda gelecek günlerin ne getireceğinin belirsiz olduğu belirterek, kamuoyu duyarlı olmaya çağrıldı.

'Hamidiye Alayları' devlet memuru oluyor

AKP hükümeti, sayıları yaklaşık olarak 90 bin olan geçici köy korucularını devlet memuru statüsüne yükseltmek için yasa çıkartmaya hazırlanıyor.

Meclis Plan ve Bütçe Komisyonu'nda görüşülerek, alt komisyona havale edilen yeni yasa tasarısı ile geçici köy korucusu statüsünde olan korucularının Devlet Memurları Yasası'na tabi olmaları ve sosyal güvenliklerinin sağlanması öngörüülüyor. Anavatan Partisi Mardin Milletvekili Muharrem Doğan ile AKP Bitlis Milletvekili Abdurrahman Aksoy'un yaptıkları yasa teklifi ile, ilk olarak 1985 yılında uygulanmaya başlanan ve özellikle Kürt ulusal hareketinin mücadelesinin yoğunlaştığı 90'lı yıllarda yaygınlaştırılan ve bugün sayıları 90 bine ulaşan geçici ve gönüllü köy korucusunun devlet memuru statüsüne yükseltilmesi düşünülüyor.

Devletin Kürt ulusal kurtuluş mücadelesine karşı sonuç alabilmek için başvurduğu ve ajanlaştırma-işbirlikçileştirmeyi de amaçlayan koruculuğu kabul eden kişiler, özellikle Abdullah Öcalan'ın Türk devletine teslim edilmesinden sonra başlayan çatışmalı dönemin kısmen gerilerde kaldığı 'barış süreci' döneminde kendi geleceklerinden kaygı duymaya başlamış ve özellikle korucu başlarının sözcülüğünde gelecek ile ilgili kaygılarını dillendirmişlerdi. Resmi devlet memurluğu statüsü kazanacak olan köy korucuları, böylece bugüne kadar devlet denetiminde işledikleri suçları bundan böyle daha "resmi" bir düzlemde devlet memuru olarak gerçekleştirebilecekler. Köy korucularının gerçekleştirdikleri olayların bazıları şöyle; katliam, gasp, soygun, yaralama, adam kaçıрма, kas-

Devlet denetiminde 'Köy Korucuları' adıyla örgütlenerek silahlandırılan ve bu güne kadar katliamlardan, köy yakmalara, tecavüzden kaçaaçkıllığa kadar her türlü suçu işleyen yaklaşık 90 bin kişi hazırlanan özel yasayla devlet memuru olacak

ten ev ve ot yakma, uyuşturucu madde kaçakçılığı, silah ve mühimmat kaçakçılığı, gümrük ve tekel ürünleri kaçakçılığı, canlı hayvan kaçakçılığı, tarihi eser kaçakçılığı, cebren ırza geçme, köy ve aşiretler arası silahlı çatışma, silahla kız ve kadın kaçıрма, izin-

siz silah bulundurma, dolandırıcılık, mesken masuniyetini ihlal, büyük ve küçükbaş hayvan hırsızlığı, oto hırsızlığı.

Sinan köylülerinin mücadeleleri sürüyor

Ağaların zor ve hile yoluyla topraklarına el koyduğu Sinan köylüleri, İstanbul'da yaptıkları açıklamayla topraklarını geri istedi. Ağalarının arazilerini hile yoluyla aldığı gerekçesiyle üç yıldan bu yana farklı eylemler yaparak seslerini duyurmaya çalışan Amed'in Bismil ilçesine bağlı Sinan köylüleri 20 Mayıs'ta Taksim Galatasaray Lisesi önünde yaptıkları basın açıklamasıyla topraklarını geri kazanma mücadelelerini sürdüreceklerini belirttiler. Yapılan basın açıklamasında alınlarına siyah bantlar takan köylüler adına konuşan Ercan Güneş, ağalığın hala devam ettiğini ve topraklarının ağa tarafından hileyle ellerinden alındığını belirterek, "Köy sakini bin kişi hala devam eden ağalık sistemi yüzünden buralara gelmek zorunda kaldık. Şehrin ışıklı caddelerine sevdalı değiliz" şeklinde konuştu. Sorunları ve taleplerine ilişkin Tayyip Erdoğan ile bile görüştüklerini söyleyen Güneş, "Bize söylenen tek şey hiçbir şey yapamayacakları oldu. Devletten tek istediğimiz topraklarımızın bize geri verilmesidir. 4 yıldır sesimizi kimse duymadı. Şimdi seçime gidiyor. Eğer bir şey yapılmazsa ağanın kapısına koyduğumuz siyah çelengi seçim sandığına koyacağız" şeklinde konuştu. Açıklama slogan ve alkışlarla son buldu.

Vicdani retçiler İstanbul'da buluştu

Vicdani Ret Platformu aktivistleri, 'Dünya Vicdani Redçiler Günü' dolayısıyla yaptıkları eylemde eski ve yeni vicdani retçileri bir araya getirdiler.

İstanbul, Taksim Gezi Parkı'nda 20 Mayıs günü bir araya gelen vicdani retçiler, hiçbir tahakküm ve gücün varlığına inanmadıkları için vicdani retçi olduklarını belirttiler. Burada yapılan basın açıklamasında vicdani retçiler adına konuşan Erkan Ersöz, Avrupa Konseyi üyesi ülkelerden yalnızca ülkemizde vicdani ret hakkının anayasal bir hak olarak kabul edilmediğini belirterek, vicdani ret hakkını kullandığı için halen hapishanede tutulan Halil Savda'nın bir an önce serbest bırakılmasını istedi.Açıklamanın ardından her sene olduğu gibi Harbiye Ordu Evi'ne doğru yürüyen vicdani retçiler, yürüyüşün ardından eylemlerine son verdiler.

Komünizmin bayrağı dalgalanmaya devam ediyor

Komünist önder İbrahim Kaypakkaya ölümsüzlüğünün 34. yıldönümünde anıldı. Demokratik Haklar Platformu'nun düzenlediği anma etkinliklerine demokratik kurumlar da destek verdiler

ANKARA- Demokratik Haklar Platformu (DHP) ve Partizan, 18 Mayıs ve 23 Mayıs tarihlerinde birlikte yaptıkları etkinliklerle komünist önder İbrahim Kaypakkaya'yı ölümsüzlüğünün 34. yılında andılar.

İlk olarak Kaypakkaya'nın şehit düştüğü 18 Mayıs tarihinde Yüksel Caddesi'nde bir araya gelen DHP ve Partizan üyeleri, burada yaptıkları basın açıklamasıyla Kaypakkaya'yı andılar. Yapılan açıklamada Kaypakkaya'yı sadece işkencede "ser verip sir vermeyen bir yiğit" olarak algılamının yanlışlığına değinilip, "İbrahim Kaypakkaya'yı anmak, savunmak ve geliştirme yolunu açmak; O'nun yaptığı belirlemeleri de derinden kavramaktır ve pratiğini örnek alarak yaşamsallaştırmaktır. İbrahim Kaypakkaya'yı savunmak; siyasi iktidar perspektifiyle, devrim ve halkların kuruluşu mücadelesini en geniş halk kitlelerine kavratmak, kararlı ve ısrarcı bir tarzda kitleleri Halk Savaşı ekseninde seferber etmek" denildi.

Kaypakkaya'nın posterlerinin ve DHP ile Partizan flamlarının açıldığı eylemde, "İbrahim Kaypakkaya ölümsüzdür", "Halk Savaşçıları ölümsüzdür", "Ağa patron devletini yıkacağız, halk iktidarı kuracağız", "Önderimiz İbrahim Kaypakkaya" şeklinde sloganlar atıldı. Basın açıklamasına ESP ve ODAK kurumları da destek verdiler.

Aynı saatte ve aynı yerde Ankara 78'li Derneği üyeleri de bir basın açıklaması yaparak İbrahim'i andılar.

DHP ve Partizan'dan

Kaypakkaya anması

ANKARA- Demokratik Haklar Platformu ve Partizan, 23 Mayıs günü Ankara Sanat Tiyatrosu'nda birlikte düzenledikleri etkinlikte komünist önder İbrahim Kaypakkaya'yı andılar.

"Unutma yetmiş üç, on sekiz Mayıs'ını. Hatırla ve öğren ondan, tek başına da olsan dövüşmeyi ve yenmeyi" şıaryla gerçekleştirilen anma etkinliğinde Teori ve Politika Dergisi yazarı Metin Kayaoğlu, şair Ahmet Telli, Cafer Yıldız, Cemal Akın ve 78'li Girişimi adına bir sözcü konuşma yaparken, DHP ve Partizan'ın ortak hazırladığı bir metin de okundu. Ortak metinde, "MLM bilimsel ideolojinin bizlere sunduğu derin algılayışla dünya gericiliği karşısında stratejik konumlanışımızı sağlamlaştırarak, zafere kilitlenip; sınırsız, sınıfsız, sömürsüz bir dünya için güne, hayata, saate ve ana sanılarak ilerlemeye devam edeceğiz" ifadeleri ne yer verildi.

Anmaya Yeni Demokrasi Şehit ve Tutsak Aileleri Birliği, ESP, HÖC ve Alinteri kurumları da dayanışma mesajlarını göndererek etkinliği selamladılar. Anma etkinliği verilen müzik dinletisiyle sona erdi.

İZMİR- Demokratik Haklar Platformu (DHP), Partizan ve ESP'nin 18 Mayıs tarihinde, Konak eski Sümerbank önünde yaptığı anmaya, BDSP, KÖZ ve İHD de destek verdi.

Kaypakkaya'nın fotoğraflarının taşındığı ve "Ser verip sir vermeyenleri unutmamak, unutturmayacağız" yazılı pankart açılan eylemde, "İbrahim Kaypakkaya ölümsüzdür", "Haki Karer ölümsüzdür", "Devrim şehitleri ölümsüzdür", "Yaşasın devrimci dayanışma", "Faşizme karşı omuz omuza" ve "Yaşasın halkların kardeşliği" şeklinde sloganlar atıldı.

Eylemde yapılan açıklamada ise, "Mustafa Suphi'lerden başlayan devrim mücadelesinde Deniz Gezmiş, Mahir Çayan ve İbrahim Kaypakkaya, 50 yıl boyunca ülkemizde devrim mücadelesini sekteye uğratan revizyonist, reformist, uzlaşmacı anlayışın bertaraf edilip, köklü bir kopuşun yaratılmasına öncülük ederek Türkiye devrimci hareketinde yeni bir çağır açtılar" denildi.

Açıklamada ayrıca, 18 Mayıs 1977'de Kürt ulusal hareketinin önderlerinden Haki Karer'in ve 1982'de Diyarbakır zindanlarında yapılan zulme karşı bedenlerini ateşe vere-

rek şehit düşen Ferhat Kurtay, Necmi Öner, Eşref Anyık ve Mahmut Zengin'in ölüm yıldönümleri olduğu belirtilerek, "Onlar teslimiyete, imha ve inkar politikalarına karşı birer meşale oldu" denildi.

ADANA- Demokratik Haklar Platformu, Alinteri, BDSP, HÖC, Mücadele Birliği, Partizan, ÇHKM ve ESP üyeleri meşaleli bir yürüyüş düzenleyerek İbrahim Kaypakkaya'yı andılar. 18 Mayıs'ta, Şakirpaşa Mahallesi, Salı Pazarı girişinde bir araya gelen kitle, "İbrahim Kaypakkaya ölümsüzdür", "İşkenceci katiller hesap verecek" ve "Faşizme karşı omuz omuza" sloganları atarak, meşalelerle yürüdü.

Kurumlar adına ortak bir metnin okunduğu eyleme, Halkevleri de destek verdi.

MALATYA- Komünist önder İbrahim Kaypakkaya ölümsüzlüğünün 34. yıl dönümünde DHP tarafından yapılan bir etkinlik ile anıldı. Gazetemizin temsilciliğinin bulunduğu binanın terasında 19 Mayıs günü yapılan anma etkinliği, saygı duruşu ile başladı. Kaypakkaya'nın kısa bir özgeçmişinin okunduğu etkinlik okunan şiirlerle devam etti.

Kaypakkaya'nın sorgudayken kaleme aldığı savunmasından bölümlerin de okunduğu anma, müzik dinletisi eşliğinde çekilen halaylarla son buldu.

ERZİNCAN- İbrahim Kaypakkaya, Demokratik Haklar Platformu'nun Çağlayan Beldesi'nde düzenlediği etkinlikle anıldı. Saygı duruşuyla başlayan etkinlikte, Kaypakkaya'nın hayatı ve mücadelesini anlatan bir yazı okundu. Partizan'ın da mesaj gönderdiği etkinlik, şiir ve müzik dinletisinin ardından sona erdi.

ANTALYA- Demokratik Haklar Platformu (DHP), 20 Mayıs'ta, Eğitim-Sen Şubesi'nde gerçekleştirdiği etkinlikle Kaypakkaya'yı andı. Anma etkinliğine sinevizyon gösterimi ile başlanırken, bunun ardından tüm devrim şehitleri için saygı duruşunda bulunuldu. DHP temsilcisinin konuşma yaptığı etkinlikte, Kaypakkaya'nın yaşamını anlatan Kırmızı Gül Buz İçinde adlı belgeselin gösterimi yapıldı. Etkinlik müzik ve şiir dinletisiyle sona erdi.

İSPARTA- Demokratik Gençlik Hareketi (DGH) üyeleri, SDP İl Binası'nda yaptıkları etkinlikle İbrahim Kaypakkaya'yı andılar.

19 Mayıs günü yapılan etkinlikte devrim ve komünizm şehitleri için yapılan saygı duruşundan sonra, Kaypakkaya'nın yaşamını, görüşlerini ve tespitlerini aktaran metinler okundu. Etkinlikte bir DGH'li de Kaypakkaya'nın duruşu, yaşamı ve tespitleri üzerine bir konuşma yaptı. Sinevizyon gösterimi yapılan etkinlikte müzik dinletisi de verildi. Coşkulu geçen anma etkinliği okunan marşlar ve şiirlerle bitirildi.

DENİZLİ- DGH üyeleri, Tekstil-Sen temsilciliğinde düzenledikleri etkinlikle komünist önder İbrahim Kaypakkaya'yı andılar. Saygı duruşu ile başlayan etkinlikte, Kaypakkaya'nın hayatı ve mücadelesinin anlatıldığı bir metin okundu. "Kırmızı Gül Buz İçinde" adlı belgesel filminin gösteriminin yapıldığı etkinlik, okunan şiirler ve müzik dinletisinin ardından sona erdi.

DERSİM- Demokratik Haklar Platformu (DHP), 18 Mayıs tarihinde Dersim Kültür Derneği'nde etkinlik düzenleyerek komünist önder İbrahim Kaypakkaya'yı andı. Kaypakkaya şahsında bütün devrim ve komünizm şehitleri adına yapılan saygı duruşunun ardından başlayan etkinlikte, günün önemine ilişkin bir konuşma yapıldıktan sonra, "Kırmızı Gül Buz İçinde" adlı belgeselin gösterimi yapıldı. Etkinlik şiir ve müzik dinletisi ile sona erdi.

71 Devrimci Çıkışı ve İbrahim Kaypakkaya

ESKİŞEHİR- "Emperyalizme karşı yeni bir dünya kuralım" şıaryla bir kampanya sürecine giren Demokratik Gençlik Hareketi, bu kampanyanın Eskişehir ayağında Metin Kayaoğlu'nun da katılımıyla 12 Mayıs Cumartesi günü KESK'in salonunda "71 Devrimci Çıkışı ve İbrahim Kaypakkaya" başlığı altında bir panel düzenledi.

Panel DGH'nin hazırlamış olduğu sinevizyon gösterimi ile başladı. Sinevizyon gösteriminin ardından DGH'nin kampanya süreci ve buna paralel olarak belirlenen "71 Devrimci çıkışı ve İbrahim Kaypakkaya" konulu panelin amacını belirten kısa bir konuşma yapıldı.

Panele konuşmacı olarak katılan Teori ve Politika dergisinin yazarı Metin Kayaoğlu, devrimci hareketin 1920'lerde TKP ile başlayan 50 yıllık suskunluğunun '71 çıkışı ile sonlandığını belirterek bu suskunluğun bozulmasında 71 çıkışının örgütlü duruşu ve devrimci şiddeti kullanmasının etkili olduğunu söyledi. Kayaoğlu, 71 devrimci çıkışının önderleri arasında İbrahim Kaypakkaya'nın ulusal sorun ve Kemalizm konusunda diğerlerinden ayrıldığı noktalara da değindi.

Londra 18 Mayıs anma etkinliği

Londra'da komünist önder İbrahim Kaypakkaya'yı anmak için 19 Mayıs tarihinde bir etkinlik düzenledi. Tertip Komitesi oluşturularak düzenlenen etkinlik, "Vartnik'ten Mercan'a Mücadelemiz Altınçağ'a" adıyla gerçekleştirildi. Etkinlik İbrahim Kaypakkaya, Deniz Gezmiş, Mahir Çayan, Mazlum Doğan ve 17'ler şahsında tüm ölümsüzleşenler için yapılan saygı duruşu ile başladı. Tertip komitesinin konuşmasının ardından sanatçı Enver Çelik geleneksel türkülerle sahne aldı. Etkinlikte yapılan sinevizyon gösterisinde ise devrim şehitlerine ve 17'lerin cenaze törenlerini içeren görüntülere yer verildi. Anmaya katılan şair-yazar Muzaffer Oruçoğlu ise İbrahim, Deniz ve Mahir'e dair bir konuşma yaptı. Kitlenin ilgiyle dinlediği konuşma bu önderlerin mücadeleleri ve duruşları ile ilgili oldu. Etkinlik Mehmet Özcan'ın türkülerıyla son buldu.

Kaypakkaya Konya'da anıldı

Demokratik Haklar Platformu'nun 20 Mayıs günü Apa Barajı'nda düzenlediği bahar pikniği, komünist önder İbrahim Kaypakkaya'yı anma etkinliğine dönüştü.

Piknik alanına araçlarla giden DHP'li Apa Barajı girişinde jandarmanın engelleme girişimleriyle karşılaştılar. Araçları durduran jandarma, kimlik kontrolü bahanesiyle yaptığı aramada, üzerinde kimliği olmayan bazı kişileri alıkoymak

isteyince kısa süreli bir gerginlik yaşandı. Kimlik kontrolünün ardından piknik alanına giden DHP'li, buradaki programa göre ilk olarak İbrahim Kaypakkaya ve devrim şehitleri anısına saygı duruşunda bulundu. Saygı duruşunun ardından DHP adına yapılan açıklamada, ülkede ve dünyada yaşanan son gelişmelere değinilirken, Kaypakkaya'nın hayatı ve yaşamı da anlatıldı. Piknik tiyatrosu gösterimi, müzik dinletisi ve çekilen halaylarla sona erdi.

Şarteks işçisi alacağını istiyor

Tuzla Organize Deri Sanayi Bölgesi'nde bulunan Şarteks Deri'de çalışan ve 'ekonomik sıkıntı' nedeniyle iş akitleri feshedilen 16 işçi, 500 bin YTL alacakları için iş makinelerinin satılmasını bekliyor.

Geçen Aralık ayında Şarteks Deri işvereni Mahmut Dıpaşar'ın 'ekonomik sıkıntı' nedeniyle süresiz izin verdiği ve 12 Nisan 2007 tarihinde iş akitlerini feshettiği 16 deri işçisi, 500 bin YTL'lik tazminat alacakları için fabrika önünde bekliyor. Altı aydan beri fabrika önünde nöbetleşe bekleyen işçiler, işverenin kendilerini oyalayarak tazminat ödemeden yeni işçilerle yeniden üretime geçmeyi planladığını iddia etti.

'İşveren tazminat

ödemeye yanaşmıyor'

Atılan işçilerden Yusuf Elden, yılbaşından beri para alamadıklarını söyleyerek, *"İşveren, mevcut kadrolu işçileri çıkarıp bize tazminat ödemeden, yeni işçilerle üretime başlamak istiyor. Ancak biz tazminatlarımızı istiyoruz"* dedi. 'Ekonomik sıkıntı' gerekçesiyle işten çıkartıldıklarını belirten Elden, patronun 4 milyon YTL değerinde evi, çok sayıda mal varlığı olduğunu söyledi.

İşçiler makinelerin

satılmasını istiyor

Yakup Koç adlı işçi ise fabrikada son olarak 16 kişinin çalıştığını bu işçilerden çoğunun 10 yıldan fazla süreyle fabrikada işçilik yaptığını belirterek, *"İşveren 500 bin YTL'lik*

alacaklarının bir kısmını iş makinelerini satarak karşılayabileceğini söyledi. Biz de aylardan beri iş makinelerinin satılmasını bekliyoruz" dedi.

'İşveren işçileri oyalıyor'

Deri-İş Tuzla Şube Başkanı Binali Tay ise işverenin, fabrikayı yanında çalıştırdığı bir ustasına devretmek istediğini belirterek şöyle konuştu: *"İşveren tazminat vermeden sabit ücretle, yeniden üretime başlayacak. Biz alacaklarımızın fabrikanın veya makine-lerin satılarak tahsil edilmesini, bu olmazsa yarısını peşin, yarısını da taksitlerle almayı talep ettik. Fakat patron buna yanaşmadı"*.

Tay, işçilerin fabrikada önündeki bekleyişlerinin devam edeceğini söyledi.

Şarteks Deri:

Tazminatları ödeyeceğiz

Şarteks Deri'nin sahibi Mahmut Dıpaşar, ekonomik sıkıntısı içerisinde olduğunu söyledi. Rusya'ya kürk ihracı yaptığını ve küresel ısınma nedeniyle son yıllarda işlerinin durma noktasına geldiğini kaydeden Dıpaşar, *"Tazminatları ödemek için fabrikayı satmayı düşündük. Fakat fabrika ipotekli olduğu için satamıyoruz. Başka bir ortakla tekrar üretime başlayıp işçilerin çalışmasını, aynı zamanda da alacaklarını da bu süre içerisinde vermeyi planlıyoruz"* dedi.

Tuzla Deri İş'te toplu sözleşme imzalandı

Deri-İş Sendikası ile Türkiye İşverenler Sendikası arasında Tuzla'da 1 Mart 2007 tarihinde başlayan ve 1200 işçiyi kapsayan Grup Toplu İş Sözleşmeleri 14 Mayıs 2007 tarihinde anlaşmayla sona erdi.

Sendikanın yaptığı açıklamaya göre, sözleşmede 1475 Sayılı İş Kanunu'ndaki haklar korunurken, 4857 yasa ile getirilmek istenen maddeler sözleşmede yer almadı. Bununla birlikte sendika üyesi işçiler için en düşük ücret 717.00 YTL'ye yükselirken, diğer ücretlere ortalama % 14.64 oranında zam yapıldı. Ücretlere 1 Mart 2008 tarihinden geçerli olarak enflasyon oranına artı 2 puan eklenerek zam yapılacak.

Konuya ilişkin Tuzla Deri-İş Sendikası tarafından yapılan açıklamada; ücret zamlarının yanı sıra sosyal yardım hakkı konusunda da %19 oranında bir artış gerçekleştirildi.

İş cinayetleri can almaya devam ediyor

Hatay Iskenderun'da bulunan Ekinci-ler Demir Çelik Fabrikasında gaz sıkışması sonucu meydana gelen patlamada 1 işçi hayatını kaybederken, 5 işçi de yaralandı.

23 Mayıs günü, Iskenderun Organize Sanayi Bölgesi'nde kurulu Ekinciler Demir Çelik Fabrikasında meydana gelen ve Mehmet Özkan'ın yaşamını yitirdiği, Murat Altay, Ahmet Altay, Mehmet Osman, Murat Durukan, İsmail Evrim ve Ahmet Tokgöz'ün ise yaralandıkları patlamaya ilişkin fabrika müdürü Çetin Kaya tarafından yapılan açıklamada; sürekli döküm ünitesinde bulunan pota çevirme istasyonunda meydana gelen mekanik bir arıza sonrası aşırı sıcak nedeniyle işçilerin "baygınlık" geçirdikleri ve Mehmet Özkan'ın yaşamını yitirdiği öne sürüldü.

Öte yandan 17 Mayıs günü Kayseri'nin Yahyalı ilçesinde bulunan krom madeninde yaşanan göçükte Ahmet Akbaba isimli işçi öldü, Rıdvan Orhan ve Murat Ordu isimli işçiler ise yaralandı.

Ek Ders Ücreti Yönetmeliği'ne tepki

Milli Eğitim Bakanlığı'nın çıkarttığı ek ders ücretleri ve atamalara ilişkin kararname Eğitim-Sen İzmir şubeleri tarafından protesto edildi.

Konak'ta eski Sümerbank önünde toplanan eğitim emekçileri adına 5 No'lu Şube Başkanı Mehmet Şenol bir basın açıklaması yaptı. Şenol, ek ders ücretlerine yönelik genelgeye ve atamalara ilişkin yönetmelik ile haklarının gasp edildiğini dile getirerek, aylardır bu saldırılara karşı mücadele ettiklerini söyledi. Milli Eğitim Bakan'ını, üzerine düşen görevi yerine getirmeye çağıran Şenol; *"Gerek hukuksal, gerekse fiili meşru mücadelemiz artan bir kararlılıkla devam edecek"* dedi.

İzelman'da

grev

sesleri

Deri işçileri ölen arkadaşlarını andı

Deri-İş Sendikası üyeleri, iş cinayetinde kaybettikleri Hüseyin Güneri adlı işçiyi andı. Deri-İş Genel Başkanı Musa Servi ise, işçileri ve bekçileri uyararak, günde 7.5 saat-ten fazla çalışmamalarını istedi ve bekçileri, üretim bölümünde çalıştırılmalarına karşı uyardı.

İstanbul'da bulunan, Tuzla Organize Deri Sanayi Bölgesi Traktörçüler Duragı'nda toplanan Deri-İş Sendikası üyesi işçiler, 15 Mayıs'ta iş cinayetinde yitirdikleri Hüseyin Güneri adlı işçi için eylem yaptı. Ada Deri'de gece bekçiliği yapan fakat işveren tarafından üretim bölümünde çalıştırılan Güneri, geçirdiği 'kaza' sonucu yaşamını yitir-

mişti. Sendika üyeleri, işverenlerin yasa dışı davrandıklarını belirterek olayı kınadı.

Deri-İş Tuzla Şube Başkanı Binali Tay, sermaye sınıfının gücüne güç katmak için her yolu denediğini söyleyerek, *"İşveren gece bekçilerine iş yapıyor. İşçi sınıfının kanını emmeye devam ediyor. Biz başka Hüseyinlerin ölmesini istemiyoruz, buna tahammülümüz kalmadı. Bekçilerin üre- timde çalıştırılmalarını kınıyoruz"* dedi. Al-koç ve Şarteks Deri'de işçilerin direnişlerinin sürdüğünü, işverenin çeşitli oyunlarla işçileri kandırmaya çalıştığını ifade eden Tay, tüm bu oyunlara karşın mücadelele- rinden vazgeçmeyeceklerini kaydetti.

durumunda greve gideceğiz. Grev karan ıla- nından itibaren iş yavaşlatma ve çeşitli ey- lemlikler gerçekleştirilecektir. Bundan sonra da insanca yaşamak için mücadele etmeye devam edeceğiz" ifadelerinde bulundu.

Aldıkları ücretin emeklerinin karşılığı ol- madığı söyleyen Sayım Geylani, talepleri ka- bul edilinceye dek, gerekirse her gün belediye önünde eylem yapacaklarını belirtti. Eylem, grev kararının belediye kapısına asılmasının ardından son buldu.

Otoyol ve köprülerde

"insanca yaşam" eylemi

Yol, Yapı, Altyapı, Bayındırlık ve Tapu Kadastro Emekçileri Sendikası (Yapı Yol-Sen) üyeleri, iş koşullarının düzeltilmesi ve ücretlerine zam yapılması talebi ile 22 Mayıs günü birçok ilde iş yavaşlatma eylemi yaptı.

Ülke genelinde iş yavaşlatarak AKP hükümetini protesto eden Yapı Yol-Sen üyesi emekçiler, insanca ücret, kurumlar arası adaletsizliğin giderilmesi için mücadele ettiklerini, hükümetin ise kendilerini oyalamaya ve böl-meye çalıştığını söylediler. Eylem yapmalarının nedeni- ni Bayındırlık ve İskan Müdürlüğü ile Ulaştırma Bakanlı-ğının çalışanların sorunlarına ilgisiz kalmasından doğ- naklandığı belirten emekçiler, tek vücut, tek yürek dav- ranarak insanca yaşamaya yeterli ücret talebinin ger- çekleşmesini sağlamak istediklerini dile getirdiler.

Şanlıurfa'da

Tarım işçileri iş bıraktı

Şanlıurfa'nın Ceylanpınar İlçesi'nde tarım işçileri, ücretle- rinin artırılması ve sosyal haklarının iyileştirilmesi için 25 Mayıs günü oturma eylemi yaptı.

Şanlıurfa'nın Ceylanpınar İlçesi'nde süt sağma, sulama, çapa fısıtık ve pamuk toplama gibi işlerde çalışan 250 işçi dün iş bırakma eylemi yaptı. Geçen yıldan beri 11 YTL'den çalıştıklarını belirten işçiler, sigorta- larının yatırılmadığını ve servis araçlarının yetersiz olduğunu belirterek, ilçe merkezinde eylem yaptılar. Ücretlerinin artırılması ve sosyal haklarının iyi- leştirilmesi için, ücretlerini arttırmayan müteahhit-lerin Gazi Mahallesi'ndeki bürosuna yürüyen işçiler, burada oturma eylemi yaparak, protestolarını sür- dürdü.

EMEĞİN KÜRSÜSÜ

Dursun Baştuğ

Halka rağmen belirlenen temsiliyet iradesi

Emekçileri gerçek kurtuluşa götürecek yegane yol, bugünün siyasi gelişmelerine karşı doğru-devrimci politika belirleyerek, yaşananları olu- runa bırakmadan bilinçli müdahalede bulunmaktır. Aksi taktirde belirle- nen politikanın kendisi, iktidar hedefinden ziyade, mevcut tabloya ayak uydurmanın ötesine geçmeyecek, böylece bu politikaların sınıf çıkarları- na hizmet etmesi mümkün olmayacaktır.

Büyük kırılmaların yaşandığı bu dönemlerde, gelişen tasfiyeye karşı oluşturulacak setin, kısa vadede bir direnç noktası oluşturarak, uzun vadede proletaryanın ve emekçi halkların nihai hedefine ulaş- maktaki önemli olduğu açıktır. Egemen sınıfların meşruiyetlerinin halk gözünde daha fazla tartışıldığı bu dönemde, onların sınıfsal gerçeklik- lerini tüm çıplaklığı ile ortaya çıkartabilmenin nesnel zemini her za- mankinden daha da olgundur.

Her seçim öncesi büyük vaatlerle yola çıkıp, hükümete girdikle- rinde tüm söylenenleri unutarak halklarımızın aleyhine yasa üstüne yasa çıkartanlar, bugün yine aynı senaryonun baş aktörleri olarak kar- şımızda durmaktadırlar. Değişen tek şey, kimi görünür aktörlerin de- ğişmiş olmasıdır.

Zihniyetleri aynı olan bu aktörlerin senaryoları ise özel mülkiyet hır- sından beslenen, sömürücü kurmaylar tarafından yazılmaktadır. Yaratıl- mak istenen yanılsamalarla, halkın karşısına çıkılarak oy avcılığı yapılmaktadır. Halbuki hepsinin geçmişlerine ya da savundukları düzene bakıldığında, belli bir sınıfın ihtiyaçlarına göre şekillendikleri, işçi-köylü ve emekçinin sorunlarına çözüm üretmekten uzak, bu sorunları seçimden seçime oy avcılığı için hatırladıkları görülmektedir.

Yaratılan ortamda kitleleri alternatifsiz bırakarak, kendi belirledikle- ri sınırlarda taraf olmalarını dayatan, kötülerin içinden "iyi"yi seçmeleri- ni isteyen bir tabloyla karşılaşmaktadır. Bunca entrikaya rağmen sandı- ğa gitmeyen potansiyele bakıldığında, pek de başarılı oldukları söylene- mez. Özellikle de tepki olarak ortaya çıkan bu potansiyelin pasif noktada da olsa, parlamentodan medet mummaması önemli olmakla birlikte, yine- de hakim sınıfların azınlık olarak hükümeti teşkil etmesinin önüne geçe- memektedir. Millet vekillerinin genel başkanlar tarafından belirlendiği, yüzde onluk barajla kimi çevre ve düşüncelerin önüne geçildiği bir se- çimde, onların çoğunluğunu almış olsalar da, iradi olarak temsiliyet yet- kileri söz konusu değildir.

Çünkü, bu seçimlerin demokratik bir yönünün olmadığı, her türlü yalan dolan ve entrikanın yapıldığı hesaplandığında kendi faşist hukuk sistemleri ekseninde bile, meşruluğun tartışılması kaçınılmazdır. Bu durumlarda bunların tartışılır yanlarını açığa çıkarak oradan yüklen- mek ve üstünü örtmelerine fırsat tanımadan geniş kitlelere teşhirini ya- parak, kitlelerin, bu çarpık düzenin sözde "demokrasi"sine kanmalarını engellemeliyiz.

Yaklaşmakta olan seçimlerle ilgili, değişik tarafların yaptığı tartışma- larla birlikte, bugüne kadar ortaya konmamış kirlî çamaşırlar gündeme getirilerek, bir takım şantajlarla, birbirlerinin üzerinde üstünlük kurmaya çalışacaklar. Bu seçimleri burjuva feodal güçler açısından önemli kılan birinci neden mecliste istedikleri yeterliliğe ulaşarak, mevcut dümenin kaptanlığını alıp, kendilerine rant kapısını açmaktır. İkinci neden ise, se- çimler sonrasında cumhur başkanlığı seçimidir. Cumhurbaşkanı- lığı seçimi özellikle iki kiliğin çekilmesi halinde gözükse de, diğer çevre- lerinde kendilerine pay biçme misyonundan dolayı, onları da yakından ilgilendirmektedir.

Ancak birinci neden olarak ifade ettiğimiz şey, hem ülkenin emperya- listlere peşkeş çekilmesinde, hem de elde edilen ekonomik rantın, başta yönetim kademesi olmak üzere, yukarıdan aşağıya doğru paylaşılması yö- nünde, onlar için önemlidir. Tüm bunların daha kolay yapılması içinde öncelikle mecliste varsa güçleri hükümette yer almalardır. Çünkü meclis denen yer halkın iradesiyle halkın sorunlarını çözmek veya daha demok- ratik, katılımcı, şeffaf bir yönetim anlayışı ortaya koymak değil, mevcut fir- satları, kendi sınıf çıkarları gereği kullanarak daha fazla pay almaktır. Bu- nu da sürekli örtmelenmek için, devamlı olarak mecliste kalmamanın yollarını bulmaya çalışmaktadırlar. Pastanın büyüüğünü kendilerine alırlarken, kimi kırıntıları kendilerini oraya taşıyan aktörlere dağıtmaktadırlar.

Bundan kaynaklı emekçinin hiçbir sorununu ele almayan, çözüm gücünden uzak bu seçimlerin ve bu sistemin savunucuları olan düzen partilerinin bizler açısından kurtuluşun yolu olarak belirlenmesi büyük tehlikelerin çalan sinyalleri demektir. Bizler emeğimizin müdafaasını sı- nıf bilinciyle kendimiz yapmadığımız müddetçe, gerçek özgürlüğümüzü sağlayamayız. Bugüne kadar yapılanlar yetersiz olmakla birlikte, sorunla- ra karşı doğru tavır alınmaması ve bu uğurda uygun yol ve yöntemle- le mücadele edilmesi, mevcut çıkmazdan kurtulmayı sağlayacak yegane yoldur. Umudumuzu çıkarıcıların sofrasına bağlamadan, onurlu ve sınıf bilinciyle mücadele hattı, bizleri kendi iktidarımıza yakınlaştırr.

Koşullara bakıldığında, nesnel durumun emekçilerden yana olduğu görülmektedir. Yeter ki bunun somut koşulları doğru örülerek geniş kit- lelere umut olacak özel müdahaleler gerçekleştirilsin. Çünkü kitlelerin yapacakları zorunlu tercihlerinin nedenlerinden biri, alternatifsiz oluş- ıdır. Ülkemizdeki komünist-devrimci örgütlerin ortaya koydukları teori ve pratikleri gerçekleri ifade etse de, geniş kitlelere nüfuz etmede ciddi yetersizlikler taşımaktadır. Bundan dolayı, mevcut durumları itibarıyla geniş kitlelere alternatif olmaları, bugün açısından kolay değildir. İktida- rın uzun mücadele maratonu sonucunda kazanılacağı ifade ediliyorsa bu koşu durmaksızın sürdürüldüğünde kendisine yeni alanlar ve yeni kitle- ler oluşturacağı gerçekliği bize sabırlı olmayı, geniş kitleleri kucaklayacak uzun vadeli planlamalar yapmayı dayatmaktadır.

Karşıdevrimin yaratacağı gündemlerin, önüne geçmenin mücade- sini vererek, kendi gerçek gündemlerimizi kitlelerin gündemine koyarak, hem yeni iktidarın, hem de iktidar öncesi kazanılabilecek demokratik hak ve taleplerin mücadelesini yükseltmenin koşullarının, düne göre da- ha elverişli olduğunu söylemek mümkündür.

Geniş yelpazenin ortak sorunları olan, eğitim, sağlık ve ulaşımdeki sıkı- ntılar, gündelik yaşamı kabusu çevirmektedir. Bununla birlikte işçinin, köylünün ve memurun çalıştığı koşulları ve emeğinin karşılığı alamadı- ğını düşündüğümüzde, seçimleri ve onun yarattığı politik atmosferi işçi ve emekçiler cephesinden en verimli şekilde kullanmanın koşullarının- araçlarını esas kurtuluş yoluna hizmet edecek şekilde oluşturmalıyız.

Devrimci cüretle yeni kadını yaratmaya

Yaşamımıza yön veren belirli kavramlar vardır ki bu kavramları algılayışımız aynı zamanda yaşamımızı belirler, yaşamımıza hangi doğrultuda yön verdiğimizizi ortaya koyar. Ancak bu kavramlara yüklenen anlamların karmaşası zaman zaman yaşamımıza da yansıyor. Bu temel kavramlara yüklenen anlam karmaşasında ve çelişkilerde sınıflı bir toplumda yaşıyor olmamızın etkisinin olduğu gözardı edilemez. Bugün egemen sistem kendi varlığını devam ettirebilmek ve gelecekte de hakimiyetini güvence altına almak amacıyla ideolojik ve politik hegemonyasını güncel yaşamla bütünleştiren pekçok silaha sahiptir. Medyasıyla, eğitim kurumlarıyla, ordusuyla ve tüm siyasi kurumlarıyla topyekün bir mücadele yürütmektedir.

Egemenler, devrimci-demokratik mücadeleleri “te-rörizm” olarak değerlendirmektedir. Bu yolla bir yandan bu kesimlere karşı sürdürdüğü baskı ve zora dayalı mücadelesinin toplum tarafından daha güçlü destek görmesini sağlamaya çalışırken diğer yandan bilinçli bir dezenformasyon yaratarak geniş kesimlerin bilinçlerini düzeneleştirmeyi hedeflemektedir.

Egemenlerin bu çabası şaşırtıcı değildir elbet. Hatta bu çabanın bizlerin örgütlü durumunda bazı zaafırlara da yol açtığını, mücadelelerimizi alternatif kilma uğraşımıza rağmen sistemin belirli yöntemlerinin dışına çıkma noktasında zorlandığımızı da açıkça ifade etmek gerekir.

Buradan hareketle dünden bugüne örgüt, örgütlülük, örgütlü yaşam tarzı ve nasıl olması gerektiği üzerine çokça tartışma yürütmemize rağmen, bu kavramları algılayışımızda temel birçok kavrayış sorunu ile karşılaştığımızı söyleyebiliriz. Ancak şunu unutmamak gerekir ki egemenlerin örgütlülük anlayışı ve gerekçesiyle sınıfın örgütlülük anlayışı ve gerekçesi farklıdır. Ezenler, örgütlülüğü kendi ezen durumunu sürekli kılmak için, ezilenler ise kaybettikleri haklarını geri kazanmak ve özgür olabilmek için isterler.

Bu nedenle örgütlülüğü algılayışımız sistem karşısındaki durumumuzu ya da sistemin bizde içselleştirmeye çalıştığı iktidana karşı ne kadar mücadele edebildiğimizi gösteren en temel unsurdur. Bu gerçek, üzerinde önemle durmamızı zorunlu kılar.

Örgütlenme nedir, nasıl olmalıdır?

Örgütlülük, ortak bir amaç doğrultusunda bir araya gelen kişilerin amaçlarını kollektif bir ruhla ve bilinçle bütünleştirerek ortaklaştırmasıdır. Bahsettiğimiz örgütlülük, egemenlerin insanı bir küte gibi algılayan, kırıksızleştirilen ve yalnızlaştırarak yabancılaştıran anlayışından tamamen farklı, merkezine düşünen, sorgulayan ve üreten insanı alan ve bunu yaratma amacıyla belirli bir işleyiş, ilişki, disiplin ve sorumluluk ağına sahip olan, gerçekten alternatif bir yaşamın tohumlarını atan bir yapıda olmalıdır.

Tüm bunlardan hareketle sistemin bireyi kimiksizleştirip bir kalıba döktüğü, farklılıklar ve özgünlükleri yok sayan örgütlülük anlayışına karşı gerçekten alternatif bir duruş yaratmak istiyorsak, yaratacağımız örgütlülük, devrimcilik adına dahi olsa kitlelerin bir küte gibi algılanmasına izin vermeyen, onların farklı ve özgün tarafların örgütlülüğün ortak bilincinde eritmeden bütünleştirmeyi başarabilen bir yapıda olmalıdır. Yaşadığımız koşullarda örgütsüz olmak demek, karşıımızda örgütlü bir güç olan egemenlerin şekil verdiği bir yaşama boyun eğmek demektir. Birey olarak ayakta kalacağını ve kirlenmeyeceğini iddia etmek, safca ve gerçeklikten uzak, bilimsel olmayan bir yaklaşımdır. Bugün kadın örgütlenmelerinin gerekçesi de özünde bu zorunluluğa dayanmaktadır. Ancak kadına bakış açısında kırılmayan feodal değerler nedeniyle demokratik kitle örgütülüklerinin ve birçok devrimci kurumun bile gereksiz gördüğü bir ayrışma olarak ifade edilmektedir. Bugün toplumun genelinde kendi sorununa duyulan yabancılaşmanın en ciddi boyutu ve en özlü ifadesini kadına, sorunlarına ve mücadelesine bakışta yakalamak mümkündür. Bu yabancılaşmanın en fazla içselleştirdiği kesim de yine kadınlar olmaktadır. Özgünlüklerin ve farklı ihtiyaçların görmezlikten gelinmesinin ne demek olduğunu, yüzyıllardan beri ikinci sınıf cins olarak yaşayan kadınlar çok iyi bilmektedir. Her birimizin farklı insanlar olduğu unutularak kadın olmanın “kadınlık” durumuyula sınırlandırıldığı ve tek bir formüle dönüştürüldüğü bir yaşama ayak uydurmak zorunda kalmışlardır. Ve tüm bu yalnızlaştırma ve yabancılaşılma çabaları içerisinde iki kat ezilen, sömürülen ve görmezden gelinen kesimi kadın oluşturmaktadır.

Kadınların yaşamına yüklenen anlamın eşlik, anne-lik, namus vb. kavramlarla şekillenen sorumluluklar olduğunu her zaman dile getiriyoruz. Kadınların yaşam alanı neresi olursa olsun ev kadınlığı kimliğini gittikleri

BUGÜNDEN YARINA YENİ KADINI YARATMA CÜRETİYLE... (1)

Örgütlülük, ortak bir amaç doğrultusunda bir araya gelen kişilerin amaçlarını kollektif bir ruhla ve bilinçle bütünleştirerek ortaklaştırmasıdır. Bahsettiğimiz örgütlülük, egemenlerin insanı bir küte gibi algılayan, kimliksizleştirilen ve yalnızlaştırarak yabancılaştıran anlayışından tamamen farklı, merkezine düşünen, sorgulayan ve üreten insanı alan ve bunu yaratma amacıyla belirli bir işleyiş, ilişki, disiplin ve sorumluluk ağına sahip olan, gerçekten alternatif bir yaşamın tohumlarını atan bir yapıda olmalıdır

her yere taşıyorlar. Evde işi ve yaşam nedeni çocuk bakımı ve ev işleri iken, işte de bu sorumluluklarını aksatmayacak tarzda bir varlık göstermesi ölçüt alınıyor, gerçek sorumlulukları ev olarak belirlendiğinden yanı işçi ve geçici işçi statüsünün dışına çıkamıyor. Bu durumda kadının ev dışına çıkarak kendi ayakları üzerinde durmasına karşın ev dışında bir de sistemin emek sömürüsünün üzerinde en fazla yoğunlaştığı taraf oluyor ve tam bir çıkmaza sürükleniyor. Umutsuzluğu büyüyor. Çünkü kendisini çevreleyen sorunları daha net olarak algılamaya başlamıştır artık. Kadın olarak yaşadığı sorunları sadece kendine özgü olmadığını ve milyonlarca kadının aynı sorunlarla boğuştuğunu fark eden kadın için kendisi gibi olanlarla bir araya gelebileceği, özgün sorunlarına karşı özgün mücadele yöntemlerini birlikte tartışarak belirleyebileceği bir örgütlülüğe duyulan ihtiyaç artıyor.

Devrimci ve demokrat kesimlerde dahi bağımsız bir kadın örgütlenmesinin gerekliliği tartışmaya devam ederken biz kadınların bu ihtiyaç bilince çıkarması oldukça zor olmaktadır. Kadınlar yaşadıkları sorunların derinliğinin farkındalar. Ancak bu sorunlar karşısında ya edilgen bir duruş sergileyerek sessiz kalyorlar ya da bu sorunlara karşı verdikleri bireysel mücadele sonucunda çoğunlukla yalnızlaşıyor ve çaresizliğe sürükleniyorlar.

Demokratik Kadın Hareketi, bu sessiz boyun eğişlerin altında yatan özgüvensizliği ve kısmi bireysel duruşların çözümsüzlüğe dayanan yalnızlığını kırarak kadını yaşamla ve dolayısıyla örgütlü mücadele ile buluşturmaktadır. Yani, biz kadınların kendi yaşamımızdan başlayarak çözüm üretebilmemiz, bireysel bir mücadelenin yanından kendi özgüvenimizi yenileyebileceğimiz, öncüleseyebileceğimiz, özgün ve kendimize ait bir örgütlenmeyi gerektirdiğini, bu örgütlü duruşun yarattığı gerçek çözüm gücüyle çözüm kapılarını sonuna kadar zorlayabileceğimizi bilince çıkarmamız gerekiyor.

Örgütlülük bir zorunluluktur

Örgütlenme zorunluluğunun bilince çıkması için bir kavrayış yaratmak gereklidir. Örgütlülük bir zorunluluktur. Ve ancak bu zorunluluğunun bilince çıkması ile varlığını devam ettirebilir. Örgütlülüğün zorunluluğunu bilince çıkarmak ise öncelikle o örgütlülüğün neyin ihtiyacı olduğunu kavranmasını gerektirir. Bu kavrayışı yaratmak için de disiplin, denetim, kesintisiz ve sürekli bir eğitim ve bunları güncel-pratik yaşama uygulayacak araçları yaratmak gerekmektedir.

Demokratik Kadın Hareketi, kadınların özgürlük mücadelesinin bugünden başlatılması gerektiğini savunur ve kadınların bağımsız ve özgün gücüyle kendi kurtuluşunu gerçekleştirebileceğini öngörür. Bu perspektifi yaşamla buluşturmanın örgütlü, kollektif bir güçle müm-

kün olacağını bilmek yeterli değildir. Örgütlülüğü yaşamla, yaşamı örgütlülükle bir bütün olarak ele almak ve bu bütünlüğü sağlayacak örgütsel bir işleyiş ve örgütlü yaşam tarzını yaratmak gerekir. Bu örgütsel işleyiş yaratmanın en önemli adımlarından biri de disiplindir.

Nasıl bir disiplin anlayışı?

Disiplin anlayışımız kör bir disiplin anlayışına değil, bilinçli bir gönüllülüğe dayanmalıdır. Kör disiplin, kişilerin uydukları kuralları, yaşam tarzını bilince çıkarmadan körü körüne itaat etmeleri üzerine kuruludur. Tıpkı sistemin bize dayattığı gibi. Bu asla kabul edilemez. Özellikle biz kadınlara sistem tarafından empoze edilmeye çalışılan bu anlayışa karşı vermiş olduğumuz mücadeleyi kavrayıp bilince çıkarak bu kavrayış temelinde kendi yaşamımıza kendimiz yön verebilmeliyiz.

Örgüt disiplini, aynı zamanda tek tek kişilerin kendi özel yaşamlarına yön verebilmeleri demektir. Bu disiplin, yaratılmış olan değerlere göre hareket etmeyi de kapsar. Örgütlülük bilinci, ancak kendi yaşamımızda uygulanırsa kavranır ve katı bir disiplin olarak değil, bilince dayandığı oranda doğallığında uygulanmaya başlar. Örgüt disiplininin pratikte yaşama geçirilmesi için tek tek kişilerin kendi yaşamlarını örgütlü bir yaşam doğrultusunda disiplinel edebilmesi gerekir. Bugün örgütlü olan biz kadınlar dahi sistemin bize dayatmış olduğu yanılsamalardan tam anlamıyla sıyrılabilmiş değiliz. Kadınların mevcut sistemin yaratmış olduğu koşullar içerisinde yaşadığını ve bu çelişkileri yaşamalarının bu yönüyle doğal olduğunu bilmekteyiz elbet. Ancak örgütlü olan kadının farkı bu sorunun farkında olarak yeni kadını yaratma amacıyla öncelikle kendinde mevcut olan bu şekillenışı kırmak için mücadele yürütmeye zorunluluğunun olmasıdır.

Bugün örgütlü olan kadınların mücadeleden uzaklaşmasının ya da mücadeleyle tam anlamıyla bütünleşemesinin nedenlerini irdelediğimizde karşımıza çıkan gerçek, bir yanımızın mevcut geleneksel kadın kimliğiyle başkış olmasındır. Bu konuda birçok örnek vermek mümkün: Faaliyet içerisinde yer alan bir kadın, anne olduğu zaman mücadeleyi çoğunlukla bırakmaktadır. Yine, ailesinin ya da eşinin, sevgilisinin baskısıyla mücadeleden uzaklaşabilmektedir. Örgütlü olan kadınların azımsanmayacak bir kısmı da karşılaştığı bu baskılar karşısında çaresizliğe düşerek boyun eğmekte ve özgüvenini yitirmektedir. Bizler geleneksel kadın kimliğinden, onun boyun eğen ve başkalarına bağımlı yaşayan karakterinden sıyrılarak yeni ve özgür kadını yaratmanın her şeyden önce çatışmayı göze almakla mümkün olduğunu bilmeliyiz. Bu çatışmayı kendimizden başlatarak çevremizde bizi sarmalayan herkese ve her şeye karşı yürüte-

bilecek kadar cesur olabilmeli ve sürekli kendimizi denetleyerek kendi gelişim sürecimizi takip etmeliyiz.

Örgütlü faaliyetimiz esnasında yaşadığımız yanılsamalar sadece geleneksel değer yargılarıyla da sınırlı değildir. Aynı zamanda küçük burjuva yaşam tarzının birçok olumsuz yönünü de örgütlü ilişkilerimize taşıyabiliyoruz. Örneğin; tembellik, küçümseme, konformizm, kendiliğindencilik, bireycilik gibi alışkanlıklarımıza karşı yeterince mücadele yürütmemekte ve bu zaaflarımız nedeniyle karşılaştığımız zorluklar karşısında direnc göstermekten kaçınıyor ve kişinin örgütlü yaşamı doğru kavramasını engelleyebiliyoruz. Farklı toplumsal koşulların yaşam pratiği ile şekillenen bizler, örgütlülüğe dahil olurken geride bıraktığımız yaşamın zaaflarını da kendimizle beraber taşıyoruz. Bu zaafların varlığı şaşırtıcı olmamalıdır. Ancak örgütlülüğümüzü ve onun politik-pratik yönelimini bu zaafalar üzerinden değil, örgütlülüğü zorunlu hale getiren temel değerler üzerinden inşa etmemiz gerekir. Yoksa içinde bulunduğumuz örgütlülük alternatif olmaktan gittikçe uzaklaşır ve sistemle buluşur. Mücadelemiz esnasında örgütsel işleyiş ve disiplini yaşamla buluşturmak ve tek tek kadınların yaşamına sokmak esas olmalıdır. Bunu başarmak için de öncelikle örgütlülüğe dair çok temel bir yanlışdan sıyrılmak gerekir: Örgütlü yaşamla güncel yaşamı birbirinden ayırma yanlışsından.

Yine en sık düşülen hatalardan biri de örgütsel disiplini zedeleyen liberal tavırlar olmaktadır. Mesela örgütlü ilişkilerimizle arkadaşlık ilişkilerimizi karıştırıyor ve örgütsel sorumlulukları hatırgönül temelinde yerine getirme yanlışına düşebiliyoruz. Ya da hataları ve eksiklikleri eleştirmekten kaçınıyor ve kişinin örgütlü yaşamı doğru kavramasını engelleyebiliyoruz. Farklı toplumsal koşulların yaşam pratiği ile şekillenen bizler, örgütlülüğe dahil olurken geride bıraktığımız yaşamın zaaflarını da kendimizle beraber taşıyoruz. Bu zaafların varlığı şaşırtıcı olmamalıdır. Ancak örgütlülüğümüzü ve onun politik-pratik yönelimini bu zaafalar üzerinden değil, örgütlülüğü zorunlu hale getiren temel değerler üzerinden inşa etmemiz gerekir. Yoksa içinde bulunduğumuz örgütlülük alternatif olmaktan gittikçe uzaklaşır ve sistemle buluşur. Mücadelemiz esnasında örgütsel işleyiş ve disiplini yaşamla buluşturmak ve tek tek kadınların yaşamına sokmak esas olmalıdır. Bunu başarmak için de öncelikle örgütlülüğe dair çok temel bir yanlışdan sıyrılmak gerekir: Örgütlü yaşamla güncel yaşamı birbirinden ayırma yanlışsından.

Örgütlü olan kadınların büyük çoğunluğu henüz örgütlü değilken nasıl yaşıyorsa öyle yaşamaya devam ediyor ve yine kendisinin uygun gördüğü bir zaman dilimini de örgütsel faaliyetlere ayırmıyor. Örgütün ve örgütlülüğün yaşamdan bu kadar dışlandığı şartlarda alternatif ve çözüme dayalı bir örgütlülük yaratmak da, yaşamızı değiştirip dönüştürmemiz de mümkün değildir. Tam tersine içerisinde bulunduğumuz örgütlülüğü de yozlaştırır ve çözüm gücü olmaktan uzaklaştırır.

Tüm bu örnekler yaşanan ve yaşanmaya devam edilen olumsuzlukları göstermekte ve bu konudaki kavrayışsızlığı aşacak somut çözüm yöntemleri bulmayı zorunlu kılmaktadır. Bu çözüm yöntemlerinin de belirli örgütsel bir işleyiş dahilinde geliştirilmesi ve uygulanması gerekmektedir.

ÖNCÜ KADIN

Rojda Demir

Kadının iktidar ve eşitlik mücadelesi-2

Demokrasi sorununun derinliğine tartışmadığı, yüzeysel bir zemine hapsedilerek demokrasi oyununa dönüştürüldüğü bir düzende kadın sorunu demokrasi sorununun bir parçası olarak algılayamama durumu, bugün kadının cinsel kimliğine hapsolarak bireyleşemesi öntündeki en önemli engellerden biri olmaktadır. Ancak daha da vahim olanı, kadının kısmi-bireysel çıkışları olsa dahi demokrasiyle kadın sorununun bağlantılı ucunu birbiriyile buluşturamama durumudur. Bir kabloyu kopan yerinden rastgele bağlamak gibi eklektik, şekilsel bir bağ kurmanın kadın sorununu çözmeyeceği ortadadır.

Örneğin; siyasi partilerde, mecliste kadınların lehine “pozitif ayrımcılık” ve kota uygulanması talebi bunu açıkça gözler önüne sermektedir. Bu talebin birçok yönüyle sorgulanması mümkündür. Her şeyden önce genel anlamda kota siyasetlerini ve pozitif ayrımcılık uygulamalarını tartışmak gerekir. Kotalar ve pozitif ayrımcılık, çarpık demokrasi anlayışının maskelenerek gizlenmesinden başka bir şeye hizmet etmiyor. Tam tersine var olan tüm dengesizliklerin ve eşitsizliklerin üzerine kapatmaya arayan bir araca dönüşerek siyasetin yelpazesini alabildiğine daraltıyor. Bugün parlamentoda kadının sayısının çok az olduğu ve kadının yaşadığı “temsiliyet” sorunu nedeniyle çözüm üretmediği sıklıkla dile getirilmeye başlandı. Bu tartışmaların seçim sürecinde yoğunlaşması bir yana, asıl üzerinde duracağımız konu, kadının niceliksel olarak parlamentoda daha fazla boy göstermesini başlı başına bir çözüm olarak algılama sorunu olacak. Sormak gerekir: Kadın sorunu ve kadının irade olma mücadelesi parlamentodaki kafa sayısına bağlıysa, bugün parlamentoda kadınların yoğun olduğu ülkelerde kadın sorununun gün geçtikçe artarak devam etmesini nasıl açıklayacağız? Evet, bizimki gibi yarı-feodal, yarı-sömürge ülkelerde kadınların “temsiliyeti” sorunu çok daha uç boyutlarda yaşanmaktadır. Kadınlar bırakalım siyasi temsiliçiliği, kendi yaşamlarının dahi “temsiliçiliğini” üstlenemeyecek kadar görünmez ve edilgen varlıklara dönüşmüş durumda. Bu nedenle en küçük hak alma talepleri ve kazanımları dahi kadını görünür kıldığı için önemsenmesi gereken bir mücadele oluyor. Ancak kadının bireyleşme sürecini bu taleplerle sınırladığımızda kadını hem kadın olmaktan, hem de gerçekten iktidar olmaktan uzaklaştırmış oluruz. Nasıl mı? Bu ülkede az sayıda da olsa egemen iktidar içerisinde yer alan kadınlar bu konudaki en çarpıcı örnekler olmaktadır. Onların varlığı ve “duyarlılıkları” kadın sorununa yönelik hangi kazanımı sağladı? Bir düşünelim.

Parlamento seçimlerinde uygulanan %10 seçim barajını sorgulamadan kadınların parlamentoda daha fazla “temsiliyet”leri için istenen kota uygulamalarına ve pozitif ayrımcılığa yönelik mücadele yürüten kadınlar... Kadınların siyasette daha çok yer almasını savunurken, farklı siyasetlerin temsilcileri olan kadınlara “siyaseti malzeme yaptıkları” gerekçesiyle karşı koyan, onlara parlamentonun yolunun kapanmasını destekleyen, “siyasete malzeme olmayan” kadınlar... Bu ülkede okuma yazma bilmeyen kadınların oranı %70’lerin üzerindeyken sorunun özünü oluşturan parasız eğitime yönelik en küçük bir adım atmayan, ancak medyada “kız çocuklarımızı okutalım” kampanyalarının alışlerinde boy gösteren kadınlar... Bugün yüzlerce kadın “namus” gerekçesiyle öldürülürken iktidarın pekiştirdiği iktidarı namus anlayışını sorgulamadan bekaretleriyle övünen, bekaret kontrollerini savunan, “dişi kuyruk sallamadıkça...” düşüncesini dillendirmekten çekinmeyen kadınlar... Seçim dönemlerinde ön plana çıkarılan, övülen, yüceltilen, siyasi iradenin temsilcilerine dönüşen, ancak seçimin hemen ardından unutularak meclislerde yer alsalar dahi görünmeyen, rengini yitiren kadınlar... İşsizlik, yoksulluk, her türlü hak gaspını derinleştiren özelleştirme politikalarını desteklerken bir taraftan da kadınların mağduriyeti için gözyaşı döken duyarlı kadınlar... Yanbaşımızda yaşanan işgaller ve saldırılarla yüzlerce insan katledilirken bunun bir parçası olmaktan rahatsızlık duymayan, ama ekranlarda merhamet gözyaşları döken kadınlar... Daha devam edelim mi?

Bu iktidarıztılığın adı ne kadın olabilir ne de onun iradesi. Demokrasinin olmadığı bu topraklarda parlamento da iktidar değildir, olamaz. Kadınların iradesi, gerici iktidarlara gizlemek ve pekiştirmek değildir. Kadınların eşitlik ve özgürlük mücadelesi de gerici iktidarın içerisinde ya da çeperinde olmakla çözümlenebilecek bir mesele değildir. Bu topraklarda demokrat olmanın kriteri devrimci olmak, irade sahibi olmanın gerçek zemini de devrim mücadelesi olmaktadır. Bugüne kadar demokrasi adına kazanılmış haklar ancak devrim mücadelesiyle kazanılabilmektedir. Kadınların iradesi de ancak kadın sorunu ve demokrasi sorununun devrimci potansiyel olarak eritilip bütünleşmesiyle gerçek mayasını bulacak ve insanlığıyla buluşmaya doğru yol alan birey-kadınları yaratacaktır. Birey-kadının iktidarlaşması ise sadece kadının iktidarlaşması değil, insanlığın iktidarlaşması demektir.

Kadının irdedeleşmesi ve iktidarlaşması sorunu bu yönüyle çok derin ve hassas bir konudur. Kadınların eşitlik ve özgürlük mücadelesinin iktidar yanılsamalarıyla kirlenmesine karşı çıkmak için devrim mücadelesi içerisinde yer almanın yeterli olduğunu düşünmek, hatalı bir yaklaşımdır. Çünkü devrim ve demokrasi mücadelesi yürüten örgütölükler gerici iktidarın yanılsamalarını öyle ya da böyle bünyesinde taşımaktadır. Bu durum, güncel sorunlara yaklaşımımızda zaman zaman ortaya çıkmaktadır. Seçim tartışmalarının ve çalışmalarının yoğunlaştığı bugünlürde sistemin temsilcisi olan partilerin kadınlar üzerinden politika yapmalarını ve kadınları vitrin malzemesi olarak kullanmalarına karşı çıkarken, aynı zamanda devrimcilerin ve demokratik kesimlerin kadınların inisiyatif sahibi olmaları konusunda aynı nitelikte olmasa da kendi içerisinde belirli hastalıkları ve sancıları olduğunu görmek ve bu sorunlara karşı mücadele yürütmek zorundayız.

Bu mücadelenin özneleri de kadınlar olacaktır. Bu yönüyle devrimci kadınların eşitlik talebi ve mücadelesi, cinsel imtiyaz talepleri ne (kota uygulamaları, pozitif ayrımcılık gibi) karşı olmalıdır. Çünkü bu söylemler ve mücadele yöntemiyle kadının mağduriyeti ön plana çıkarılıyor, halbuki mücadeleciliği, kendisiyle hesaplaşması, özgüven kazanması esas alınmalı. Ayrımcılığa karşı olmak, eşitlik talebi ve bunun toplumsal ve kültürel şartları yaratılması için çok yönlü mücadele... Olması gereken budur...

22 Temmuz seçimleri üzerine bir değini

Seçim sürecini dayatan gelişmelere baktığımızda, arkasında hakim sınıflar arası klik dalaşının artmasını görürüz. Tek başına hükümet olan AKP'nin özellikle bürokraside kadrolaşması, devletin temel kurumlarında nüfuzunu arttırma çabaları ve bunun en son ve ileri noktalarından biri olan Cumhurbaşkanlığı makamını da almaya çalışması, diğer iktidar odaklarını epeyce telaşlandırdı. Ordunun muhtırasıyla verilen seçim startı Anayasa Mahkemesi'nin kararıyla da "hukuksallık" kazandı. Pastadan pay kapma savaşlarında CHP-DSP seçim ittifakı, ANAP-DYP birleşmeleri, "biz de isteriz" sesinin güçlü çıkmasını sağladı. Yani bugünkü seçim hakim sınıflar arası pastadan pay kapma savaşının arttığı bir ortamda gündeme gelmiştir

Marksizm-Leninizm-Maoizm'in 1.5 asrı aşkın teorisi ve pratiğinden süzülen bilimsel veriler ışığında ülkenin sosyo-ekonomik yapısı, sınıfların konumlanışı, siyasi iktidardan karakteri gibi objektif unsurlar analiz edilerek hareketin özülü biçimde hedefeleri, kurallar ve ilkeler sistemi şeklinde ortaya konur. Bu ulusal ölçekte komünist bir partinin programıdır. MLM teorisinin yaratmış olduğu evrensel ilkelerin belirliri bir siyasi coğrafyaya uygulanması demek olan program, birazdan açıklayacağımız stratejik ve taktik konumlanışların-açılımların temel belirleyicidir.

Strateji programda formüle edilen hedeflere ulaşmak için yapılan uzun vadeli planlamadır, verili aşamanın tüm süreci boyunca esas olarak değişmez. Taktik kısa dönem için örgütün davranış çizgisinin saptanmasıdır. Somut duruma en uygun düşen ve stratejik başarıyı en emin şekilde hazırlayan mücadele yollarını, biçimlerini, araçlarını, yöntemlerini saptamaktır. Bu nedenle taktik stratejiye tabidir, ona hizmet eder-etmelidir. Taktik açılımların başansı kendi sonuçları bakımından değil, stratejinin hedefleri-görevleri doğrultusunda değerlendirilmelidir.

Coğrafyamızda siyasi iktidarı ele geçirmenin stratejisi Halk Savaşı'dır. Bu belirleme esas mücadele biçiminin savaş, esas örgütlenme biçiminin ise ordu olduğu gerçekliğini sonuçlar. Bu, diğer örgütlenme ve mücadele biçimlerinin rafa kaldırılması, bir bütün olarak saf dışı edilmesi anlamına gelmez. Fakat ana halkaya, Halk Savaşı'na hizmet etmesi gerekliliğini de hiçbir koşulda dışlamaz. Savaşın hizmetinde olmak doğrudan olabileceği gibi, dolaylı yünden de olabilir. Siyasi iktidar perspektifli mücadele yürüten bir komünist hareket ilkesel olarak kendi başımıza veya diğer devrimci-demokrat-ilerici kesimlerle mutlaklaşmaz da. Esas ve tali ayrımı yaparak, tali olanları esasa hizmet edecek şekilde konumlandırır.

Türkiye-Kuzey Kürdistan'ın sosyo-ekonomik yapısı ve bunun üzerinde şekillenen siyasi iktidar yapısı (faşist diktatörlük) gereği parlamentere mücadele yolları hemen sonuna kadar kapalıdır. Mevcut hukuksal düzenlemeler (Anayasa, Seçim ve Siyasi Partiler Yasası vb) bu hukuksal mevzuatlardaki zorlamalar (birleşik oy pusulası uygulaması gibi) ve bunların yetmemesi durumunda kendi hukuklarına da bağlı kalmayarak 'huku dışı' uygulamalar (oyların alınması, sahte oy vb) bahsettiğimiz kanalları kapalılığına işaretir. Tabii ki bunlar bu yolun zorlanmayacağı anlamına gelmez. Söz gelimi siyasi partiler yasasının değiştirilerek barajın düşürülmesi istemini politik malzeme olarak kullanılabilir. Uygun koşulların olması durumunda kendi başımıza veya diğer devrimci-demokrat-ilerici kesimlerle belirlenen temel ilkeler ekseninde ortak, bağımsız adaylarla seçime de girilebilir. Söylediğimiz gibi bizler ilkesel olarak hiçbir mücadele biçimini reddetmeyiz. Fakat bu mücadele biçim ve araçlarını, taktiksel açılımları dar-yerel, günü birlik çıkarlar ekseninde değerlendirmeyiz. Ulusal ve uluslararası gelişmeleri, toplumdaki sınıfların siyasal yönelimlerini, aralarındaki ilişkileri-çelişkileri, parlamenter sistemi ve onun olanaklarını-kullanılma koşullarını, ittifak edilecekse eğer bu dost güçlerin mevcut ve ileri dönem politikalarını, ortaklaşan temel ilkeleri, kendi özel durumumuzu, örgütlü ve taban kitlemizin sürece bakışını, hakim sınıflar arası artan dalaşla ortaya çıkan siyasi atmosferin yarattığı olanakları; yani bir bütün objektif ve subjektif koşulları doğru analiz ederek politikamızı belirleriz-belirlemeliyiz.

Coğrafyamızda parlamentonun işlevi konusunda yoldaş Kaypak-kaya'dan kısa bir alıntı yaparak devam edelim:

"Türkiye'de parlamento başından beri toprak ağaları ve komprador büyük burjuvazinin faşist ve yarı-faşist diktatörlüklerinin maskesi olmuştur." (İbrahim Kaypak-kaya Seçme Yazılar Sayfa 248)

Emperyalizme göbekten bağımlı Türk parlamentosunun işlevi çok açık ki, emperyalist politikaları, dönemsel olarak, Türk hakim sınıfları içerisinde hangi klik veya kliklerin yürüteceğinin belirlenmesinden başka bir şey değildir. Dolayısıyla sadece faşist Türk devleti açısından değil, en demokratik burjuva cumhuriyetlerden meşrutî monarşilere kadar parlamentonun işlevi, halkı, yönetici sınıfın hangi bölümünün ayakları altına alacağına-ezeceğine karar vermek olmuştur. Bu temel nokta unutulmamalıdır.

Faşist Türk devlet sisteminde parlamentonun işlevi bu kadar açık iken buna rağmen belirli konjonktürel dönemlerde yukarıda bahsini ettiğimiz objektif ve subjektif koşullar doğru analiz edilerek, genel programa ve stratejiye, orta ve uzun vadeli planlara hizmet etmesi, temel ilkelerimizi çiğnememesi koşuluyla seçimlere girilebilir.

Öncelikli olarak belirtmek gerekir ki bizler açısından ister boykot taktik politikası, isterse seçime girme politikası belirlenmiş olsun, her iki durumda da meselenin özü değişmemektedir. Bütün taktik politikalarımız merkezi yönelim-strateji olan Halk Savaşı'nın emrinde ve bunu güçlendirecek şekilde ele alınmak durumundadır. Bunu yadsıyan bir eğilim niyet ne olursa olsun parlamenterizmin kulvarında kulaç atmak anlamına gelir. Dolayısıyla bu her iki olasılıkta da çalışmalarımızın merkezinde olması gereken Halk Savaşı ve yakın devrim hedefimiz olan Yeni Demokratik Halk İktidarı ve bunun programı olan Yeni Demokratik Cumhuriyet Programı'nın kitleler içerisinde çalışmasının yapılması olmazsa olmazdır. Meseleye bu şekilde yaklaşıktan sonra geriye kalan, daha doğrusu boykot mu yoksa bu olanaktan "yararlanma" taktiği mi bizim esas çalışmamızı güçlendirecektir sorusu gündeme gelecektir. Eğer mevcut bütün nesnel gelişmeler bize boykot taktiğinin merkezi çalışmalarımızı güçlendireceğini gösteriyorsa, evet boykot etmek gerekir. Tam tersi bu seçimi boykot etme taktiği bizim merkezi ve yakın dönem çalışmalarımızı güçlendirecek ve bu süre boyunca Halk Savaşı merkezli Yeni Demokratik Cumhuriyet Programı (YDCP)'nin propaganda ve örgütlenme faaliyetlerini güçlendirecekse o zaman bu tutumu, yani seçimlere girme taktiğini tercih etmek gerekir. Eğer sorun gerçekten Halk Savaşı stratejisine bağlı olarak bu araçları yararlanıp-yararlanmama meselesi ise bizim izlenmemiz gereken yöntem bu olmalıdır. Eğer parlamentoya mevcut iktidarı yapısı gereği, var olan nesnel gerçekliğinin ötesinde bir anlam yüklenir veya beklenti içerisine girilirse bunun adı parlamentarizm olur. Bu politik hattın götürceği yer de çok açık ki EMEP, ÖDP, TKP ve diğer reformist-revizyonistlerin demir attıkları liman olacaktır.

Bahsettiğimiz bütün bu koşulların tahliili sonucunda bu seçim döneminde "boykot" taktiği mi, yoksa "seçime girme" taktiği mi daha doğrudur? Bunu açıklamaya geçmeden önce bu taktiksel açılımlardan her ikisinin de merkezinde sunların olduğunun, olması gerektiğinin bilince çıkartılması gerekir:

Bu taktikler kitlelerin kendi iktidarı için örgütlenip savaşmasının, düzenden kopuşunu sağlamasının taktiğidir. Bu yüzden hangi taktik benimsenirse benimsensin halkın örgütlü bir şekilde sürece katılımı sağlanmalıdır. Parlamentonun teşhirini merkeze alan, halkın iktidarı zor yoluyla, bunun coğrafyamızdaki yolu olan Halk Savaşı ile kurulacağının ajitasyonu-propagandası ve örgütlenme çalışmasını yapan, Yeni Demokratik Cumhuriyet Programı'nı kitlelere taşıyan bir taktiktir. Genel amaç parlamento denilen ahır temizlemek-düzeltilmek değildir. Bu ahırın halk kitlelerine de açık olduğu büyük yalanından hareketle 'parlamentar yolla halk iktidarının kurulabileceği' yanılgısının kitlelerde yarattığı bilinç bulanıklığına kan taşımamalıyız. Geçtiğimiz 2002 seçimlerinde kayıtlı seçmenlerin yüzde 23.8'i sandığa gitmemiş

veya geçersiz oy kullanmıştır. Bu açıkça kitlelerin seçimlerden ve parlamentodan, dolayısıyla sistemden ve bu sisteme hakim olan sınıflardan beklentisinin olmadığını göstermektedir. Sonuç olarak her iki taktiğin de amacı halk kitleleriyle buluşarak Yeni Demokratik Cumhuriyet Programı'nın halkla birlikte, halkın iktidarının nasıl kurulacağını tartışılması, seçimler yoluyla halkın hiçbir ihtiyacının karşılanmayacağını; dolayısıyla bu yolla halkın kendi iktidarının kurulabilmesi bir yana halkın iradesinin dahi parlamentoya yansmasının mümkün olmadığı, bunun da mevcut iktidarı nitiliğinden kaynaklandığını anlatmalıyız. Özetle gerçek-devrimci çözümün sistem içi mücadeleyle sağlanamayacağı meselesinin her şekilde düzenden ve onun sisteminden köklü bir kopuşla, devrimle sağlanabileceği nesnel bir gerçekliktir. Kitlelere anlatılması gereken yegane mesele de bu olmalıdır.

Seçim sürecini dayatan gelişmelere baktığımızda, arkasında hakim sınıflar arası klik dalaşının artmasını görürüz. Tek başına hükümet olan AKP'nin özellikle bürokraside kadrolaşması, devletin temel kurumlarında nüfuzunu arttırma çabaları ve bunun en son ve ileri noktalarından biri olan Cumhurbaşkanlığı makamını da almaya çalışması, diğer iktidar odaklarını epeyce telaşlandırdı. Ordunun muhtırasıyla verilen seçim startı Anayasa Mahkemesi'nin kararıyla da "hukuksallık" kazandı. Pastadan pay kapma savaşlarında CHP-DSP seçim ittifakı, ANAP-DYP birleşmeleri, "biz de isteriz" sesinin güçlü çıkmasını sağladı. Yani bugünkü seçim hakim sınıflar arası pastadan pay kapma savaşının arttığı bir ortamda gündeme gelmiştir.

Bu tartışmaların arttığı günlerde devletin temel kurumlarının meşruluğu, halk kitlelerince oldukça tartışıldı. Ordudan Meclis'e, siyasi partilerden yüksek yargı organlarına kadar hepsinin esas işlevinin ne olduğu, hangi sınıf ve tabakaların çıkarlarını koruduğu daha bir belirgin hale geldi. Ciddi anlamda bir rejim kriziyle karşı karşıya olan sistem kendi devamlılığını sağlayabilmek için binbir hileye başvurdu, tevelve programlarını aratan düzensizlik-sizliliklerle "siyaset" yaparak "çürük yumurtaları" bira raya getirip halka "umut" dağıtmaya çalıştı. Meclisin, seçimin çözüm yolu olduğu yönündeki yıkılan imajı düzeltmeye çalışıldı.

Şimdi bunları açıklamaya çalışalım:

Politika-siyaset, bilimsel belirlemeler üzerine kurulu, somut durumun somut tahliilini yapabilmek ustalığıdır. Boykot ya da seçime girme taktiklerinde de geçerli olan budur. Dönemsel politikalar genel hedefe varma boyutuyla değerlendirilir. Seçim gibi gündemler de genel hedefle, yani Demokratik Halk İktidarı ile ilişkilendirilerek ele alınmalıdır. İşte tam da bu yüzden bizler seçime ilişkin politikamızı 'a' ya da 'b' partisine göre, kitlelerin dönemsel, subjektif ve dar değerlendirilmelerle belirlenen "acil ve gerekli ihtiyaçlar"a göre değil, halkın iktidarı ele geçirmeye ihtiyaç duyduğu genel siyasi çizgiye göre belirleriz-belirlemeliyiz. Günü birlik değerlendirmelerden, gelişmelerden sıyrılıp köklü değerlendirmeler yapmalıyız. Stratejide sebat, taktik politikalarda esneklik bizim çalışma ilkimizdir. İttifak politikalarında esas olan ise ilkelere birlikte, dar-yerel günlük çıkarlar esas değildir-olmamalıdır. Taktiksel açılımların, stratejinin önüne geçerek temel ilkeleri çiğnememesi siyasi iktidar perspektifli hareketin nitel anlamda zayıflamasına sebep olacaktır. Hiçbir durumda önderlik kitlelerin peşinden gitmez, onların dar, günlük-yerel çıkarlarıyla belirlenen politik açılım yapmaz. Kitlenin içinde olur, onların peşinden gelmesini sağlar, misyonu kitleye "önderlik" etmektedir. Kitleyle bağ kurma adına ya da mevcut bağların zayıflamasına adına programdan, stratejiden, ilkelere taviz verilmez. Bu aslında kitleyle doğru bağları koparmanın adidir. Omurgasız siyaset niceliğinin peşinden koşar. Bizler ise nitel du-

ruşun nicel çoğunluğu kucaklayacağı gerçeğini rehber edinenleriz, politikamızı buradan doğru belirleriz. Bu açıklamalardan sonra 22 Temmuz seçimlerinde izleyeceğimiz taktik politikanın ne olduğunu açıklayalım.

Bu seçim dönemini diğerlerinden ayıran önemli bir özellik Kürt ulusal hareketinin bağımsız adaylar aracılığı ile Meclis'e girme çabalarıdır. Bu açıklamanın yapılmasının ardından şovenist TC, inkarcı yüzünü çeşitli hilelerle daha bir açığa vurmaktan kaçınmadı. Yüzde 10'luk seçim barajına ek olarak, birleşik oy pusulasının devreye sokulması, DTP'nin kimi yönetici kadrolarına seçime girme yasağı getirilmesi, Kuzey Kürdistan'da askerlerin seçim kütüğüne kaydedilmesi gibi uygulamalar ile Kürt ulusunun demokratik hak ve taleplerinin engellenmesi sürdürülmektedir. Ezilen ulusun demokratik muhtevayı haiz talepleri, ülkemiz proleter hareketi ve halkın genel çıkarları ile bütünleştiği müddetçe demokratik cepheden ortak irade ile - özellikle hakim sınıfların elbirliği ile saldırılarını arttırdıkları bu süreçte- cevap olunması gereklidir. DTP'nin belirlemeleri ile şekillenen adayların merkezi politik perspektiflerinde, temel ilkelere bizlerin herhangi bir belirleyiciliği, katkısı bugün için yoktur. Buradan ilkesizlik sonucunun çıkartılması zorlama, hatta iyi niyetli olmayan bir yaklaşım olacaktır. Zira, seçimler bizler için taktik bir sorundur. Ezilen ulusa karşı topyekün saldırı çağrılarının yapıldığı bu dönemde, halkların kardeşliği ve tüm uluslara tam hak eşitliği temel şiarı, bağımsız adayların desteklenmesi taktiği ile uygulanmalıdır. Bu taktiksel-dönemsel destekten bizlerin ulusal sorunu meclise havale ettiği, sistem içi arayışlarla çözülebileceğini kabul ettiği sonucu çıkartılamaz. Böylesi bir sonucu çıkartan anlayış 'seçim taktiğini' strateji boyutunda değerlendiren, bunu 'ilkesel' bir mesele olarak algılayan, 'stratejide sebat, taktik politikalarda esneklik' bakış açısından yoksun tutucuların değerlendirmesi olacaktır.

Parlamentarist bir perspektif ile değil, devrimin çıkarları temelinde mevcut durumun yarattığı politik atmosfer kullanılmalıdır. Bağımsız devrimci inisiyatif olarak koşulları uygun olduğu yerlerde dost-müttefik güçlerle temel ilkelere anlaşarak ve merkezi yönelimimizin, stratejimizin önüne geçmemesi koşulu ile belirlenen bağımsız adaylar desteklenmelidir. İşçi sınıfı ve emekçi halklarımızın, ezilen ulusların, azınlıkların tüm sorunlarına gerçek çözüm bayrağını asla indirmeden bu taktik politika devrim lehine en verimli şekilde kullanılmalıdır. Bahsini ettiğimiz Kürt ulusal hareketinin demokratik taleplerinin savunucusu veya komünist-devrimci-demokrat bağımsız adayların olmadığı ya da bu adaylarla ilkesel düzlemde farklılıkların yaşandığı yerelerde ise tavır sandığa gitmemek olmalıdır.

GENÇ YORUM

Sinan ÇAKIROĞLU

İki bir olmaz
bir ikiye bölünür

Doğayı, toplumu, insanı vb. bütün olguları ve şeyleri doğru algılayanın, yorumlamanın ve bunları bilinçli müdahale ile istenilen amaç doğrultusunda değiştirmenin, şekillendirmenin biricik yolu ve bilimsel bakış açısına sahip olmaktır. Bunun ön ve kurucu şartı doğru bir felsefi bakış açısına sahip olmaktan, diyalektik ve tarihsel materyalizmi, çelişki yasasını, bunun düşünsel alandaki yansımaları olan iki çizgi mücadelesini içselleştirmekten geçer.

Doğa, toplum ve düşünce alanında her şey çelişki halindedir. Çelişkisiz hiç bir varlık yoktur-olamaz. Birin ikiye bölünmesi demek olan diyalektik yöntemin özü; çelişkinin her iki yönünün de aynı varlıkta birlikte bulunmasını sonuçlar. Her şey karşıtıyla vardır, doğru fikirlerin varoluşları yanlış fikirler ile olasıdır. Düşünsel alandaki tüm fikirlerin maddi bir temeli vardır, nesnel gerçekliklerin iç çelişkileri özne düşüncede yansımaları bulur. İşte bu çelişkilerin çözümü, düşüncenin gelişmesini sağlar. Bu gelişme ve ilerleme seyrinde, eskinin yerini yeninin alması denen evrenin genel-süreklili ve değişmez yasası karşımıza çıkar.

Toplum biliminde zıtların birliği yasanın tezahürü sınıf savaşımıdır. Günümüzde bunun aldığı biçim burjuvazi ve proletaryanın, emek ve sermayenin savaşımıdır. Bu çelişki ülkemiz özgünlüğünde komprador burjuvazi ve toprak ağaları ile işçi sınıfı ve emekçi halkın mücadelesi biçiminde var olmaktadır. Bu maddi zemin üzerinden var olan insanlar da istisnasız bir dünya görüşüne sahiptir. Egemen sınıfların burjuva-feodal ideolojisi ya da gıdasını bundan alan reformist, revizyonist ideolojik bakış veya bunlardan sıyrılmayı başarabilen komünist, devrimci ideoloji ve bunların düşünsel ve pratik yansımaları coğrafyamızdaki tüm insanlara sirayet etmektedir. Her insanda proleter ve burjuva yönler birlikte ve iç içedir. “Saf komünist” bir kişilik yoktur ve olamaz. Çelişkinin olmadığını, çözülecek ideolojik-politik sorununun olmadığını düşünen insan; diyalektikçi yadsınmaktadır. İlerlemenin gerilemenin yani çelişkinin sonucu olarak oluşan hareketin olmadığı yerde yaşam yoktur, yaşamın her alanını, anını, bütün hücrelerini sarıp sarmalamıştır iki çizgi. O, yaşamın değişmez temel kuralıdır.

İdeoloji, devlet, parti-örgüt gibi alt yapıların, üretim ilişkilerinin belirleyiciliğinde oluşan bu üst yapı kurumları da bahsettiğimiz sınıfsal farklılıkların ve bunların sonucu oluşan çelişkilerin ürünüdür. Sınıf mücadelesinin tarihsel bir kesitinde proletaryanın örgütlenme aracı olarak doğan komünist partisi de diğer tüm varlıklar gibi iki çizgiden azade değildir. İki çizgi, iki farklı görüş olarak da tanımlanabilir. Parti-örgüt içerisinde istense de istenmese de irade dışında, nesnel olarak vardır, varolacaktır. Zira komünist partisi ya da devrimci bir örgüt sınıfı toplumun ürünüdür, sınıflar varoldukça sınıf çelişkileri doğru ve yanlış fikirler arasındaki çelişkiler bahsi geçen parti-örgütün bağında yaşayacaktır. Komünist ya da devrimci düşüncenin olduğu yerde, burjuva, küçük burjuva düşünce de var demektir. Parti-örgüt yekpare olamaz, tekçi parti anlayışı MLM’lerin değil, oportünist akımların anlayışıdır.

Birin ikiye bölüneceği bilimsel bakımdan hareketle, ikinin bir olamayacağını sadece biz Maoistler savunuruz. Kimi küçük burjuva oportünist akımlar parti içi iki çizgi mücadelesini savunarak, “farklı programların”, “farklı platformların” parti içinde olabileceğini söyleyemiyoruz, “hizipçilik” faaliyetine olanak tanıdığımızı, bunu meşrulaştırdığımızı söylerler. Öncelikle şunu belirtelim ki; “hizipçilik” faaliyetinin maddi zemini bugün istisnasız bütün parti-örgüt-hareketler için vardır. Çünkü sınıflar vardır, bunların ideolojik yansımaları (burjuva-küçük burjuva) her örgütte vardır. “En doğru komünist benim”, “Benim ideolojim katkısız-saf komünist ideoloji” ve bunlardan dolayı da benim içimde farklılık yoktur ve “hizipçilik de olamaz” diyenler, kendilerini bu tehlikeye karşı en başta silahsızlandırmışlardır ve dolayısıyla yenilgiye baştan mahkum olmuşlardır. Bütün bu örgütler kendi içlerinden “aynı” ya da “atılan” grup ya da kişileri kendileri ile alakalı olmayan “küçük burjuva unsurlar” ya da “ajanlar” olarak değerlendiren, farkında olmadan bizleri doğrulamaktadırlar.

Maoist parti anlayışı, belirlenen disiplin kuralları çerçevesinde her türlü görüşün açıkça tartışılması gerektiğini savunarak, “birlik-eleştiri-daha yüksek düzeyde birlik” siyasetini uygular. Eleştiri ve özelleştiriyi gelişmenin motoru olarak kabul eder ve dönüştürme-kazanma silahı olara kullanır. Küçük burjuva kariyerizmine düşmeden farklı siyasi-politik görüşlerin baskı altına alınmaksızın özgürce tartışılmasını sağlar, aslında farklı görüşlerin ifade edilmesinin engellenmesi, bastırılması, örgüt içi demokrasinin işletilmemesi sonucu oluşan hizipçilik faaliyetinin üzerinde yükseldiği nesnel zeminin oluşmasını önleyici tedbirler almış olur.

Parti içinde “farklı programların”, “farklı platformların” yani sistemleşmiş farklı görüşlerin iki başlıklı yaratacağı fraksiyonlaşmaya yol açacağı gerekçesiyle müsadde edilmez. Bunun arkasından ikinin bir olamayacağını savunusu yatar. Parti, devrim ve devlet sorunlarına ilişkin temel fikirler, stratejik konulara ilişkin temel tezler, devrimin kısa-orta ve nihai hedeflerine ilişkin açıklamalar; bunların tümü “ilkeleri” oluşturur. İlkelerde uzlaşmaya asla ödün verilmez. Bunlar tartışılır mı? Tabii ki. Hatta bunlar partinin-örgütün programatik-ideolojik düzlemde daha da ilerlemesinin yoludur. Çelişki ya da ideolojik savaşın parti-örgüt içinde olmadığını söylemek, o parti veya örgütü öldürmekle eş anlamlıdır. Her farkın bir çelişki olduğu doğrudur, fakat her çelişkinin farklı bir niteliğe sahip olduğu unutulmamalıdır. Bahsettiğimiz bu temel ilkelerin reddi üzerinde birlik, fikirlerde uzlaşma olmaz-olamaz. Bu ikinin bir olamayacağı bilimselliğinin zorunlu sonucudur.

Disiplinin bozulmaması ve çoğunluğun aldığı kararların uygulanması şartları ile herkes kendi fikrini söyleyebilir, söylemelidir de. İrade ve eylem birliği olarak ifade edebileceğimiz Demokratik Merkeziyetçilik ilkesi birliğimizin çimentosudur. Mao’nun; “Revizyonizmi değil, Marksizm’i uygulayın. Bölücülük yapmayın, birleşin. Hile ve tertiple uğraşmayın, açık ve dürüst olun” şeklindeki “Üç yap-Üç yapma” ilkesini mücadele yöntemimiz olarak benimseyelim, uygulayalım.

Aileler çocukları için lise istedi

İşsizlik ve Pahalılıkla Savaş Derneği (İPSD) üyeleri Eyüp İlçesine bağlı Güzeltepe, Nurtepe ve Emniyettepe mahallelerinde lise açılması talebiyle topladıkları 2 bin imzayı İl Milli Eğitim Müdürlüğü'ne teslim etti

İşsizlik ve Pahalılıkla Savaş Derneği (İPSD) üyeleri Eyüp İlçesine bağlı Güzeltepe, Nurtepe ve Emniyettepe mahallelerinde lise açılması talebiyle topladıkları 2 bin imzayı İl Milli Eğitim Müdürlüğü'ne teslim etti.

İstanbul İl Milli Eğitim Müdürlüğü önünde 30 Mayıs günü bir araya gelen İPSD üyesi aileler ve beraberindeki çocuklar, "Bölgemizde lise istiyoruz" yazılı pankart açarak basın açıklaması düzenlediler. İPSD adına açıklama yapan Gülben Yuva, 50 bin kişinin yaşadığı Güzeltepe, Nurtepe ve Emniyettepe mahallelerinde öğrencilerin gidebileceği bir lise bulunmadığını belirterek her yıl ilköğretim okullarından mezun olan yaklaşık 600 öğrencinin Kağıthane ve Alibeyköy'deki liselere servis ve toplu taşıma araçlarıyla gitmek zorunda kaldığını söyledi.

'Servis ücretleri vatandaşları zorluyor'

İPSD'nin konuyla ilgili, mahallelerde 'Lise istiyoruz' kampanyası başlatarak imza topladığını belirten Yuva, "Öğrenciler zaten kendilerine zor yeten bu okullarda, kalabalık sınıflarda, sağlıksız bir ortamda

eğitim görüyor. Başka semtlerde okula giden öğrenciler ise ya toplu ulaşım ya da aylık 160 YTL'yi bulan servis ücreti ödemek zorunda kalmaktadır. Mahallemizdeki öğrencilerimizin bu mağduriyetinin ortadan kaldırılması için bölgede lise yapılmasını istiyoruz" şeklinde konuştu.

İmzalar teslim edildi

Okul önlerinin şiddet ve uyuşturucu merkezleri haline geldiğini, bunun kendilerini kaygılandırıldığını dile getiren Yuva, mahallelerinde bulunan bir lisenin kendileri açısından daha kontrol edilebilir olacağını savundu. Açıklamanın ardından kamuoyundan lise taleplerine destek isteyen aileler, topladıkları yaklaşık iki bin imzayı İl Milli Eğitim Müdürlüğü'ne teslim ettiler.

“68'den günümüze
gençlik sorunları” paneli

Malatya'da faaliyet yürüten gençlik örgütlenmeleri, 20 Mayıs günü Malatya Eğitim-Sen'de '68'den günümüze gençlik sorunları' adlı bir panel düzenlediler. Devrim şehitleri anısına yapılan saygı duruşuyla başlayan panelde konuşan DGH temsilcisi, gençliğin sorunlarına değindiği konuşmasında, mücadelenin daha da önem arz ettiği şu günlerde Mayıs ayında şehit düşen devrimci ve komü-

nist önderleri anmanın, onların açtığı yolda yürümekle mümkün olduğunu, çözümün reformizm ve teslimiyetçilikte değil, devrim ve sosyalizmde olduğunu, çözüme Halk Savaşı doğrultusunda mücadele etmek ile ulaşabileceğini belirtti. Diğer gençlik kurumlarının temsilcilerinin yaptığı konuşmaların ardından panel sona erdi.

Artık liselere de sınavla girilecek

Eğitim sisteminin yap boz tahtası haline getirildiği ülkemizde, üniversite giriş sınavlarında birbirleriyle yarışan gençlere şimdi de ilkökul sıralarından itibaren liseye girmek için yarışacak öğrenciler eklenecek.

Şimdiye kadar Ortaöğretim Kurumları Sınavı'nda (OKS) başarı gösteremeyen öğrencilerin önkoşulsuz kayıt yaptırıldığı genel liseler, halkın deyişiyle düz liselere ve meslek liselerine, 2008-2009 öğretim yılı sonundan itibaren puan esasına göre öğrenci alınacak. OKS'yi kaldıran ve yerine 6-7-8. sınıfların sonunda Seviye Belirleme Sınavı (SBS) sistemini getiren Milli Eğitim Bakanlığı, Anadolu ve Fen Liselerinin yanı sıra genel liselere ve meslek liselerine de sınavla öğrenci yerleştirecek. Gelecek yıldan itibaren uygulamaya girecek ve ilk yerleştirmeleri

2008-2009 öğretim yılı sonunda yapılacak yeni sisteme göre, genel liselerle meslek liselerine gitmek isteyen öğrenciler için puan sıralaması yapılacaktır.Yeni sisteme göre, Seviye Belirleme Sınavları'nın yanı sıra öğrencinin ders başarısını gösteren Yılları Başarı Puanı (YBP) ile ilgili alanı ve becerilerini belirleyen Yöneltilme ve Davranış Puanı (YDP) 6,7 ve 8. sınıf sonlarında hesaplanacak ve her öğretim yılı sonunda tüm öğrencilerin bu puanları baz alınarak Ortaöğretim Yerleştirme Puanı (OYP) hesaplanacak. Üç yıl boyunca verilen bu puanlar toplanarak Genel Ortaöğretime Yerleştirme Puanı (G-OYP) olarak değerlendirilecek ve liselere öğrenciler bu puanları baz alınarak yerleştirilecek.

HALKIN GÖZÜYLE

TC-ABD İLİŞKİLERİ

SORULAR

1- Son günlerde birçok gazeteci, yazar, politikacı ve hatta başbakan ile milletvekilleri bile, Türkiye'nin, ABD'nin çıkarları doğrultusunda hareket etmek zorunda olduğunu dile getiriyorlar. Sizce bu zorunluluğun temelinde yatan neden nedir?

2- ABD ile Türkiye arasındaki ilişkileri nasıl değerlendiriyorsunuz?

Ramazan ÇELEN

Ramazan Çelen
1- Siyaset pek ilgilendiğim bir konu değil, ama şunu söyleyebilirim ki ABD'nin çıkarları bizleri perişan ediyor. Her şeyimiz onlara bağlı durumda, isterlerse kriz yaratıp ülkelerin ekonomilerini ve siyasetini alt üst edebiliyorlar. Bu ülkenin başbakanı bile istifa etme durumuna geldi.

2- ABD ile aramızdaki ilişkiler normalde basının yazdığına göre olumlu gözüküyor. Bence de öyle olması gerekiyor .

Ali Ergenç

1- ABD'nin tek hedefi kendi ülkesinin çıkarlarını korumaktır. İsrail'in çıkarlarını korumak için bizi kul-

Erkul KAVUŞ

lanıyorlar. Tarihe bakın; bu güne kadar ABD'nin girdiği hiçbir ülkede istikrar olmuş mu? Hayır, olmamış .

2- ABD ile ülkemizin ilişkileri daha iyi olabilir, ama şu an kötü. İlişkiler ABD tarafından kötü, bizim siyasetçilerimiz tarafından iyi gösteriliyor.

Erkul Kavuş

1- Bence doğru. Çünkü AKP tamamen ABD'ye çalışıyor. Cumhuriyet tarihinde en çok arazilerimiz AKP döneminde yabancılara satıldı. Keza Bor madeni gibi önemli tesislerimiz yine bu dönemde satıldı. Basın kuruluşları bunları yazmıyor. Bence bunlar basını da susturmuşlar. Kul köle ilişkisi. Bence ABD tekrar AKP'yi başa getirmek ister. Bunu yapanlar

Ayşe NURVER

da tabiki dünyanın başına bela olan masonlardır. Onlar için kendi çıkarlarına olan herşey mübahtır.

2- ABD bizi kullanıyor. İran'ı vurmak ve buradan destek alabilmek için laik-antilaik kişisi dahi yarattı. Bizim yeni kapı komşumuz oldu, ama bundan kimsenin haberi bile yok.

Aydın Özer

1- Geçmişten beri ABD'ye bağımlı olagelmışiz. 0 nedenle, şimdiki gelenler de aynı istikamette gidiyorlar, ayıramazsınız ki.

2- İyi değerlendirmiyorum, Neden, çünkü onların emriyle kalkıp oturuyoruz. Ben emekliye verilecek maaş, vatandaşın durumu, yani ida-

Mehmet YILDIZ

re onların elinde. Sömürge gibi bir şeyiz.

Mehmet Yıldız

1- Ekonomik yoldan direkt olarak dışa bağımlıyız. İstedikleri her şeyi yapıyoruz. Alacağı her kararı yerine getiriyoruz. Bence çok yanlış.

2- ABD ile ilişkiler, ekonomik ilişkilerden dolayı iyi olmak zorunda.

Hatice Şahiner

1- Zorunluluğu gereksiz görüyorum. Açmaya gerek yok

2-Bizim Türkiye kendi kendine idare ediyordur. İyidir.

Ayşe Nurver

1- Türkiye'nin çıkarları olsa ge-

Zübeyde Türkmen

rek.

2- Tabii onların bizi kabul etmeleri için.

Zübeyde TÜRKMEN

1- Tamamen Türkiye'nin her şeyine bağlı kalmasından. Kendi kaynaklarımızı değerlendirememekten kaynaklı, biz fakir düşüyoruz ve bu durum da fakir oluşumuzdan kaynaklanıyor.

2-Tamamen çıkar. Recep Tayyip Erdoğan'ın kendi çıkarları için. Sürekli para yardımı alıp, devletin daha fazla yükselmesi ve Başbakanın kendi reklamı için, Türkiye, ilişkileri bir nevi gösteriş için iyi tutuyor.

YÖNELİM

Kazım Cihan

Yaşasın Yeni Demokrasi!

Kitlelerin kaderlerini ellerine alması için gerekli olan komünist ideoloji rehberliğinde Halk Savaşı'dır. Sömürü düzenlerinin parlamentolu parlamentosuz hiçbir iktidar biçimi emekçilerin, ezilenlerin çıkarlarını ifade etmez. Gerici sistemlerde parlamento egemen güçlerin diktatörlüğünü perdeleme aracıdır. Ve parlamento için yapılan seçimler kitlelere hangi egemen sınıf klikleri tarafından yönetilmek istendiklerini sorma oyunudur. Bu çok açık. Parlamento gerici devletlerin örtüsüdür. Parlamento ve seçim sahneleri gerici iktidarlara halkı aldatma alanıdır. Yine çok açıktır ki halk parlamento yoluyla egemen olmaz, iktidarını tesis edemez. Bunu söylerken dikkat edilmesi gereken diğer husus da doğru olan bir stratejiyi, genel yönelimi her bir somut dönemin özelliklerini tahlil etmeden, her bir özgülle birleştirmeden kaba bir tekrarla yetinmeyeceğimizdir.

Somut tarihi koşullar incelenmeden hareketin gelişmesinin her bir aşamasının özgünlüğü, sınıflar arası ilişki, devrim ve karşı-devrim durumunun tahlili dışında şu veya bu taktik ya da mücadele biçimleri keyfi olarak belirlenemez ve kitlelere dayatlamaz. Mücadele biçimleri objektiftir. Onlar kişilerin, partilerin iradesinden bağımsız, objektif hareketin bizat kendi içerisinde doğan objektif olgulardır. Öncünün yaptığı sadece şudur: Bu gerçeği görüp bilinçli müdahale yoluyla genelleştirip örgütlemek. Hareket dinamiktir. Dolayısıyla tek bir biçime bağlanamaz. Diyalektik materyalizm bunu anlatır. Kaba, muhafazakar, dinci doktrincilerin anlamadığı da budur.

Biz şiddet seviciler değiliz. Silaha tapınmacılar da değiliz. Evrensel bir kural olarak iktidarın zor ile ele geçirilmesi sömürücü sistemlerin objektif gerçekliğinin zorunlu bir sonucudur. Coğrafyamızda Halk Savaşı stratejisi ve esas mücadele biçimi olarak da silahlı mücadele içinde yaşadığımız gerçeğin objektif bir sonucudur. Bu yine tamamıyla ülkenin siyasi, sosyal, ekonomik yapısının dayattığı bir sentezdir. Bunu kabul ederken, bunu görürken her bir özgülün ayrıntılı analizinin şart olduğunu, stratejinin bu analiz dahilinde çıkan taktiklerle hayata geçirilebileceğinin altını çizeriz. Bunu yapmaz, stratejiyi fikri bir tembellik hastalığı olarak her bir somutta soyut tekrar etme, ezbere misali sloganları yineleme durumu iyi değil kötü bir marifet ve beceriksizliktir. Strateji-taktik, genel-özel, evrensel-ölgül arasında diyalektik bir ilişki vardır. Öyleyse geneli her somutun özgül çelişkileri, hareketin somutta aldığı özgül niteliği kavrayarak uygulayabileceğimizi anlamak durumundayız.

2. Enternasyonal oportünizminin bu konudaki temel problemi neydi? Sukünet dönemlerinin parlamenter mücadele biçimlerini vazgeçilmez bir alışkanlığa ve teoriye dönüştürmeleri idi. Hareketi statik ele almayıydı. Dolayısıyla fırtınalı dönemlerde tökezlediler, teorileştirdikleri alışkanlıklarıyla gerici hükümetlerinin bir parçası haline geliverdiler. Bu tersten de mümkündür. Stratejik Halk Savaşı yönelimini ve esas mücadele biçimi olan silahlı mücadeleyi her bir somut özgül koşulu dikkate almadan kaba bir şekilde tekrar etmek de 2. Enternasyonal teorik sapmasının dogmatik bir başka biçimidir.

Doğru şudur: Mücadele biçimleri tarihi yönüyle ele alınır, somut ve tarihi şartlar incelenerek ortaya konulur. Hareketin gelişiminin değişik aşamalarında politik durumdaki değişik koşullara bağlı olarak ortaya çıkan değişik biçimler atlanmaz. Atlayanlar, hareketi tek bir biçime bağlayanlar sosyalist olabilirler, ama bu sosyalizm ilkel bir sosyalizmdir. Dolayısıyla buyrukçu, kuyrukçu, kendiliğindenci, fokocu duruma düşmeden hareketin kendi içinde ve kendiliğinden doğan devrimci sınıf mücadelesi yöntemlerini genelleştirip örgütleme, bilinçli kılma sorumluluğunu anlamak durumundayız. Başka türlü soyut formülçülük, doktriner reçetecilik hastalığı içerisinde debelenmekten kurtulunamaz. Mücadele biçimlerinin tespitiinde subjektif bir öge olarak öncünün durumu da dikkate alınması gereken bir faktördür. Daha da önemlisi kitlelerin durumları önemli bir meseledir. Elbette kitlelerin mevcut seviyesine tapınarak değil, nabzını tutarak devrim doğrultusunda ilerletme çerçevesinde bu meseleye yaklaşılmalıdır. İleri kitleler esastır. Ancak kitlelere rağmen siyaset saptamakta boş bir davul çalma olayıdır. “Kitlelerden kitlelere” ilkesinin anlattığı budur. Bilinçli öncülük rolünü yadsımadan, kendi deneyimleri üzerinde eğitime ve bu temeldeki siyasi kampanyalar zemininde gerçekleri açıklayıp öncü ile birleştirme sanatıdır. Diğer marjinal mevzilerde kulaç atmak. Şimdi görev Yeni Demokrasi asgari programını günceldeki acil eylem programıyla birleştirip, kitleleri başka değil her türlü gericilik ve yanlış düşüncelerle ayırma noktalarını bulandırmadan, ideolojik-siyasi bağımsızlığımızı koruyarak stratejik katlık ve taktik esneklik ilkesi uygulayarak harekete geçmektir. Kitlelerin görevi kendilerini kimin yöneteceğine oy vermek değildir. Komünizm önderliğinde söz, yetki ve kararı ellerine almaktır. Bundan daha az olanı reddetmeli, iktidarını bizzat icra etmeye götürecek devrim yolunda geleceğine sahip çıkmalıdır. Kahrolsun parlamenter maskeli tüm faşist ve yarı-faşist diktatörlükler! Kahrolsun burjuva diktatörlüğünün her biçimi!

Yaşasın Yeni Demokrasi!

G8’de karartılmak istenen geleceğimizdir

ABD, Almanya, Japonya, İtalya, İngiltere, Kanada, Fransa ve Rusya’dan oluşan G8, dünya nüfusunun yüzde 14’ünü oluşturmaya karşın, dünya gelirinin yüzde 62.6’sına tekabül eden 27 trilyon 833 milyar doları ellerinde bulundurmaktadır.

Almanya, Japonya, ABD, Kanada, İngiltere, İtalya, Fransa ve Rusya’dan oluşan G8’in her yıl düzenli olarak gerçekleştirilen toplantılarının bu yılki adresi Almanya. 4-7 Haziran tarihleri arasında, gerçekleştirilecek olan zirvede, patent hakkı, güvenlik, diğer ülkelere verilecek borçlar, sağlık, göç, askeri stratejiler, Çin’in Ortadoğu politikaları gibi başlıkların ele alınması bekleniyor.

Zirvenin kritik gündemi: Afrika

Son yıllarda ihracat şampiyonluğunu elinden bırakmayan Almanya, bu konumunu koruması için daha fazla ucuz hammaddeye ihtiyaç duyuyor. Bir süre önce Alman sermayesinin iki en önemli örgütünden biri olan Alman Sanayiciler Birliği (BDI), Çin’i Afrika’daki doğal kaynaklar ve madenler için en büyük rakip olarak ilan etmişti.

Alman devletinin buna sessiz kalmasını talep eden BDI, “Politikacılarımız Afrika’da daha etkin ve Almanya’yi gözetim politikası izlemeliler. Afrika ülkeleriyle ilgili kriterlere ya Çin de uymalı ya da

farklı bir politika izlenmeli” görüşünü savunmuşlardı. Çin’in bütün Afrika ülkeleriyle ilişki kurduğunu belirten Alman sermaye çevreleri, kara kıtanın önemli madenlerinin Çin’e gitmesi tehlikesinden duydukları rahatsızlığı sert bir şekilde Alman hükümetine iletilmişlerdi.

Bu yıl 9-10 Şubat’ta gerçekleştirilen G8 Maliye Bakanları Toplantısı’nın temel gündemini de, Almanya’nın girişimi ile gündeme alınan; Çin’in Afrika’ya açılma eksinli yürüttüğü politikalar ve Afrika ülkeleri ile yoğunlaştırdığı ekonomik-siyasi ilişkiler oluşturmıştı. Söz konusu toplantıda Almanya Maliye Bakanı; Çin’in Afrika ülkelerinin doğal kaynaklarını elde etmek için çok esnek bir kredi politikası izlediğini belirterek, Çin’in bu politikalarının önlenememesi halinde G8 ülkelerinin Afrika üzerindeki çıkarlarının büyük zarar göreceğine ilişkin kaygılarını dile getirmişti. Almanya’nın tüm ısrarına karşın sonuç deklarasyonunda bu konuya yer verilmemiş, bu gündem zirve toplantısına bırakılmıştı. Buradan hareketle zirvenin kritik gündemlerinden birini Çin-Afrika ilişkilerinin oluşturağına kesin gözüyle bakılıyor.

Sömürge, yarı-

sömürgelere borç kısıkaç

Zenginler Kulübü olarak da anılan G8, sadece ekonomik alanlar üzerindeki hakimiyetini artırmakla yetinmek istemiyor, buna bağlı olarak siyasal ve sosyal alanlar üzerindeki kontrolünü de artırmayı hedefliyor. Dolayısıyla G8’in, sözü edildiği gibi “Afrika ülkelerinin borçlarını silmek” ve sömürge ve yarı-sömürge ülkelerin sırtlarındaki borç yüklerini kaldırmak gibi bir niyeti söz konusu değil. Aksine, G8’in esas maksadı; sadece bir yandan eski borçların tahsil edilmesi, diğer taraftan yeni krediler açılması, böylece bağımlı ülkelerin hiçbir zaman borç batağından kurtulmamaları için gereken şartların oluşturulmasıdır. Zaten G8 ülkelerinin sömürge ve yarı-sömürge ülkelere milyarlarca doları “hayır” için vermedikleri açıktır! Bu borçların verilmesindeki amaç; söz konusu ülkelerin ekonomik ve siyasi olarak kendilerine daha fazla bağımlı hale getirerek, dünya egemenliklerini korumak, tekellerinin kasalarını doldurmaktır.

Bu noktada bu yılki zirve toplantılarında sömürge ve yarı-sömürge ülkelerin borç durumu, bunlara verilecek yeni borçlar gibi konuların gündemi yoğun bir

şekilde işgal edeceği görülmüyor.

Rusya ile ABD ve AB arasındaki dalaş gündeme alınacak

G8 zirvesinin kilit gündemlerinden birini de “güvenlik” konusu teşkil ediyor. G8 kapsamında düzenlenen 43. Münih Güvenlik Konferansı’nda sert tartışmalara neden olan; ABD tarafından Rusya’ya komşu ülkelere “savunma sistemleri” kapsamında füzelerin konuşlandırılması, ABD askeri varlığının artırılması, NATO’nun sınırlarını Rusya’ya değin genişletmesi ve Rusya’nın buna gösterdiği sert tepki de zirvede çetin tartışmalara yol açacak gibi görünüyor.

Hatırlanacağı üzere 43. Münih Güvenlik Konferansı’nda Rusya, ABD’nin, dünyanın efendisi gibi hareket ettiğini ve bu durumun dünyayı çok daha tehlikeli kıldığını, bunun, güvensizliğin temel nedeni olduğunu söylemiş, sınırlarına yapılan ABD-NATO eksinli askeri yığınak ve füze kalkanlarının büyük bir savaşta yol açabileceğini söyleyerek, bu güçlere dış göstermişti!

Hitler’in gölgesinde zirve

Tesadüf müdür bilinmez, G8 toplantısının bu yıl ki adresi faşist Hitler’i fahri hemşehri kabul eden Almanya’nın Berlin kentindeki Bad Doberan kasabası!

Nazilerin işbaşında olduğu dönemde Almanya’da 2 bin 500’den fazla kasaba ve kent Adolf Hitler’i fahri hemşehri ilan etmişti. Ancak 1945 yılından sonra bu kentlerin büyük bölümü bu unvanı geri alırken, Bad Doberan kasabası bu uygulamaya katılmayarak, Hitler’in fahri hemşehriliğini devam ettirdi.

G8, dünya ekonomisinin %65’ini temsil ediyor

ABD, Almanya, Japonya, İtalya, İngiltere, Kanada, Fransa ve Rusya’dan oluşan G8, dünya ekonomisinin yaklaşık olarak yüzde 65’ini elinde bulunduruyor. Yine bu ülkeler (G8) dünya nüfusunun yüzde 14’ünü teşkil etmelerine karşın, dünya gelirinin üçte ikisini elde etmektedirler. 2005 yılı verilerine göre G8 üyesi ülkeler dünya gelirinin yüzde 62.6’sına tekabül eden 27 trilyon 833 milyar doları ellerinde bulundurmaktaydı!

Emperyalistlere karşı halkların mücadelesini yükseltelim

G8 zirvesi öncesi; Almanya devletinin ev baskınları gerçekleştirecek gözaltı terörü estirmesine, zirvenin yapılacağı kasabada fiili olağanüstü hal tablosu yaratmasına karşın Haziran ayında Berlin’de toplanacak G8 zirvesine dönük eylemlerin hazırlıkları hız kesmeden devam ediyor.

Maoist Komünist Partisi, İran Komünist Partisi (MLM) ve Komünist Devrimçiler (Almanya) 18 Mayıs günü yayınladıkları ortak bir bildiri ile tüm ilerici kişi ve kurumları anti-G8 eylemlerini örgütlemeye ve katılmaya çağırıyor. “İster dalaşşınlar, ister işbirliği yapınlar; emperyalist gerici- lere karşı gerçek toplumsal kurtuluş için halkların mücadelesini yükselt” çağrısı ile başlayan bildiride, ABD’nin dünya imparatoru olmak amacıyla Ortadoğu’da işgallere giriştiği ve bölgede yaşanacak yeni savaşların davul seslerinin günbegün yükseldiği ifade edilerek; içine girilen bu tehlikeli ve uzun erimli sürecin ancak halkların mücadelesi ile durdurulabileceğine dikkat çekildi.

Bildiride, Afganistan’daki ABD işgalinin ve Filistin halkı üzerinde İsrail siyonizminin estirdiği terörün korku imparatorlukları inşa etmenin hamleleri olduğuna ısrar edilerek, “ABD’nin Ortadoğu’da başını çektiği insanlık suçu savaşta Avrupalı emperyalistlerin, Rusya’daki yeni kapitalist çarların ve Japon emperyalistlerinin de suç ortaklığını göz ardı edip affedemeyiz. Bu güçler ABD’nin dünya egemenliği planından giderek daha fazla rahatsız oluyorlar, çünkü dünya çapında modern ücret köleliği çiftlikleri yönetmede ABD’nin rakipsiz hakimiyet girişimini alenen kısıkmıyorlar. Dünya halklarının küresel kapitalist-emperyalist sömürüsünden mümkün olan en büyük payı ele geçirebilmek için ABD’nin arkasında hareket ediyorlar, fakat aynı zamanda da, Ortadoğu’da kendi emperyalist rüyalarını gerçekleştirme peşindeler” denildi. Bildiride devamla şu ifadeler yer verildi:

“(...) Kitlelerin bağımsız tarihsel eylemini yaratmak üzere, en ileri devrimci güçler harekete geçmeli ve bütün ilerici

güçlerle sağlamca birleşmelidir. Bu, bir yandan emperyalistlerin ve gericiilerin suçlarını reddedenlerin hepsiyle samimi olarak birleşme çabası gösterirken, toplumun köklü dönüşümü amaçlayan tutarlı bir devrimci uzak görüşlülük gerektirir.

(...) Evet dünyanın yeni baştan düzenlenmesi gerekiyor. Ancak Bush’lar, Blair’ler, Merkel’ler, Chirac’lar, Putin’ler tarafından değil. Ne de Ortadoğu’da kol gezen beş para etmez gerici ve yobazlar tarafından. Dünya, kolektif olarak halk için, halk kitleleri tarafından yeniden yaratılmak zorundadır. Ortadoğu halkları; güçlerimizi tek safta derleyip, enternasyonal birlik olalım; bölgede emperyalistlere ve tüm gerici devletlere karşı mücadele edelim!”

G8’e karşı birleşelim

Avrupa Demokratik Haklar Konfederasyonu yazılı bir açıklama yaparak dünya halklarını, emperyalist bir oluş olan G8’e karşı birleşmeye ve direnmeye çağırdı.

Alman devletinin, zirveye haftalar kala evleri basarak devrimci-demokratik kitle örgütü temsilcilerini gözaltına aldığı hatırlatılan açıklamada; “Almanya’da, G8’ler olarak tabir edilen, gelişmiş 8 Emperyalist güç yeniden bir araya geliyor. Varlığını dünya halklarının sömürülmesi, talan ve işgal edilmesi üzerine oturtan emperyalistler, bu türden zirvelerle yeni saldırı planlarını merkezileştirip, dünya halklarına yeniden açığı, zulümünü, yıkımı ve işgalleri kararlaştırıp karşımıza çıkacaklardır” ifadelerine yer verildi.

Sınıfsız, sınırsız ve sömürüz bir dünya talebinin dile getirildiği açıklamanın devamında; “Tüm bu insani istemlerimizin düşmanı üç beş aslağın dünya halklarına ve doğaya karşı gerçekleştirdikleri gerici emperyalist G8’ler zirvesine hayır diyor ve tüm ezilenleri bu gerici zirveye karşı yapacak eylemlere katılmaya çağırıyoruz.”

Türkiye’de parlar-mento halkın [ezilen ve sömürülen sınıfların] dayatması sonucu kazanılmış bir mevzi, dolayısıyla halkın temsil edildiği bir kurum değil, egemen sınıfların bir yönetim aracı olarak gündeme gelmiştir. Netice itibariyle ikiyüzlülüğü sevmeyen biri, anayasalarda yazılanı şöyle okumayı yeğleyecektir: Egemenlik sayısız kayıt ve şarta tabi olarak egemenlere aittir... Öyleyse siyasi partiler, genel seçimler, seçimle oluşan hükümetler ne için? Besbelli ki, balkondaki seyirciyi oyalamak için... Böyle koşullarda ‘siyaset bilimi’ denilip yere göğe sığdırılmayan kendinden menkul disiplinin misyonu ve işlevi de kafaları bulandırıp gerçek durumun anlaşılmasını ve aşılmasını geciktirmekdir... Aksi halde siyaset bilimi diye bir şey olabilir mi?

Demokrasi oyununda ‘seçenler ve seçilenler’

Fikret Başkaya

Türkiye bir defa daha genel seçimlere hazırlanıyor. Gazetelerin ve televizyonların, tuhaf ama nerdeyse herkesin ilgilendiği yegane şey: hangi parti kaç milletvekili çıkarak, kim kiminle “ittifak” yapacak, hangileri baraja takılacak, hangi “ünlüler” hangi partiden aday... Öbek öbek ‘uzmanlar’, ‘yorumcular’, ‘siyaset bilimciler’, siyasetin ‘duyenleri’ denilenler televizyonlarda toplama-çıkama yapmakla meşgul. Hiç kimse partilerin hangi programla ve ne tür iddialarla seçimlere katıldığından, hangi temel sorunlara ne tür çözümler önerdiklerinden, vb konulardan söz etmiyor. Neden? Siyasi partilerin öyle sorunlarla ilgileri yok da ondan... Öyleyse bu siyasi partiler, seçimler neye yanyor? Besbelli ki, katılmıyansaması yaratarak seçirciyi oyalamaya yanyor... Elbette bal tutanın parmağını yalaması da işin doğası gereğidir. Türkiye’de tam 62 yıldır bir demokrasi oyunu oynanıyor. Siyasi partiler ve seçimler ‘demokrasinin vazgeçilmezleri’ olarak sunuluyor. Bu kısa yazda şu sefil demokrasi oyunu ve oyunun figüranları siyasi partiler, seçimler ve seçimler sonucu kurulan hükümetlere dair bazı tespitler yapacağım ama önce temsil demokrasiyle ilgili kısa bir hatırlatma yapmak gerekiyor. Zira şu yere göge sığdırılmayan ‘demokrasi’ konusunda kafalar karışık ve bu kafa karışıklığı birilerinin işine yanyor...

1. Temsilî demokrasi gerçek demokrasinin önünü kesmek üzere peydahlandı

Halkın kendi kendini yönetmesi anlamındaki demokrasi kavramı ilk defa antik Yunan site devletlerinde ortaya çıktı ve Yunan site devletlerindeki rejimi tanımlamak için kullanıldı. ‘Atina demokrasi’ olarak da bilinen bu yönetim tarzında yurttaşlar Agora denilen kentin en büyük meydanında toplanır, kamusal sorunları tartışır, yasa teklifleri yaparlar ve kabul ederler. Uzmanlık isteyen işler işin seçim yaparlar, her şeyi tam bir açıklıkla tartışır ve kamusal demokratik olarak aldıkları kararlarla ülkeyi yönetirler. Orada geçerli anlayış göre her yurttaş yönetme ve yönetilme hakkına sahiptir. Her yurttaş rotasyon esasına göre ve kura ile kamusal sorumluluklara getirilir. Velhasıl siyaset bir uzmanlık alanı ve bilim konusu olmaktan çıkmıştı. Bu amaçla da yöneten/yönetilen ayrımı ortadan kaldırılmıştı. Bir oligarşi yaratacağı kaygısıyla seçimlere itibar edilmiyordu. Fakat bir doğrudan demokrasi pratiği olan Atina demokrasi dışlayıcılık gibi önemli bir zaafı malulüdü. Zira Agora’dakilere sadece yurttaşlardı. Kadınlar, köleler ve yabancılar demokratik yönetim sürecinin dışına atılmıştı, dolayısıyla gerçekte söz konusu olan dar bir elit demokrasisiydi...

Demokrasi kavramı kapitalizmin bir üretim tarzı olarak sahneye çıkıp kendini dayattığı dönemde yeniden gündeme geldi. Bir gerçekliğe tekabül etmekten çok ideolojik bir manipülasyon aracıydı. İki aşamada Eski Rejim tasfiye edildi. Birinci aşamada burjuvazi soylular sınıfına [toprak aristokrasisi] ve Kilise hiyerarşisine karşı prensle ittifak yaparak söz konusu iki iktidar odağının etkinliğini kırdı. İkinci aşamada da köylülerin ve işçilerin desteğiyle prensin [hükümdar] yetkilerini sınırladı veya bütünüyle tasfiye etti. Eski yönetim tasfiye edilmişti ama yeni yönetici sınıf olmaya aday burjuvazinin iktidarı henüz sağlam temellere oturmuş değildi. Soylular sınıfının ve Kilise’nin yönetmeyeceği kesin olmakla birlikte, henüz kimin yöneteceği o kadar kesin değildi. Zira devrim sürecinde eşitlik, özgürlük, insan hakları, demokrasi gibi kavramlar çok kullanılmıştı ve bu kavramların içini doldurmak isteyen bir sınıf [işçi sınıfı ve yandaşları] vardı. Burjuvazinin tek yanlı çıkışı ve egemenliğini dayatmanın yolu; ezilen-sömürülen sınıflar denklemin dışına atmak ve bu amaçla da söz konusu sınıflar tehlikeli sınıf konumundan çıkarmaktan geçiyordu. İşte temsilî demokrasinin varlık nedeni budur. Amaç yeni rejimi ezilen sömürülen tehlikeli sınıflardan korumak, kapitalist sınıfın, daha geniş anlamda burjuva sınıfının egemenliğini sağlam temellere oturtmaktır. ‘Halk egemenliği’ nasıl işleyecek sorusu gündeme geldiğinden, doğrudan demokrasi reddedildi. Zira Atina türü demokrasinin çok nüfus-

lu büyük ülkeler için uygun olmadığı söylendi. Halk egemenliği söz konusu olmalıydı ama halk bu iş için ehil değildi... ‘Cahil, kaba halk sürüsü’ toplum için iyi olanı ayırt etme, genel toplum yararını gerçekleştirme yeteneğinden yoksundu. Üstelik demagoglar tarafından kolayca kandırılabilir... Öyleyse halk toplum yararını bilen temsilciler tarafından yönetilmeliydi... Başta işçiler olmak üzere, halk sınıfları cahil, kadınlar da duygusal, dolayısıyla makûl hareket etme yeteneğinden yoksunsa, ülkeye yönetiminden bu ikisinin dışlanması gerekiyordu. Geriye hem akla hem de servete [paraya] sahip, eğitilmiş kesim kalıyordu ki, onları yönetmeliydi. Sadece seçimler için değil seçmek için de başlarda belirli bir statüye sahip olma koşulu dayatılmıştı. Herkese seçme ve seçilme hakkının tanınması için iki şey gerekmişti: Emekçi sınıfların dayatması ve egemen sınıfların emekçi sınıfların [ayak takımının] tehlikeli sınıf olmaktan çıktığına ikna olması... Bu yüzden emekçi toplum sınıflarına ve kadınlara seçme ve seçilme hakkının tanınması çok daha sonra mümkün oldu. Velhasıl temsilî demokrasi kitleleri aldatmanın ve oyalamanın, egemenliği ve sömürüyü meşrulaştırmanın bir yönetim ve egemenlik aracı olarak var oldu. Burjuva devrimleri yönetenleri değiştirdi ama yönetimleri ve yöneten/yönetilen ilişkisini değiştirmede... Politika alanıyla ekonomik alanın birbirinden ayrıldı, ekonomik alanın kapitalist sınıfın tekeline bırakıldığı koşullarda siyasi partiler, seçimler ve seçimler sonucu kurulan hükümetler bir temsil yanılsaması yaratarak, kitleleri oyalamaya yanyor. Söz konusu olanın demokrasiyle bir ilgisi olmadığı gibi, temsil de bir oyundan ibaret. Zira seçilen kendini seçeni değil, başka şeyleri temsil ediyor. İnsanların kaderi de asla parlamentolarda belirlenmiyor... Nerelerde belirlendiği de biliniyor... Bu yüzden, ‘Batı demokrasi’ denilen şu temsilî demokrasinin tartışılıp ilgilinin pazara çıkarılmasında sayısız faydalar var... Zira, ancak o zaman gerçekten “nasıl bir toplum düzeni” tartışmasının bir anlamı, demokrasinin bir içeriği olabilir...

2. ‘Egemenlik milletindir’ safsatası

Türkiye’de 1921’den bu yana yapılan tüm anayasalarda hakimiyetin [egemenliğin] millete ait olduğu yazılıdır. 1921 tarihli Teşkilatı Esasiye Kanunu’nun birinci maddesi şöyleydi: ‘Hakimiyet bilâ kaydu şart milletindir. İdare usulü halkın mukadderatını bizzat ve bilfiil idare etmesine müstenittir’ İzleyen 1924, 1961 ve 1982 anayasalarında da “egemenlik, kayıtsız şartsız milletindir” deniyor. Anayasalarda öyle yazılsa da anayasalar hiçbir zaman egemenliğin sahibi olduğu söylenen millet tarafından yapılmadı. Ya da milletten ne anlaşılması gerektiği konusunda bir ‘açıklık’ yoktu... Anayasaların ortak özelliği, halk iradesine karşı olan, halk iradesini sınırlama amaç taşıyan askeri cuntalar tarafından yapılmıştır... Dolayısıyla, daha baştan kavramsal bir çelişki [contradiction dans le terme] söz konusudur. Zira, önemli olan bir yasanın veya anayasanın ne tür hükümleri içerdiğinden çok, kimler tarafından nasıl yapıldığı veya arkasında hangi gücün veya güçlerin bulunduğudır... Bir durumu veya hakkı tanımlamakla iş bitmiyor. Burjuva hukuk ve siyaset geleneğinde, önce bir durumu tanımlamak veya hakkı tanımak, hemen arkasından da geri almak, değile içini boşaltmak yaygın bir durumdur. Bu yüzden bir rejimin niteliğini anlama amaç ve kaygısı taşıyanların söyleme değil, gerçek yaşamdaki duruma bakmaları gerekir. Aslında aradan geçen 86 yılda egemenlik hiçbir zaman halka ait olmadı. Halk egemenliğin yakınına bile uğramadı, uğratılmadı. Halk egemenliğine sadece üç yerde rastlanabilir: Kitap rafındaki anayasa metinlerinde, Meclis genel kurul salonu kürsüsünün arkasındaki duvarda ve misyonları halkı aldatmak olan siyasetçilerin ve yüksek devlet erkânının ağzında... Bunun dışında egemenlik milletinden söylemi tam bir safsatadan ibarettir ve yağma düzenini meşrulaştırmak içindir... Bizde ekseri gözden kaçan önemli bir şey daha var: demokrasinin araçları ve mekanizmaları olması gereken kurumsal yapılar ve işleyiş, demokrasinin değil, demokrasiyi engellemenin, halk iradesinin tecilisinin değil onun önünü kesmenin araçları ve mekanizmalarıdır. Bu çelişik durum anlaşılmanadan yapılan ve yapılacak tartışmaların bir kymet-i harbiyesi olması mümkün değildir. Mesela parlamentonun halk iradesinin tecelli ettiği bir kurum olduğuna dair yaygın bir kabul ve anlayış geçerlidir. Oysa Türkiye’de parlamento halkın [ezilen ve sömürülen sınıfların] dayatması sonucu kazanılmış bir mevzi, dolayısıyla halkın temsil edildiği bir kurum değil, egemen sınıfların bir yönetim aracı olarak gündeme gelmiştir. Netice itibariyle ikiyüzlülüğü sevmeyen biri, anayasalarda yazılanı şöyle okumayı yeğleyecektir: Egemenlik sayısız kayıt ve şarta tabi olarak egemenlere aittir... Öyleyse siyasi partiler, genel seçimler, seçimle oluşan hükümetler ne için? Besbelli ki, balkondaki seyirciyi oyalamak için... Böyle koşullarda ‘siyaset bilimi’ denilip yere göğe sığdırılmayan kendinden menkul disiplinin misyonu ve işlevi de kafaları bulandırıp gerçek durumun anlaşılmasını ve aşılmasını geciktirmekdir... Aksi halde siyaset bilimi diye bir şey olabilir mi?

len ve sömürülen sınıfların] dayatması sonucu kazanılmış bir mevzi, dolayısıyla halkın temsil edildiği bir kurum değil, egemen sınıfların bir yönetim aracı olarak gündeme gelmiştir. Netice itibariyle ikiyüzlülüğü sevmeyen biri, anayasalarda yazılanı şöyle okumayı yeğleyecektir: Egemenlik sayısız kayıt ve şarta tabi olarak egemenlere aittir... Öyleyse siyasi partiler, genel seçimler, seçimle oluşan hükümetler ne için? Besbelli ki, balkondaki seyirciyi oyalamak için... Böyle koşullarda ‘siyaset bilimi’ denilip yere göğe sığdırılmayan kendinden menkul disiplinin misyonu ve işlevi de kafaları bulandırıp gerçek durumun anlaşılmasını ve aşılmasını geciktirmekdir... Aksi halde siyaset bilimi diye bir şey olabilir mi?

3. Muvazaa partileriyle oynanan

‘demokrasi oyunu...’

İkinci emperyalistler arası savaşın sonuna kadar Türkiye’de devlet partisi [CHP] dışında siyasi parti kurulmasına izin verilmedi. 1923-1945 aralığında hakimiyet kayıtsız şartsız dikta rejimindi. Gereğe de mahlum: Halk henüz siyasi sürece dahil edilecek kadar ‘olgun’ değil, eğitilmesi gerekiyor... Bu arada raftaki anayasada durum farklıydı, orada egemenlik kayıtsız şartsız milletin olmaya devam etti... Eğer söylendiği gibi bu gerekenin bir değeri olsaydı, 1945 de çok partili sisteme geçmek diye bir şey söz konusu olmazdı. Zira, halkın manzarasında yoksulluğun ve sefaletin daha da derinleşmesi dışında kayda değer bir değişiklik olmamıştı. Eğer sorun cehaletle ilgili idiyse, halkın ezici çoğunluğu okuma yazma dahi bilmiyordu. O tarihten sonra “demokrasi” ona asıl ihtiyaç olan haktan çok, yönetici sınıf için gerekiyordu. Yeni aldatma, oyalama ve meşrulaştırma araçlarına ve mekanizmalarına ihtiyaç vardı. Aksi halde egemenlerin egemenliği tehlikeye girebilirdi... Ve çok partili sisteme, ya da yaygın tabiriyle ‘demokasiye’ geçildi... İyi de söz konusu olan nasıl bir ‘çok partili sistemdi’, demokrasi denilen ne menem bir şeydi? Asıl sorun bununla ilgili olsa da, resmi ideoloji olup-bitenlerin tartışmasını, bilince çıkarılmasını ve anlaşılmasını engelledi... Aslında söz konusu olan bilinen anlamda çok partili sistem [çoğulculuk] değildi. Bir kere ifade özgürlüğü güvence altına alınmamıştı, faşist İtalya’dan alınan ceza kurunu yerli yemden duruyordu... Çok partili sisteme çok partili sistemi için gerekli koşullar ve geri plan yokluğunda gelişmişti. Sınıf esasına göre parti kurmak yasaktı. Zaten çok parti denilen de birden çok devlet partisine izin verilmemesinden başka bir şey değildi. Söz konusu olan devlet partisi sayısının artmasından ibaretti. Kurulan yeni partiler muvazaa [danışıklı düğüş] partileri olarak kuruldu/kuruldu.

Fakat muvazaa partileri de olsalar, devlet tarafından da kurulular/kurdurulsalar, neyi yapıp yapamayacakları önceden belirlenmiş de olsa, haktan oy isteme zorunlusu, muvazaa partilerinin halkın taleplerini bütünüyle dışlaması mümkün değildir. İşte 1945’den bu güne yaşanan sıkıntıların, askeri darbelerin, halen yaşadıklarımızın ve gerisinde yatan gerilimin nedeni budur... Muvazaa partileri halkın taleplerini dikkate almakla, kendilerine tanınan sınır arasındaki dengeli korumakta zorlandıklarımda ‘kriz çıkıyor’ ve bir darbeye hızıyla getiriliyorlar, tabir caizse ‘uysallaştırılıyorlar’... Ve her darbeden sonra kendilerini devletin uslubuna daha uyumlu hale getirmek zorunda hissediyorlar. Bu oyunu iyi oynamadıklarında bir darbeye uzaklaştırılıyorlar. Bu yüzden bizde darbedilic sistemin yapısal bir unsurdur. Bir muvazaa partisi benim asıl devlet partisi dediğim gerçek iktidar odağına uyum sağladığında taşeron işlevini sürdürebilir... Dolayısıyla daha önce defaaten yazdığım gibi, siyasi partilerle asıl devlet partisi arasındaki ilişki, bir tür müteahhit/taşeron ilişkisidir. Bizdeki devlet bürokrasisi bilinen anlamda bürokrasinin öte birşeydir. Siyaset, devlet [bürokrasi] tarafından yasaklanmış durumdur. Dolayısıyla seçimler gelmiş hükümetler sisteme bir yama gibidir. Katılım ve temsil yanılsaması yaratmak gibi bir işleve koşullarlarıdır. Gerçek anlamda ‘sivil toplumun’ politik sürece dahil son derece sınırlanmış durumdur... Resmi bayramlardaki geçit törenlerinde üstü açık bir otomobile halkı selamlayanlardan seçilmiş belediye başkanının yanında asıl devlet partisinin iki temsilcisi [garizmon komutanı ve vali] bulunur. Belediye başkanı şeklen üçte bir temsile sahipmiş gibi gö-

rünse de asıl belirleyici olan devlet erkânı, dolayısıyla üniformalı ve üniformasız bürokrasidir... Bürokrasi 2 : seçilmiş 1 ilişkisine bakarak da rejimin niteliği ve oynanan demokrasi oyunu hakkında fikir edinmek mümkündür... Siyasi partilerin asıl devlet partisinden uzantısı taşeronlar statüsüne indirildiği koşullarda, birer kamu hizmeti aracı ve odağı olmak yerine, artık bir tür şirkete dönüşüyorlar... Siyasete dahil olmak, kamu hizmeti yapmak için değil bütçe ve hazinenin yağmalanmasından pay almak, kendini ve çevresini zenginleştirmek içindir. Taşlar yerli yerine oturmadığı, devlet, kutsal devlet olarak yerinde durduğu sürece, bu durumun aşılması mümkün değildir. Dolayısıyla siyasette devlet [bürokrasi] arasındaki ilişki tersliğinin ortadan kaldırılması, siyasete gerçek içeriğinin kazandırılması durumunda seçimlerin, siyasi partilerin, parlamentonun ve hükümetlerin bir kymet-i harbiyesi olabilir...

4. Müflis siyasi partiler...

1980 sonrasında rejim bütünüyle yeniden kompradorlaştı ama kimse şeyleri adıyla çağırma yanaşmıyor. Bir rejimin kompradorlaşması demek, rejimin o ülkede yaşayan insanların sorunlarına yabancılaşması demektir. Kompradorlaşmış rejimlerde ekonomik ve sosyal politikalar içeriğinden değil, dışının ihtiyaçlarını gözetir. Küreselleşme çağındaki yeniden kompradorlaşmayla karar vericiler artık dışarda bulunuyor. Doğrultuyu belirleyen küresel plütokrasinin araçları olan kurumlardır. Yerli uzantıları sadece ayak işlerine koşmuş durumdur. Bunun anlamı, siyasetin içinin külliye boşalmasıdır. Zira siyaset, alternatiflerin varolduğu anlamındadır. Ekonomik politikalar denilen de son tahlilde uyumdan ibarettir. Başka türlü ifade etmek istersek, siyasetin işlevi dışının dayatmalarına uyum sağlamakla sınırlı. Böylesi bir ortamda bir siyasi partinin çıkıp ben daha iyiyim demesi artık mümkün değil, zira aralarında hiçbir fark olmadığının farkındadır... O zaman ancak ben daha az kötüyüm diyebilir. Aslında ortalıkta çok parti var ama işin aslı bunun bir yanılsama oluşuyla ilgili... Mevcut durum parçalanmış tek parti durumudur. Aslında bir partinin kapısına başkasının adı ve amblemini yapıştılsa değişen birşey olmazdı. Son haftalardaki ‘siyasetçi trafiği’ ibret verici ve utandırıcı ama sonuçta söyledikimizi doğrular nitelikte, zira artık kimin hangi partiden aday olacağı belli değil. Böyle parti, böyle siyasetçi olur mu? Şimdilik burada oluyor... Partiler şirkete benziyorsa, asıl amaç da bireysel zenginleşmeye, başka türlü olabilir mi ? Fakat çelişik bir durumun ortaya çıkması da kaçınılmaz. Rejim kompradorlaştıkça, siyasetin içi daha da boşaldıkça, siyasi partilerin kitleleri aldatma yetenekleri de aşıyor. Bu yüzden medyatik unsurları transfer yanına girmeleri, tam bir şirket gibi reklam kampanyalarına yönelik devasa paralar harcamaları başka nasıl açıklanabilir? Milyonlarca insan açıkla, yoksullukla cebelleşirken, çevre tahribatı derinleşip bir yıkım halini alırken, bunca reklam harcaması rahatsız edici değil mi? Bu koşullarda siyasetin hâlâ gerçek anlamdaki siyaset kavramıyla bir ilgisi kalıyor mu? İlkesizlik ve etik kaygılara yabancılaşma artık istisna değil kural... Partiler şirkete benzediği için parti içi demokrasi de şirketlerdekinden daha fazla değil. Kendileri demokrasi kınımsından nasibini almamış örgütlerin bir ‘demokrasinin vazgeçilmezleri’ sayılması abestir. Son tahlilde sorun kavramları ve onlara yüklenen anlamlarla ilgili. Mesela CHP’nin sol bir parti olduğuna inanılıyor ve insanlar ona sol parti diye oy veriyor. Oysa CHP sol parti olmak şurda dursun, bilinen anlamda bir burjuva partisi bile değildir, devletin bir unsurdur... CHP solun önünü kesmek için ‘ortanın solu’ söylemini kullandı ve başarılı da oldu. Misyonu solun ve demokratikleşmenin önünü kesmek olan bir parti ‘solda’ sayılıyor... İnsanların hangi partiye oy verirse versinler, sonuçta aynı partiye oy verdiklerini anlamaları için bakalım daha ne kadar zaman geçecek? Kompradorlaşmanın hizmetindeki bürokrasi uyuma memur edilmişken, siyasi partiler daha da işlevsizleşip, siilkeşiyor ve gereksiz hale geliyorlar, velhasıl varlık nedenleri ortadan kalkıyor. Bu durumu gözden kaçırıp yanılsama yaratmak için de ‘merkez partileri’ kavramı ortaya atılıyor... Eğer hepsi merkezdeyse devlet bürokrasisinin dışında bir de parti bürokrasilerine ne gerek var?

5. “Anlamak aşmaktır”

Türkiye 1980’den beri cunta kurumlarıyla yönetiliyor. Siyasi partiler mevcut yapıyı hiçbir zaman sorun etmediler. Gerçek anlamda siyasi parti olsaydılar bu kezaletliğe razı olmaları mümkün olmazdı. Aslında kendileri de bir bakıma cuntanın esirleridir ve işlevleri taşeronluktan ibarettir. İnsanların kaderi TBMM’de değil, küresel plütokrasinin karar merkezlerinde, çok uluslu dev şirketlerin yönetim bürolarında, IMF’de, Dünya Bankası’nda, Dünya Ticaret Örgütü’nde, Washington’da, Brüksel’de, DAVOS’ta, vb yerlerde belirleniyor... Bu süreçte yerli unsurlar da uyum işine koşmuş durumdadırlar... İnsanlar oy veriyor ama oy verdikleri kişiler onları temsil etmiyor. Söz konusu olan tam bir ‘katılım’ ve ‘temsil’ yanılsaması, sefil bir oyundan başka birşey değildir... Velhasıl seçenler seçmiyor ama seçiyormuş gibi yapıyor, seçenler de temsil etmiyor ama temsil ediyormuş gibi yapıyor... Öyleyse iki şey: ya bu sefil oyuna dahil olup aldatılmaya, itilip-kakılmaya, aşığılanmaya razı olunacak, ya da mevcut durumun radikal bir eleştirisi yapılarak, gerçekten söz konusu olanın ne olduğunun bilincine varılacak. Elbette ideolojik-entellektüel müdahale araçlarının [akademi, medya, estetik alan, vb.] hızla metalaşpı soysuzlaştığı koşullarda, anlama eylemi daha da zorlaşıyor. Lâkin çürüme sonsuz ve sınırsız değildir. Anlama eylemiyle değiştirme eylemi arasında da diyalektik bir bütünlük ve tamamlayıcılık ilişkisi mevcuttur... İnsanların bu kapsamlı bir saldırı karşısında tepkisi kalması da mümkün değildir. Böylesi tarihsel dönemler radikal eleştiriyi zorunlu hale getiriyor ve ‘radikal olmak demek sorunları kökeninde ele almaktır’ denmiştir. Unutmamak gerekir ki, politika alternatiflerin her zaman mümkün olması demektir. O halde sorun politikanın gereğini yapma iradesini ortaya koyup koymamakla ilgilidir... Bunun için politikayı kaşarlanmış profesyonel ‘siyaset erbabından’ kurtarıp asıl bulunması gereken zemine çekmek gerekiyor.

2 Temmuz anma etkinlikleri çalışmaları başladı

Pir Sultan Abdal Kültür Derneği (PSAKD)'nin çağrısı üzerine bir araya gelen demokratik kitle örgütleri, sendikalar, meslek odaları, siyasi partiler ve yöre dernekleri 2 Temmuz Madımak Katliamı'nın 14. Yıl Anma etkinlikleri çalışmalarına başladı

Pir Sultan Abdal Kültür Derneği (PSAKD)'nin çağrısı üzerine bir araya gelen demokratik kitle örgütleri, sendikalar, meslek odaları, siyasi partiler ve yöre dernekleri 2 Temmuz Madımak Katliamı'nın 14. Yıl Anma etkinlikleri çalışmalarına başladı.

TMMOB Toplantı Salonu'nda gerçekleştirilen toplantıda, mitingle ilgili tartışmalar yapılarak 9 kurum temsilcisinin dahil olduğu eylem komitesi belirlenirken, CHP, DSP ve SHP'nin mitinge dahil edilmemesi istendi. PSAKD'nin çağrısı üzerine toplantıya ESP, DHP, AKA-DER, Kaldıraç, Partizan, Mücadele Birliği, Halkevleri, Devrimci Hareket, EMEP, DTP, İTO, Demokratik Alevi İnisiyatifi, TKP, Divriği Kültür Derneği, HÖC, TMMOB, BDSP temsilcileri katıldı. Kurum temsilcilerinin ardından söz alan PSAKD Genel Başkanı Kazım Genç, 2 Temmuz Anma Etkinlikleri'nde

Alevi örgütlerine öncelik tanınması gerektiğini vurgulayarak katliamı kınayan 80'in üzerinde kuruma çağrı yaptıklarını, anmanın en geniş katılımı yapılması gerektiğini söyledi. Birçok ilde aynı gün yapılması planlanan mitinglerde merkezi bir bildirinin okunup okunmamasının tartışıldığı toplantıda CHP, DSP ve SHP'ye de çağrı yapılması eleştiri konusu oldu. Kurum temsilcileri bu partilerin katliama seyirci kaldıklarını, katliamda payları olduğunu belirterek söz konusu partilerin seçim öncesi bir süreçte mitinge dahil edilmemelerini istedi. Toplantı sonucunda BDSP, Halkevleri, Mücadele Birliği, TKP, HÖC, Divriği Kültür Derneği, ESP, AKA-DER ve PSAKD temsilcilerinden oluşan eylem komitesi belirlendi. Eylem komitesine yapılan önerilerle toplantı sona erdi.

Tabip Odası "Barış ve Demokrasi" ödülünü Rakel Dink'e verdi

İstanbul Tabip Odası (İTO), Diş Tabibi Sevinç Özgüner anısına düzenlenen İnsan Hakları Barış ve Demokrasi Ödülü'nü katledilen gazeteci Hrant Dink'in eşi Rakel Dink'e verdi.

İTO'nun 1986 yılından beri verdiği Sevinç Özgüner İnsan Hakları Barış ve Demokrasi Ödülü, bu yıl 19 Ocak'ta öldürülen Agos Gazetesi Genel Yayın Yönetmeni Hrant Dink'in cenaze töreninde yaptığı konuşmada toplumsal barışa ve kardeşliğe yaptığı vurgu nedeniyle eşi Rakel Dink'e verildi. 23 Mayıs 1980 tarihinde Hrant Dink gibi bir cinayete kurban giden ve her yıl aynı tarihte İTO tarafından yapılan bir törenle anılan Sevinç Özgüner, İTO Konferans Salonu'nda yapılan bir törenle anıldı. Sevinç Özgüner anısına yapılan saygı duruşunun ar-

dından, Özgüner'in hayatını anlatan slayt gösterimi yapıldı. Özgüner'in kızlarına birer tablo armağan edilirken, Özgüner'in yakınları ve arkadaşları kürsüye çıkarak konuşma yaptılar. Hrant Dink anısına hazırlanan, Ermenice ezgiler eşliğindeki kısa slayt gösteriminin ardından, İTO Başkanı Özdemir Aktan, Rakel Dink'e Sevinç Özgüner İnsan Hakları Barış ve Demokrasi Ödülü'nü verdi. Tören- de, Rakel Dink'in, Hrant Dink'in cenaze töreninde okuduğu mektubun bir kısmı tekrar okundu.

Tören, Sevinç Özgüner ve Hrant Dink'in dostlarının okuduğu şiirlerin ardından sona erdi.

Ankara Demokratik Haklar ve Kültür Derneği etkinlik düzenledi

Ankara Demokratik Haklar ve Kültür Derneği (DHD), "Mayıs'ın Dirilişini Haziran Başaklarında Buluşturma" şıartıyla 13 Mayıs'ta bir etkinlik düzenledi.

Kazan ilçesine bağlı Kılıçlar köyü piknik alanında düzenlenen etkinliğe devrim ve komünizm şehitlerinin anısına yapılan saygı duruşu ile başlandı.

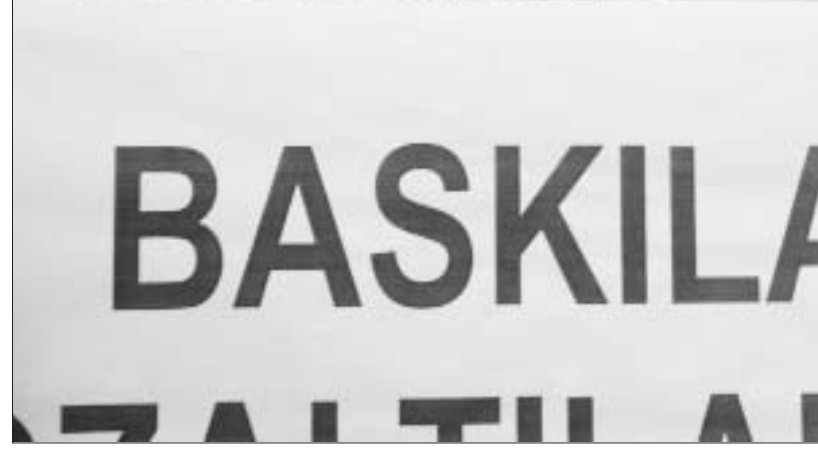
Etkinlikte dernek adına yapılan konuşmada, derneğin amaç ve faaliyetlerine, yeni demokrasi kültürünün önemine ve bu kültürün yaşam bulması için mücadele edilmesi gerektiğine vurgu yapıldı. Konuşmanın ardından Ankara DHP, DGH ve Partizan'nın da pikniğe dair mesajları okundu. Etkinlikte müzik ve şiir dinletisi de verildi.

Alinteri temsilcisi ve okurları tutuklandı

Ankara polisinin 21 Mayıs günü gerçekleştirdiği ev baskınları sonrasında '1 Mayıs'ta yasadışı slogan attıkları' gerekçesiyle göz altına alınan on iki kişiden, aralarında Alinteri Gazetesi Ankara temsilcisi Ömer Faruk Kök ile Eğitim Emekçileri Derneği kurucularından Sefa Akdemir'in de bulunduğu altı kişi tutuklanarak Sincan F Tipi Hapishanesi'ne konuldu.

Hapishane girişinde darp

İnsan Hakları Derneği (İHD) Ankara Şubesi, tutuklanan altı kişinin hapishaneye götürülürken darp edilmelerini kınadı. İHD, 25 Mayıs günü yaptığı yazılı açıklamada, tutuklanan altı Alinteri okuruna hapishaneye giriş sırasında, çıplak arama dayatıldığını, bunu kabul etmedikleri için de darp edildiklerini kamuoyuna duyurdu. Açıklamada, çırıl çıplak aranmayı kabul etmeyenlerin zorla giysilerinin çıkarıldığı ve insanlık onuruna yakışmayan bir şekilde çırıl çıplak aramaya maruz bırakıldıkları belirtilerek, "Sincan 1 No'lu F Tipi Hapishanesi ve Sincan Kadın Hapishanesi'nde yapılan bu saldırılarda uğradıkları şiddetten dolayı tutuklularda yaralanmalar olmuştur ve hiçbir tedavi uygulanmadan ikişerli olarak hücrelere atılmışlardır" denildi.

'Muhabirimiz derhal serbest bırakılsın'

Alinteri Gazetesi de 24 Mayıs günü yaptığı yazılı açıklamayla tutuklanan

temsilcisi ve muhabiri Sami Gök ve diğer beş kişinin derhal serbest bırakılmasını istedi.

Son derece meşru ve geleneksel olan 1 Mayıs mitinglerinin bile artık tu-

tuksuzluğuna dönüşürülmeye çalışıldığı belirtilen açıklamada, "Tekrar ediyoruz ki: işçi ve emekçilerin sesi Alinteri susmadı, susmayacak, Sami Gök derhal serbest bırakılmalıdır" denildi.

Gözaltı ve tutuklamalar protesto edildi

Ankara polisinin baskın, gözaltı ve tutuklama terörü Ankara, İstanbul ve İzmir'de yapılan basın açıklamalarıyla protesto edildi.

Ankara Yüksel Caddesi'nde, 24 Mayıs günü bir araya gelen Alinteri, DHP, BDSP, DPG, EHP, ESP, HÖC, Partizan, SGD, ÖB, 78'ililer Derneği ve Eğitim Emekçileri Derneği üyeleri, yaptıkları açıklamayla ev baskınları sırasında yaşanan hukuksuzlukları, gözaltı ve tutuklamaları protesto ettiler. Açıklama sonrası dayanışma amacıyla Alinteri Gazetesi satışı yapan kurum üyeleri ile polis arasında gerginlik yaşandı.

Ankara'da gerçekleşen ev baskınları ve sonrasında yaşanan gözaltı ve tutuklamalar, İstanbul Taksim Tramvay Duragi'nde Alinteri Gazetesi çalışanlarının ve İzmir'de de İzmir Acil Hat'ın yaptığı basın açıklamalarıyla da protesto edildi.

Eğitim-Sen üyesi öğretmen öldürüldü

Ankara Mustafa Kemal Lisesi'nde görev yapan Eğitim-Sen üyesi öğretmen başından vurularak öldürüldü.

Ankara'nın Yenimahalle ilçesi Mustafa Kemal Lisesi'nde edebiyat öğretmeni olarak görev yapan Eğitim-Sen üyesi ve işyeri temsilcisi olan Deprem Sankaş, 24 Mayıs günü okula giderken başından vurularak öldürüldü. Konuya ilişkin açıklama yapan Eğitim-Sen, edebiyat öğretmeni Deprem Sankaş'ın ilericisi, demokratik niteliklerinin cinayetin siyasi olabileceği kuşkusunu yarattığını belirtti. Sankaş'ın öldürülmesi için

"siyasi cinayet kuşkusuna var" denilen açıklamada, Sankaş'ın iki gün önce satırlı-bıçaklı bir grubun saldırısına uğradığı, daha önce üniversitelere ve lisele- re yönelik ırkçı saldırıları öğretmenler kuruluna taşıyarak, önlem alınması konusunda çaba gösterdiği de bildirildi.

Muş ili Varto ilçesi doğumlu öğretmen Deprem Sankaş 25 Mayıs günü, görev yaptığı okulun bahçesinde ailesi, Eğitim Sen yönetici ve üyeleri, çalışma arkadaşları ve öğrencilerinin katıldığı cenaze töreninin ardından Karşıyaka Mezarlığı'nda toprağa verildi.

'Kafa tokuşturuluyor'

Sankaş'ın 17 Haziran 2004'te de öğretmenler kurulu toplantısında, öğrencilerin kafa tokuşturduğu gerekçesiyle okul müdürüyle tartıştığı öğrenildi. Sankaş'ın, "Belirli bir siyasi görüşün sementleşme biçimi olan kafa tokuşturma sınıflara kadar inmiş" dediği, müdürün ise "Sınıfa giremeyecek duruma gelebiliriz" karşılığını verdiği ifade edildi.

Tarımda üretim maliyeti zirveye dayandı

Yoksul ve orta halli köylünün sırtındaki üretim maliyeti kamburu giderek büyüyor. Türkiye Ziraat Odaları Birliği'nin 20 Mayıs günü açıkladığı verilere göre bu yıl itibari ile tohum, mazot, gübre, ilaç gibi tarım girdilerindeki fiyat artışları yüzde 98'e ulaştı!

Son bir yıl içerisinde gübre fiyatlarının yüzde 23 ile 49 oranında artış kaydettiğine dikkat çekilen TZOB rapo-

runda, 2002 yılında bir ton pamukla 650 litre mazot alınmasına karşın bu oranın 2006 yılında 410 litreye kadar düştüğü hatırlatıldı. Yine 2002 yılında bir ton şekerpancarı ile 60 litre, aynı miktarda ayçiçeği ile 380 litre mazot alınırken, geçtiğimiz yıl bu miktarın şekerpancarında 40 litreye, ayçiçeğinde ise 220 litreye kadar indiğine işaret edildi.

Tarım Kanunu uyarınca 2007 yılında bütçeden tarım sektörüne 6.3 milyar YTL oranında destek payının ayrılması gerekirken, 5.3 milyar YTL ayrıldığına yer verilen raporda, hayvancılık ve çiftçilik girdi masraflarının üretim değeri içindeki payının 1998 yılında yüzde 26 iken, 2006 yılında yüzde 37 düzeyinde gerçekleştiğine dikkat çekildi.

TIYATRO ETKİNLİĞİ

TIYATRO GRUBU	TARİH	SAAT
Asi Mavi Tiyatro Topluluğu	2 Haziran Cumartesi	18:00
Gürültü Tiyatro Topluluğu	9 Haziran Cumartesi	18:00
Gürültü Tiyatro Topluluğu	16 Haziran Cumartesi	18:00
Gürültü Tiyatro Topluluğu	23 Haziran Cumartesi	18:00
Babil Halk Sahnesi	30 Haziran Cumartesi	18:00

Adres: Karayolları Mah. 577. Sokak Küçükköy-İST.

GOP Karayolları Demokratik Haklar ve Kültür Derneği

YÜZ FİKİR

Muzaffer Oruçoğlu

Yazarımızın yazısı elimize ulaşmadığından yayınlamıyoruz.

UFUK ÇİZGİSİ

Bakış CAN

Uluslararası Birlik ve Dayanışmaya Önem Vermeliyiz

İran, ABD ve İngiliz emperyalizminin ilk hedefidir. Saldırısı karşı kardeş İran halkıyla büyük bir dayanışma göstermeliyiz. İran'daki kardeş parti ve devrimci, demokratik hareketin de, savaş durumuna göre şimdiden hazırlığını ciddi bir şekilde yapması gerekir. Emperyalist işgal başladığında gerilla savaşıyla karşı koyması, bunun için halkı şimdiden örgütleyip hazırlaması önemlidir.

Komünist hareketin ABD emperyalizmini teşhir ederken gerici İran rejimini teşhir etmeyi de ihmal etmemesi gerekir. Gericici İran rejimine karşı mücadele ederken, ABD'nin desteğini reddetmesi güven vericidir. Pargmatizm ve kirli ilişkiler mutlaka zarar getirir.

Ülkede, Avrupa'da ve dünyanın diğer bölgelerinde kardeş İran halkıyla dayanışmaya büyük bir önem verilmelidir. Bu, uluslararası kampanyalar şeklinde yürütülmelidir. Devrimci Enternasyonal Hareket'in bu kampanyanın örgütlenmesine öncülük etmesi gerekir.

Ortadoğu'da Maoist olmayan devrimci örgütlerle de ilişki geliştirilmelidir. Ortak çalışmalara katılmaları teşvik edilmelidir. Fakat bu noktada dikkatli davranılmalıdır. Birlik, Maoist yönelimi zaafa uğratacak düzeyde geniş ve laçka olmamalıdır. Aksi takdirde bol bol dayanışma lafları üretse de, doğru önderlik çizgisinden sapar ve iş yapamaz. Dayanışma da birlik de somut olmalıdır, somut örgütlenmelidir.

Balkanlardaki devrimci oluşum için de aynı şeyi öneriyoruz. Dayanışmanın cılız kalmasının en önemli nedenlerinden biri de buna dikkat edilmemesidir. Doğru çizgi temelinde önderlik sorunu önemsenmediği ve çok geniş tutulduğu için, dayanışma ve birlik somut bir hal almamıştır. Bu ders unutulmamalıdır. Komünistler güzel sözlerden çok, onların örgütlenmesini önemserler.

Emperyalist-kapitalist sistemin kendisini yeniden yapılan-dırmasının adı olan neo-liberal politika-larla ciddi gerilemeler yaşayan sendikalar, 1990'lı yılların başına gelindiğinde emek örgütleri ile aydınlara içerisinde geniş bir platformda tartışmaya başlamıştır. Bu tartışmalar neticesinde neo-liberal politikalar karşısında “sendikaların bitme noktasına geldiği”, “sendikal kriz yaşandığı” ve bir çıkış yolu için çözüm önerilerinin acil bir ihtiyaç olduğu tespitinde ortaklaşma sağlanmıştır

NASIL BİR SENDİKAL ANLAYIŞ? (2)

1940'lardan 1970'lere kadar dünya kapitalist sisteminde ekonomik anlamda sürekli bir büyüme söz konusuydu. Kapitalizmin “altın çağı” olarak adlandırılan bu dönemde, özellikle Avrupa'da “sosyal devlet” anlayışı hakim olmuştu. İşsizliğin asgari düzeye indiği bu dönemde sosyal güvenlik, eğitim, sağlık, toplu konut, toplu taşımacılık alanlarında gerçekleştirilen iyileştirmelerle başta işçi sınıfı olmak üzere toplumun çeşitli sınıf ve tabakalarının yaşama ve çalışma koşulları iyileştirilmişti. Sosyal devlet modeli SSCB'deki sosyalist rejime “alternatif” olan, sınıf savaşımının tarihsel gerçekliğini yok saymaya çalışan “sınıflar arası işbirliği” çerçevesinde “refah” içinde yaşayabilmenin mümkün olabileceği yanılması-nı kitlelere aşılamanın bir aracı olarak kullanma ihtiyacının sonucu olarak tarih sahnesine çıkmıştır. Ve fakat SSCB'nin çöküşü ile Avrupa devletleri yüzlerine takmış oldukları bu “sosyal devlet” maskesini çıkartmışlardır. 1970'lerin sonlarına kadar işverenler ve hükümetlerin, sendikaların meşru örgütlenmeler olarak görmesi ve “sosyal devlet” anlayışı çerçevesinde bu örgütlerle işbirliği ve diyalog sürdürülebileceği görüşü 1970'lerde yaşanan bunalım sonrasında yerini aksine bırakmıştı. Kapitalizmin yaşamış olduğu bu bunalım “sosyal devlet” anlayışının tasfiye sürecini başlatmış, bu da başta işçi sınıfı olmak üzere toplumun çeşitli sınıf ve tabakalarının elde etmiş oldukları ekonomik-sosyal hak ve özgürlüklerin gasp edilmesini beraberinde getirmişti. Yaşanan bunalımın faturasının kesildiği emekçiler, topyekûn bir saldırıya maruz kalmıştı. Bu saldırılardan en çok nasibini alan ise işçi ve emekçilerin ortak örgütü olan sendikalar oldu. Sendikal hak ve özgürlüklerin kısıtlanmaya başlandığı, sendikaların meşruluğunun tartışıldığı ve işsizlerin sayısının artması ile sendikaların güçsüzleşmesi, başta bahsi geçen dönemin neo-liberal politikalarının sonucu olmakla birlikte bir dış etken olarak SSCB'nin çöküşü de bu tablonun ortaya çıkmasında etkili oldu.

1970 bunalımı ile ikame edilen ve üretim sürecine bütünlüklü müdahale olan esnek üretim ve bunun organizasyonu, işçi ve emekçilerin ortak örgütü olan sendikaların büyük oranda etkilemiş-geriletmıştır. Ancak böyle bir süreç, iki karşı sınıf arasındaki çelişkinin de derinleşmesine nesnel zemin hazırlamıştır. Emperyalist-kapitalist sistem, kendi sürecine uyum salamayan sendikalara ciddi anlamda saldırmış, kendisine entegre olan teslimiyetçi kurumlara dönüştürmeye çalışmıştır. Esnek üretim, işgücü yapısında köklü değişiklikler yaratmıştır. Zayıf durumda olan, ay-

Neo-liberal politikalar ve “sendikal kriz” tartışmaları

nı zamanda yan işlerde çalışanların bu organizasyonla sendikalı olma koşulları zayıflatılmıştı. Bu organizasyonun ayrımlaşması ile oluşturduğu yüksek nitelikli işgücü, profesyonel işgücü sahipleri ve yöneticiler gibi konumlar en azından bu kesimlerin sendikalaşmaya ihtiyaç duymasını sağlamıştır. Bu iki uç arasında kalan ve genellikle hizmet sektörü gibi geleneksel sektörlerde çalışan emekçilerin sendikalaşma ihtiyacını doğurmuştur. Özel sektörde var olmaları güçleşen sendikalar, esnek üretim, bu üretim oluşturduğu iş yönetimi; gerek iş sektöründe, gerekse de kamu sektöründe ciddi gerilemeler yaratmıştır. Neo-liberal politikaların sendikalar üzerinde yoğunlaştırdığı saldırılardan biri de sendikal örgütlenmeye getirdiği sınırlamadır. Buna göre sendikaların sadece tek bir işyeri ve işletme düzeyinde sınırlı konularla ilgili faaliyet yürütmesi dayatıldı. Özünde işyeri/işletme sendikacılığı olan bu model (Japon sendikacılık modeli olarak da bilinir) işletmedeki işçileri, bütünü ile şirketten çıkarları ile bütünleştirmeyi hedeflemektedir. Sınıfsal çıkarın yerine işletmenin çıkarı esas alınıyordu. İşçiler prim gibi ek ödemeler ile daha fazla sömürülürken, aynı zamanda hem aynı işletmede, hem de değişik işletmelerdeki sınıf kardeşleri arasında rekabet yaratılıyordu. Bu rekabet, işçiler arasındaki sınıf dayanışmasını ve birliğini olumsuz biçimde etkiliyordu. Geliştirilen yöntem ve araçlar ile dayatılan politikalar sendikaları bir mücadele aracı olmaktan çıkartıp işyerindeki işçiler üzerinde bir denetleme ve disiplin kurma aracı haline getiriliyordu. Süreçle paralel gelişen, mevcut üye sayısını koruyan, işkolu ve sendikaların birleştiren, sadece kendi üyelerine dönük sendikal faaliyetle çeşitlendirerek etkinliğini arttırmayı deneyen sendikal anlayış belirmiş; bağımsız gibi görünse de özünde neo-liberal stratejinin sonuçlarını kabullenen ve eklemlenen bir mantık taşıır. “Çağdaş sendikacılık” olarak adlandırılan bu anlayış, neo-liberal politikalar ve onların işçi-emekçiler cephesinde yarattığı yıkımların, bir çelişki ve çatışma alanı kurmaksızın kabullenen ve buna eklemlenen bir öz taşıır.

Emperyalist kapitalist sistemin kendisini yeniden yapılandırmasının adı olan neo-liberal politikalarla ciddi gerilemeler yaşayan sendikalar, 1990'lı yılların başına gelindiğinde emek örgütleri ile aydınlara içerisinde geniş bir platformda tartışmaya başlamıştır. Bu tartışmalar neticesinde neo-liberal politikalar karşısında “sendikaların bitme noktasına geldiği”, “sendikal kriz yaşandığı” ve bir çıkış yolu için çözüm önerilerinin acil bir

ihtiyaç olduğu tespitinde ortaklaşma sağlanmıştır. Ulusal ve uluslararası ölçekte bir sendikal birliğin yakalanamaması, burjuvazi ile siyasal iktidardan sendikalar üzerindeki baskıları, sendikaların bir mücadele, hak alma aracı olmaktan çok bir meslek ve geçim aracı anlayışının gelişmesi gibi faktörler, sendikal kriz tartışmalarında temel tartışma konuları olmuştur. Bu tartışmalarda bazı kesimler 1940'lardan 1970'lerin sonlarına kadar olan ve temel felsefesi devlet ve işverenlerle çatışmaya girmeden, hakim sistemin düzenini sarsmadan, sermaye cephesi ile uzlaşmayı tercih eden, sosyal kontrol aracı görevini üstlenen sendikal anlayışın yaşanan süreci karşılayamayacağını ve bu anlayışın yıkılması gerektiği savunmuştur. Bir diğer tartışma konusu ise sendikal bir krizin olmadığı, yaşanan krizin belirli tipteki sendikal modellerin krizi olduğu tartışması idi. “Geleneksel model” olarak adlandırılan bu anlayışın üretim ilişkilerindeki temsil gücünün ve işçi sınıfını bütünlüklü kucaklayabilme gücünü yitirdiği savunulmaktadır. Sendikal kriz tartışmaları içerisinde krizden çıkmaya dönük söyleşi çözüm önerileri olmuştur:

Birincisi; büyük/merkez sendikaların önerdiği ve savunduğu neo-liberal politikalara uyumlu, uzlaşmacı, emek-sermaye çelişmesini bastıran, işçi-emekçilerin birliği ve dayanışmasını engelleyen “çağdaş sendikacılık” anlayışı.

İkincisi; “geleneksel ve çağdaş sendikal anlayışın” işçi sınıfının yeni gerçekliğini kavrama gücünden yoksun olduğu “Toplum Hareket Sendikacılığı Modeli”. Zira bu model son zamanlarda birkaç sendika ve birkaç kadrosunun savunusu ile sınırlı kalmıştır. Özellikle Filipinler, Güney Afrika ve Latin Amerika ülkelerinde yaygın olan bu anlayış önemli pratiklere de sahiptir. Toplumsal Hareket Sendikacılığı dar işçi çıkarları ve işyeri ile sınırlı bir sendikal politika ve mücadele tarzını reddeder; toplumun diğer kesimlerinin ve geniş yığınların çeşitli sorunlarını kapsayan ama ne birlikte mücadele edilen örgütlere egemen olmayı, ne de onların egemenliği altına girmeyi savunan bir anlayıştır. Çalışmaların ortak örgütülüğünü savunan bu model, bürokratik-merkeziyetçi sendika yönetimini reddeder ve kapitalist küreselleşmeye karşı çıkar. Toplumsal hareket sendikacılığı işçi sınıfının siyasal iktidarı hedefleyen sınıf perspektifine sahip bir mücadele tarzı izlemez, mevcut sistemin eksikliklerini ve gediklerini gidermek, sistemi daha iyi hale getirmek, daha yaşanılır bir dünya istemini amaç olarak görür.

NASIL BİR SENDİKAL

ANLAYIŞ?

Emek gücünün, üretimin vazgeçilmez bir unsuru olduğu gerçekliğini tüm işçi-emekçi kesimlere fark ettirmek, bu gerçekliği işçi-emekçilerin ekonomik-demokratik özgül hak ve çıkarlarını kollama mücadelesinde, daha sonra siyasal iktidar mücadelesinde rehber olmasını sağlamak büyük bir öneme sahiptir. İşçi sınıfının gerçek anlamda çıkarlarını savunmayan her türlü sendikal anlayış karşısında sınıf sendikacılığını savunmak ve bunda ısrar etmek, ilkesel olmak zorundadır. Sınıf sendikacılığı, işçi ve emekçilerin kendi özgül sorunlarına ekonomik ve demokratik taleplerine yoğunlaşmasının yanında esas olarak bu yoğunluğunu toplumun genel sorunları ile bütünleştiren, sorunların asıl kaynağına yönelmesinin stratejisini oluşturmalıdır. İşçi-emekçilerin sendikal mücadelesi sadece ekonomik taleplerle sınırlı değil, ezen ve ezilen arasındaki uzlaşmaz çelişki varlığı ve bu çelişkinin politik bir hatta kanaliz edilerek siyasal iktidarı istemi ile bütünleştirilmelidir. Bu, siyasal bilinci artırarak, kendiliğinden sınıfı kendisi için sınıfa yükseltecektir. Feodalizme, kapitalizme ve faşizme, emperyalizme, ezilen uluslara, milliyet ve azınlıklara uygulanan baskılara sendikalar sözde değil, öзде karşı çıkmalıdır. İşçi sınıfının ülkemizde özgülünde birliğinin çimentosu bu politik bakıştır. Emperyalizme göbekten bağımlı ülkemizde sendikalar, emperyalizmin her türlü saldırısına karşı gerçek anlamda bir anti-emperyalist tavır sergilemeli, geniş birliklikler örmelidir. Böyle bir politikanın geliştirilmesi, tam bağımsız ve demokratik bir ülke talebini haykıracaaktır. Toplumsal ve tarihsel bir sorun olarak kamburumuzu oluşturan kadın sorunu, sendikaların temel meselelerinden birini oluşturmaktadır. Doğayı ve insan yaşamını tehlikeye sokan, ciddi tahribatlar yaratan ve halen ekolojik sistemi tehdit eden emperyalist-kapitalist politikalara karşı refleks geliştirmelidir. Sendikal politikaların belirlenmesinde, kararların alınmasında demokratik merkeziyetçilik ilkesi uygulanarak kurumsal işleyişte işçilerin iradesi merkezde var edilmelidir. Bütün organların demokratik seçimlerle oluşturulması, alınan kararların merkezi olarak yaşama geçirilmesi sağlanmalıdır. Bu da sendikalarda demokratik merkeziyetçiliğin tam anlamıyla hayata geçirilmesi ile mümkün olabilir. Bu ilkesel duruş aynı zamanda hakim olan anti-demokratik, bürokratik sendikal anlayışın önünde engel oluşturacaktır.

Hakim sınıfların saldırılarını etkisizleştirecek, işçi-emekçilerin kurtuluşları yönünde ideolojik-politik mücadeleyi geliştirecek bütün işçi ve emekçilerin ortak örgütlenmesini “grevli, toplu sözleşmeli sendika” hedefli bir program oluşturmak, bu program etrafında devrimci-demokratik-ilerici sendikalarla ortak mücadele hattı örmek, sendikaların üzerine serpilene ölü toprağının atılmasını sağlayacaktır. Sonuç olarak sendikalar artık üyelerinin çıkarlarını temsil etmekten çıkıp, tüm emekçi kitleleri temsil etmeye yönelmelidirler. Yani tüm sınıfın çıkarlarını savunan bir örgütlenme anlayışı esas alınmalıdır. Sendikalarda yaşanan ciddi sıkıntılardan birisi de emek cephesinin tümünü kucaklayabilecek açılımlardan yoksun olmasıdır. Özellikle, feodal üretim ilişkilerinin hakim olduğu emek cephesinin esaslı kısmını oluşturan köylü kitlelerinin ve bunun dışında emeklilerin, işsizlerin, geçici işçilerin sendikal örgütlenmesinin ya olmaması ya da yeteri düzeyde olmamasıdır. Özellikle, feodal üretim ilişkilerinin hakim olduğu emek cephesinin esaslı kısmını oluşturan köylü kitlelerinin ve bunun dışında emeklilerin, işsizlerin, geçici işçilerin sendikal örgütlenmesinin ya olmaması ya da yeteri düzeyde olmamasıdır. Bu durum işçi-emekçi kesimlerin tamamını kucaklayarak temsil etmesi gereken sendikaların güç kaybının başat nedenlerindendir. Bu da ancak sermayeden ve devletten bağımsız gerçek anlamda sınıf çıkarlarını temel alan sağlam program etrafında örgütlenmiş, önünü gören, fiili ve meşru hattından ilerleyen bir “sınıf sendikacılığı”ndan hareketle yapılabilir. Sendikal alanda yaşanan gerileme ve zayıflama-yı sadece hakim sınıfların ekonomik-sosyal-politik saldırılarına bağlamak kendimizi çözümsüzlüğe hapsedmek, sorunun esas çözücü iradesi olan sınıf bilinci proletaryayı etkisizleştirmek olur. Sendikal alandaki sorun bizim, işçi-emekçilerin sorundur. Bu alanda ciddi anlamda yoğunlaşmak, mevcut durumu ayrıntıları ile değerlendirmek, doğru politik hatta evrilecek analizler yapmak, geçmişin olumlu-olumsuz deneyimlerinden yararlanmak, uluslar arası sendikal hareketin durumunu gözlemleyip değerlendirmek sonuca varmak bizi sonuca yaklaştıracaktır.

Metal işçileri sendika hakları için direniyor

Ümraniye Organize Sanayi Bölgesi'nde bulunan Yasan Yassı Metal'de işveren tarafından işten çıkartılan Birleşik Metal-İş sendikasına üye 6 işçinin fabrika önündeki eylemi sürüyor.

7 Mayıs günü işveren tarafından keyfi gerekçelerle işten çıkartıldıklarını söyleyerek işvereni eleştiren ve işe iadelerini isteyen işçiler, patronun, sendikalı işçileri işten çıkartarak bunların yerine taşeron işçiler aldığını dile getirerek, işten çıkartılmalarında Birleşik Metal-İş Sendikası 1 No'lu Şube Sekreteri Ali Rıza İkisivri'nin de rolü olduğunu öne sürdüler. “Yıllardır buradaki işyeri temsilcisinin değişmesini istiyorduk. Ancak bu talebimiz genel merkeze iletilmedi ve zamanla Rıza İkisivri ve işyeri temsilcisi ile ters düştük” diyen işçiler şöyle konuştular: “Bizim çalıştığımız bölümden yerimize taşeron işçiler alındı. Kapı önünde iş ilanı vardı, ama biz direnişe başlayınca iş ilanı kaldırıldı. İşveren bizi haksız gerekçelerle kovduğu için, sendikal örgütülüğü savunmak ve işimizi geri almak için direniyoruz. Biz direnmezsek işverenin saldırıları devam edecek”.

Henüz iş akitletlerin feshedildiğine dair belgelerin ellerine ulaşmadığını bu nedenle işe iade davası açmadıklarını belirten işçiler, belgenin kendilerine ulaşmasının ardından işe iade davası açarak hukuki yoldan da mücadele edeceklerini belirttiler.

KONUK YAZAR

Ozan TELLİ

Kaypakkaya

- gagasında zeytin dalı bir kuştun
uçup bizim çalımza konmuşsun
sorgun sırasında susarak sessiz
büyük kahramanlar gibi konuşun -

Biz 68 kuşağının devrimcileri çoğu eylemlerimizde, “ordu-gençlik el ele, mil-li cephede” sloganını atardık. Çeşitli düzlemlerdeki tolantılarımızda Mustafa Kemal'in sosyalistliğini kanıtlamaya çalışırdık. “Emperyalizme ve kapitalizme karşı mücadele eden bir doktrini izleyen insanları” özdeyişini dilimize pelesenk eder, burada kastedilen doktrinin “sosyalizm”, bu sözleri söyleyen Mustafa Kemal'in de sosyalist olduğunu kanıtlamaya çalışırdık. Sıkıştığımızda, polise bile Kemalist olduğumuzu, onun “tam bağımsızlık” şiarı doğrultusunda davrandığını müzi ileri sürerdik.

Bu Kemalist tavır ve yaklaşımlar, bizlere yine “eski tüfek” ağabeylerimizden miras kalmıştı. Onlar da konu açıldığında, aslında Mustafa Kemal'in sosyalizme gönül düşürdüğünü, ama ülkede bunu yaşama geçirmeye gücünün yetmediğini, onun Lenin'in dostu olduğunu, Mutafta Suphilerin katlinden sorumluluğunun bulunmadığını, bu işi Karabekir paşanın planlayıp uyguladığını söylerlerdi. Nazım'ın zıندانlarda çürütüldüğü anımsatıldığında, Atatürk'ün Nazım'ı ve şiirini çok sevdiğini, onun mapushaneyeye atılmasında bir kusurunun bulunmadığını, suçun başka yöneticilerde olduğunu hararetle anlatır dururlardı. Ülkede halk için yapılması gereken toplumsal reformların uygulanmaması gündeme geldiği zaman da, söyledikleri benzer biçimdeki şeylerdi. Dolayısıyla, Osmanlı artığı İtihatçı paşaların ordusu da ilericiydi. Böyle bir geleceğe sahip, çağdaş ve devrimci bir kurum gericiliğe geçit vermezdi. Yarın günü geldiğinde, komünistler ve emekçi halkla birlikte emperyalizme karşı duracak, gerçek kimliğini ortaya koyacaktı.

İşte kahraman devrimci Önder İbrahim Kaypakkaya, böyle bir ortamda ortaya çıkarak ukumuzda farklı bir kıvıllıkla şavkıdı. Komünistlerin, kemalistler ve kemalizmle olan kesin ayrılıklarını, uzlaşmazlıklarını, hiçbir korku ve kuşkuyla kapılmaksızın açık ve net olarak bilince çıkardı. İşçi sınıfının bağımsız siyasal çizgisi konusunda kesinlikle ödün verilmeyeceğinin altını ısrarla çizdi. Böllelikle -deyim yerindeyse- tilkiyi kuyruğundaki çalıdan kurtardı, sis perdesini kaldırdı, bilinç bulanıklığını dağıttı ve kısır döngüden çıkışı sağlayarak adeta yepyeni bir çığır açtı.

O, kuramla eylemi birleştiren, özü-sözü bir, düşünce ve davranış uyumlu, devrimci ilkelere yürekten bağlı, cesur, özverili, kararlı bir komünistti. Türkiye'de tabu olan Kürt sorununu, andığımız üstün niteliklerine yaraşır bir biçimde ele aldı, programına koydu ve o doğrultuda bir strateji izledi. O zamana değin sürdürülen sosyal şoven politikalara karşı çıkarak Kürt ulusunun -ayrılmak da dahil- kendi yazgısını belirleme hakkının tartışlamayacağını, dosta düşmana güir bir sesle haykırıdı. Bununla da yetinmeyip, yaptığı siyasal analizlerin gereği olarak, gerilla savaşımı için, sömürgeci devletin ve emperyalizmin yumuşak karnı olan Kürdistan kırsalını seçti. THKO'nun seçkin elemanlarından Sinan Cemgil-lerin intikamını, muhbir muhtarı yargılayıp ölüme cezalandırtarak aldı. Bu intikam, o karalı ve yaralı günlerde, her kesimdeki ülke devrimcileri için moral ve umut kaynağı olurken, düşmana karamsarlık aşılayıp korku saldı. Ve devlet-sözcüleri TKP(ML)'yi en tehlikeli komünist örgüt olarak belirleyip ilan etti.

Yoldaş Kaypakkaya, tüm devrimci yaşamı boyunca bilinçli, örgütlü, disiplinli, örnek bir insan oldu. İşçi sınıfı, yoksul köylülük ve gençlik içindeki çalışmalarında “su içindeki balık” gibiydi. Zeki, çalışkan, militan ve proleter ruha sahip, işleyen demir gibi ılıdayan bir insandı. Bizim çeliğin suyundandı. Ulu, utkan, ufkü derin, sade, sessiz ve bilge bir kişilikti. Üretken, yaratan, “yükü Bedrettin gibi çeken”di.

Dersim dağlarının doruklarında sarışın bir güneş gibi doğdu. Adı dört bu-cakta anılır oldu. Düşsel bir söylence gibi konuşuldu varlığı. Kanla yazdığı destan dilden dile dolaştı, gönüllerde yankılandı. Devrim çeliğine yürüyen su, büyük denizlere akan ırmaktı o. Yüksek uçan tumaların katarbaşıydı. Küllerinden dirilen anka kuşuydu. Kahırlı karınca kervanlarının hem emek eri, hem önderiydi. İnsanların aşkına ve şavkına geldiği Kutup Yıldızı'ydı. Yiğit yoldaşı Ali Haydar'ın şehadeti, ardından kendisinin tutsak düşmesiyle sarsıldı Kürdistan ve bütün Anadolu. “Su yolunda kırılan testiyeye selam, çamuru çarka veren ustaya selam”.

Derken karakollar, kış-kyamet, zehir-zemberek zemheri, karlı ve buzlu yollar... Yollarda yürüyen başı dik, mağrur ve muzaffer, mangal yürekli bir kızıl kasırga... Esiyor sonsuz, sınırsız, Dersim dağlarından ovalara, vadilere, yamaca. Aş-ka ve amaca ilişkin bir devrim marşı gibi uğulduyor. Çağlayanlarca çağlıyor, tür-küstünü söylüyor dönen çarkın, pervanenin, çıkırğın... Ayakları yalın, sırtı yufka ve yaralı bağır... “Karda kanlı ayakların izi var, silinmez izlerin erise de kar”.

O kanlı yollar Diyarbekir zindanlarına çıkar. Düzde, dağda nasıl bir destan yazmışsa İbo, zındanda da öyle yazar. Yeni bir tavır, yeni bir milat, yeni bir direniştir bu. Dimitrov örneğinde olduğu gibi, İbo faşizmi yargılar, dinsiz-imansız işkence tezgahlarında, avcının ve acının burgacındayken hem de. Proletarya, Anadolu halkları ve dünya devrimci mirasının onuru adına, bulunduğu konumun sorumluluğuna yaraşır bir biçimde dayanır aylarca süren tarifsiz işkencele-re. Ve utancın gölgesini asla üzerine düşürmez. Yani “ser verir, sır vermez”. Dal-ları rüzgar saklı ulu bir ağaç gibi türkü söyleyerek ayakta ölür.

“Kaypakkaya, kaya kadar saptın sen, özgürlüğün tohumunu serptin sen, bereketli toprağına ülkenin”.

Şimdi o tohumlar filize, fidana, görkemli ağaçlardan oluşan devrim ormanı-na dönüşüyor.

Yaktığın aşk ve emek ateşinin savrulan kızıl kıvılcımları Asya, Afrika ve La-tin Amerika göklerinin yoldaş yıldızlarıyla selamlıyor.

Ve sen zindanlarda, işkencelere direnen her devrimciyle göğüs geriyorsun müthiş acılara. Şafak söktürüyorsun gecelere.

Doğuyorsun güneş gibi yeniden yeniden!...

Sınıfların karakterindendir fırtınalar-da gövde esner dal kırılır

Komünistler hiçbir ör-gütlenmeden kendi sı-nıfsal niteliği ilerisinde bir politik, pratik faaliyet sergilemesini beklemez. Çünkü her örgütlenme-nin kendi sınıfsal karak-terine denk düşen bir pratik sergileyeceğini bi-lir. Ama her sınıfsal ör-gütlenmeyi, politik ve pratik olarak sınıfsal ı-karlarının gerisine düş-meleri durumunda, hat-ta onları daha ileri, bilim-sel talepler doğrultusun-da hareket etmeleri için uyarmayı, bu yönlü çağ-ırda bulunmayı sınıfsal bir görev sayıyoruz

Yeryüzünde yaşanan ve yürek burkan bunca olay, insanı insanlığından utandıran çatışmalar, sürtüşmeler ve toplumsal alt üst oluşlar elbette yeni değildir. Kimi zaman durgunlaşıp, kimi zaman ivme kazansa da insanlığın belli bir döneminde başlamış olup günü-müze dek süregelmiştir. Sanırım uzun bir za-man da devam edecektir. Çünkü bu çatışma-lar nasıl yansırsa yansısın, nasıl gösterilmeye çalışılırsa çalışılsın, özü itibarıyla sınıfsal karak-terli olup, sınıfsal bir kimliğe bürünmeden ve bu doğrultuda çaba sarf edilmeden bilimsel bir neticeye ulaşması da mümkün değildir.

Üzerinde dikkatle durulması gereken bir diğer konu ise, yeryüzünde özü itibarıyla emek-sermaye, ezen-ezilen çatışması sonu-cu esen sert rüzgardan ve bu rüzgânın niteliğinden her bireyin, akımın, örgütlenmenin bir biçimde olumlu veya olumsuz etkilenmesi-dir. Bu nedenle gelişmelere bütün bunları dikkate alarak yaklaşmak, incelemek, yo-rumlamak ve tavır takınmak durumundayız.

Yer yüzündeki siyasî ve ekonomik dalga-

lanmalardan iktisadî yapısı gereği hızlı etkile-nen ülkemiz ve onun sınıfsal karakterli örgüt-lenmeleri kendini oldukça çıplak bir biçimde ele vermektedir. Son aylar içindeki sınıfsal ve sosyal çatışmalar, eylem ve etkinlikler bu gerçeği net bir biçimde ortaya koymaktadır.

Ülkemizde özellikle son yıllardaki siyasî esintiye bağlı olarak devrimci söylemlerden yola çıkarak kendini emek cephesinde göste-ren bazı örgütlenmeler duruma göre sürekli yön değiştirmektedir. Siyasî bakış açıları ve savundukları, pratikleriyle hiç örtüşmüyor. Bu siyasî örgütlenmelerin son aylarda toplumsal olaylardaki tavrıları bunlardan devrimci cephe-de yer alan ve mücadelesini savundukları doğrultusunda kararlı bir biçimde devam et-tiren örgütlenmelere ve partilere oldukça uzaklaştıkları, bu ölçüde de düzenle ve onu-nun hakim sınıflarıyla yakınlaştıkları görülüyor.

Herkesin malumudur sistemin sürdürül-mesinde hakim sınıf geçmiş deneyimlerden yola çıkarak kendi cephesini oldukça katı, antidemokratik yöntemlerle güçlendirmek-tedir. Eliindeki olanakları kullanarak bu anti-demokratik uygulamaları meşru kılmakta, yine çarpıtarak kitlelere kabul ettirmektedir. Hakim sınıfın bu uygulamalarının herkes farkında ve bunu dillendiriyor. Ama bu fa-şist uygulamalara karşı pratik mücadeleye gelince birçok örgütlenme mücadeleye yerine çözümünü yine hakim sınıfa havale ediyor. Bunu yapmaka kalmıyor, somut koşulların gerektirdiği gibi mücadeleyi yükselten parti ve örgütlere de küçümseyerek bakıyorlar. Dudak kıvrarak onları toplumsal gerilimden sorumlu tutarak eleştiriyorlar.

Dünyada ve ülkemizdeki somut durumu azami olarak kavramış ve bu duruma göre hakim sınıflarla arasına belirgin çizgiler çek-miş, yine proletaryanın çıkarının kendi iradi mücadelesinde olduğuna inanmış ve bu te-melde bir stratejisi olan parti ve örgütler her bakımdan hakim sınıfın amansız hedefi du-rumundadır. Hakim sınıfın askerî, siyasî vb mü-cadelesinin yanında bu parti ve örgütlere kar-şı öne kırdığı bir diğer mücadele yöntemi de psikolojik mücadeledir. Sistem içi çözüm arayışına soyunmuş birçok siyasî yapılanma, komünistlerin takındığı tavırları kendi teslimi-yetlerine de zarar vereceğinden, komünist ve devrimci parti ve örgütlere karşı hakim sınıf-ların psikolojik mücadele mevzisinde yerini almış durumdadır.

Sınıf savaşları açısından geçen yüzyılı in-celersek, sınıfsal çatışmaların hem yoğun ol-duğunu hem de her cephenin kendi içinde bir netlik kazandığını görürüz. Hayatın her alanında mücadeleye tutuşan proletarya ve burjuvazi, birbirleriyle mücadelede psikolojik

cephenin önemini de oldukça kavramışlar ve kullanmışlardır. Dünyada ve ülkemizde dev-rimci ve komünist yapıların hata ve zaaflarını çok iyi kullanan burjuvazi yüzyılın sonuna doğru psikolojik cephede oldukça üstünlük sağlamıştır. Bunun yansımaları ülkemizde et-kisini göstermiş, halk üzerindeki etkisinin ya-nında birçok ara sınıf ve katmanın siyasî tem-silcisi örgüt, partinin bocalamasına ve bilinçle-rinin bulanmasına neden olmuştur. Ülkemiz-de birçok siyasî yapının rüzgânı durumuna göre yön değiştirmesi her ne kadar kendisi-nin siyasî niteliği gereğiye de, burjuvazinin psikolojik saldırısından da oldukça şerbetlen-miştir. Çünkü bu yapılanmalar artık kendi sı-nıfsal konumlarının bile çok gerisine düşmüş-lerdir. Söylemleri ve savundukları ile pratik duruşları birbiriyle tamamen çelişmektedir. Bu gerçeği görmek ve bilince çıkarmak önemlidir. Çünkü komünistlerin, devrimcile-rin, kendince hangi iddialarda bulunursa bu-lunsun her siyasî yapılanmanın gerçek niteli-ğini, varlık nedenini bilmek ve onunla ilişkil-e-rini ona göre düzenlemek zorundadır. Bu ko-münistlerin, devrimcilerin müttefiklerini belir-lemede ve onlarla işbirliği ve dayanışma ge-liştirmesinde önemlidir.

Günümüzde birçok anlayışta hakim olan protokol devrimciliğidir. Yani bizzat mücade-le ettiren güçlerin de onayıyla belirlenen ku-ralları çerçevesinde, ki bunun adı yine hakim sınıfın koyduğu yasalardır, sükut ve sakin, ya-ni eğilerek bükülerek taleplerini arz edersin ve geldiğin yere döner ve oturursun. Çünkü onlar yapılması gerekeni yapmak için vardır-lar ve yüce varlıklar bunun içindir. Onların ka-fasında siz meşru değilsiniz. Size bu kadar izin verilmesi sadece sürecini tamamlamış, boş hayalden ileri gidemeyen bir geleceğe, dü-şünceye ve onun son kalıntısı insanlara karşı bizzat onların büyük hoş görüleri ve demok-ratiklerinin bir sonucudur. Diğer yandan ken-dini bu kurallara, yasalar içerisine mahkum edenler, buldukları demokratik kısıntılara bü-yük bir nimetmiş gibi sanırken, bu hücreleri zorlayan, aşmaya çalışanlara da ateş püskü-rerek saldırmaktadırlar. Bu saldırılarına birçok ideolojik kılıf uydurmanın yanında asıl neden hakim sınıfın kafasında var olan yukarıdaki bakış açısının bu akımların bilinç altında da saklı olmasındandır. Aynı zamanda durgun denizde kulaç atmaktan aciz olanların dalga-larla, fırtınalarla boğuşmaya cüret etmesi mümkün değildir. İnsanlık tarihi tanıklar, halk-tan, bilimden yana ne varsa en amansız ve en ileri cephelerde dövüşenler kazanmıştır ve tarihin her döneminde sınıf işbirlikçileri ol-muştur. Hiç kimse unutmamalı, ne sistem ne de ondan yarar sağlayan onun yılmaz savu-nuculan, geniş halk yığınlarına insanlıktan ya-

na ne varsa bir parçasını bile reva görmedi ve görmeyecek. Bu nedenle kazanılan her mev-zinin sigortası yeni mevziler için hiçbir hesa-ba yer vermeden döüşmek ve mücadele et-mektir.

Bugün halklara dayatılanı utangaç bir tavırla sineye çekip, buna karşı direnenlere dudak büküp, emperyalist ve onun iş birlikçi-leriyle aynı dili konuşanlar çok uzağa değil, ül-kemizin kısa tarihine bakmalıdır. Halkın istem ve talepleri doğrultusunda meydanları ey-lemlere açmak ve bu hakları elde edebilmek için verilen mücadelenin en öntünde kimlerin olduğu ve kimlerin bedeller ödeyerek biraz olsun demokratik koşullar yarattığı bellidir, bilinir.

Ama gel gör ki, bu mevziler yaratıldığın-da, bu hakları kazanıldıktan sonra teslimiyetin sofrasına bağdaş kuranlar çok rahat hakim sı-nfın talimatı doğrultusunda tavır belirleyip, komünistleri yalnız bırakıp, hatta onun zarar-na tavır belirliyebiliyor. Örnek verecek olur-sak, bugüne kadar geniş halk kesiminin aley-hine gelişen yasa ve yaptırımlarda tavır ge-liştiren devrimciler ve komünistler olmuş-tur, alanlarda yalnız bırakılan, polise peşkeş çekilen yine devrimciler, komünistler ol-muştur. Eylem ve gösterilerde alan belirle-mesinden kortej oluşturmaya kadar burju-vazinin istemleri kendini gösterir, yine po-lisin saldırıları devrimcilere, komünistlere yüklenir. Onlara göre sessiz sedasız hazır olda geçen eylem ve gösteriler iyi, hede-fine ulaşmış ama sistemin ablukasını zor-ladın mı kaçınılmaz olarak saldırı gelir ve olaylar çıkar, bu eylem ve gösteriler kötü ve hedefine ulaşmamış eylem ve gösteri-lerdir, tek sorumlusu da devrimci ve ko-münistlerdir.

Bu anlayışla asıl iki şeyi unutuyorlar. Bir hakim sınıfın saldırması için neden gerek-mez, onun karşıt sınıfı olman yeterlidir. Onun o gün işine göylesi gelmiştir ve saldı-rır. İkincisi ve önemlisi, hakim sınıfın görevi sınır koymaktır, yani hakim sınıfın kırmızı çizgileri vardır, ki hakim sınıfın çıkarları o kırmızı çizginin aşkansındadır. Proletaryanın çıkarları ise burjuvazinin işgali altındadır. Senin görevin ise o sınır, kırmızı çizgileri zorlamak ve kırmaktır. Yani onları verme-yecek, sen alacaksın zorla. Bu da çatışma demektir. Elbette devrimciler, komünistler, çatışma gönüllüsü değildir. Ama senin hak-kın olanı istemen hakim güçler için çatışma nedenidir. Önemli olan çatışmada haklı ve meşru olabilmektir.

Komünistler hiçbir örgütlenmeden kendi sınıfsal niteliği ilerisinde bir politik, pratik faaliyet sergilemesini beklemez. Çünkü her örgütlenmenin kendi sınıfsal ka-rakterine denk düşen bir pratik sergileye-ceğini bilir. Ama her sınıfsal örgütlenmeyi, politik ve pratik olarak sınıfsal çıkarlarının gerisine düşmeleri durumunda, hatta onla-rı daha ileri, bilimsel talepler doğrultusunda hareket etmeleri için uyarmayı bu yönlü çağırda bulunmayı sınıfsal bir görev say-ıyoruz.

Devrimci Demokrasi Okuru

Orhan Yıldız

Kardelen olmak Munzurlar'da

Kardelen olmak Munzur'un dorukla-rında, kasırgalara fırtınalara inat asileş-mek Dersim'de ve şafağa yürümek, umudun, direnişin ordusuyla. İhanetlere hain pusulalara düşenlerimiz de vardı. Mercan'da her biri ülkeyin güneşli gün-leri

Her biri kavganın bitmez tükenmez çocuklarıydı onlar. Tarihi kan ile yazılmış, emek ile yoğunlaşmıştı elleri ve yüzleri, onlar özgürlük destanlarını hep bir ağız-dan haykırarak geldiler.

Toprakta tohuma, yağmurda yeşile

büyüyen bir ağacın dalları gibiydiler. Çünkü onlar halkın yüzyılların acıları-yla ve gözyaşlarıyla büyüdüler, zındanda di-reniş, fabrikada grev, dağlarda destan yazanlardı. Tarihten, Pir Sultanlardan, Bedrettin'den, İbrahim'den, Mahir'den ve Denizler'den uzanan bitmez tükenmez tarihin tanıklarıydı onlar. On yedi beden kurşun ve bombalar altında, zifiri karan-lıkta dağlar, kuşlar ve Munzurlar ağıladı.

Seyrime düşen akşamın sabahında gözyaşlarıma kana bulandı; hey hain al-çaklık yüzüne tükürüyorum; sonra yü-züm güneşin kıvıllığına kesilmiş. Hazi-

ran'ın kana bulanmış sabahında anaların ağrıları yükseliyordu Munzurlar'dan To-roslar'a doğru hey kahpe ölüm! Yine ba-harlar düşecek ülkeyin toprağına, aka-çağız sonsuz denizlere, eseceğiz rüzgar-ların hoyratında, süreceğiz atlarımızı dağlara, Munzur'un doruklarına ve göre-ceksin güzel günleri müjdeleyen yarınları. Dikeceğiz bayrağımızı özgürlüğün burçlarına, tarih şahittir bize.

Kartal Erzincan Mah. Bir Okur

Çatışmanın anaforundaki Filistin

Çatışmaların onlarca can aldığı Gazze’de dört kez ateşkes ilan edilmesine rağmen henüz güvenlik sağlanabilmiş değil. Bölgede son aylardaki en kanlı günler yaşanırken, İsrail’in de Gazze’ye girmesi ortamı iyice karıştırdı

Filistin’de iki ay önce Ulusal Birlik Hükümeti’nin kurulmasına rağmen HAMAS ve El-Fetih arasındaki sorunların çözülmediği bir kez daha ortaya çıktı. Çatışmaların onlarca can aldığı Gazze’de dört kez ateşkes ilan edilmesine rağmen henüz güvenlik sağlanabilmiş değil. İç savaş nedeniyle bölgede son aylardaki en kanlı günler yaşanırken, İsrail’in de Gazze’ye girmesi ortamı iyice karıştırdı.

Çatışma El-Fetih’e bağlı güvenlik güçlerinin Gazze’yi kontrol etmek amacıyla çok sayıda adamını sokağa dökmesiyle başladı. HAMAS’a bağlı gruplar bunu kendi güçlerine bir meydan okuma ve El-Fetih’in kendilerini sindirme politikası olarak algıladılar. Üst düzey bir El-Fetih yetkilisinin öldürülmesinden sonra ise çatışmalar daha da tırmandı. Gazze’de Filistinli gruplar arasındaki çatışmalar sürerken, İsrail, 6 ay aradan sonra yeniden Gazze Şeridi’ne girdi. Bu nedenle Gazze neredeyse kan gölüne döndü.

Yaşanan tablo, İsrail’in uzun süreden beri Gazze ve Batı Şeria’yı birbirinden ayırma politikasının sonuç verdiğini gösterir nitelikte. Batı Şeria’da alınan kararların Gazze’de pratik sonuçlar üretmesi; silahlı grupların çıkarları ile yakından ilişkili. Son dönemde yaşanan olayların ortaya koyduğu iki şey var: Birincisi Filistin hükümeti sokakları tam olarak kontrol edemiyor, ikincisi ise Suudi Arabistan’ın baskısıyla geçici bir anlaşmanın yapılmış olmasına rağmen HAMAS ve El-Fetih arasındaki sorunların çözülmemesi uzak bir ihtimal gibi görünüyor. Filistin’de güç mücadelesi bitmiş değil. Her iki taraf da yeni siya-

si hesaplar peşinde. ABD ve Avrupa devletleriyle sıcak ilişkiler içerisinde olan El-Fetih komutasındaki güçler, çatışmaların hükümeti düşüreceğini ve yeniden seçim yapılabileceğini umuyor. HAMAS’ta ise Abbas’ın istifa etmesi durumunda yeni bir başkanlık seçimi

beklentisi var. Ayrıca HAMAS’ın içindeki radikal gruplar hareketin silahlı bir gruptan siyasi bir partiye dönüşmesinin yanlış olduğu konusundaki savlarının “ne kadar doğru” olduğunu gösterme fırsatı yakalamış durumdalar.

HAMAS ile El-Fetih arasındaki güç müca-

delesinin bir ürünü olarak ortaya çıkan bu çatışmalar, İsrail ve ABD’nin de olaylara karışmasıyla çok daha karmaşık bir hal aldı. İsrail çatışmada açıkça El-Fetih’in yanında yer aldı. Bir yandan Sderot’a atılan bir füze nedeniyle Gazze’de HAMAS’a yönelik füze saldırı-

ları başladı. Ardından da tanklar ve uçaklarla geniş çaplı bir operasyon başladı. Diğer yandan da El-Fetih’e bağlı 500 kişilik bir grubun Gazze’ye geçmesine izin verdi. Ayrıca, Savunma Bakanı Amir Peretz’in açıklamasındaki, “nokta hedeflerine saldıracağız” ifadesi İsrail’in muhtemelen kısa bir süre içinde HAMAS’ın önde gelen bazı isimlerini hedef alacağını düşündürüyor. Gazze’de iki boyutlu bir çatışma yaşanıyor. Birinci boyut HAMAS ve El-Fetih arasındaki güç mücadelesi. İkinci boyut ise perde arkasında ABD-AB ile İran-Rusya arasındaki mücadele...

İsrail Gazze’den çekildikten sonra bölgede zaman zaman askerî saldırılar yaptı. Fakat, bugünlerde yaşanan olaylar İsrail’in sadece “güvenlik” operasyonları ya da El-Fetih’e verdiği destekle ilişkili değil. İç politika da Winograd Raporu’ndan sonra büyük bir kriz yaşayan Olmert hükümetini şu anda eleştirilerden uzak tutabilecek tek şey yeni bir saldırı. Olmert hükümeti bu saldırı sayesinde bir taşla birden fazla kuş vurmak istiyor. Hem HAMAS’ın uzlaşmaz bir örgüt olduğunu göstermek, hem Arap Barış Planı’nın şu anda uygulanmasının güç olduğunu ortaya koymak, hem de hükümetin güvenliği sağlamakta ne kadar kararlı olduğunu göstermek Olmert hükümetinin başlıca hedefleri arasında.

Lübnan’da yeni bir emperyalist oyun

Lübnan ordusunun, El Fetih El Islam (Fethülislam) örgütüne yönelik gerçekleştirdiği saldırılara sahne olan ve Filistinli mültecilerin yaşadığı Nahr El Bared kampında ölü sayısı 100’ü aşarken, çok sayıda kişi de yaralandı.

Bugüne dek adı pek duyulmamış El Fetih El Islam örgütüne yönelik saldırıda 32 Lübnan askeri, 22 örgüt militanı ve 50’nin üzerinde sivil hayatını kaybetti. Soruna çözüm bulunması için Filistin Kurtuluş Örgütü ve Lübnan Başbakanı arasında çatışmaların durdurulmasına yönelik varılan mutabakata karşın olayların devam ettiği

Lübnan’da tansiyon yükseliyor.

40 bin Filistinlinin yaşadığı kampta çatışmalar nedeni ile elektrikler kesildi, gıda ve su sıkıntısı baş gösterdi. Kamptaki hastanelerde ise yeterli sağlık personelinin olmaması ve kampa giriş-çıkışa izin verilmemesi nedeni ile ölü sayısının artmasından endişe ediliyor. 1969 yılında yapılan bir antlaşma uyarınca Lübnan devletinin giremediği Filistin mülteci kampına düzenlenen saldırı, Filistinli mültecilerin kaldığı diğer kamplarda düzenlenen kitlesel eylemlerle kinanarak, saldırının durdurulması istendi.

ABD’den, Lübnan’a silah yardımı

Lübnan devletinin, Suriye tarafından desteklendiği iddia edilen El Fetih El Islam örgütüne yönelik başlatıldığı ve yüzlerce kişinin hayatına mal olan saldırıya ABD de, Lübnan devletine silah yardımıyla bulunarak destek veriyor. Lübnan devletinin “terörizme” karşı savaşacağını ve haklı pozisyonda olduğunu iddia eden ABD, bu mücadelede Lübnan’a silah yardımı başta olmak üye-

re her türlü desteğini sunacağını duyurdu ve nakliye uçakları ile Lübnan ordusuna silah yardımına başladı!

Fransa’da geçtiğimiz günlerde göreve gelen Dışişleri Bakanı Bernard Kouchner’in de ilk ziyaretini Lübnan’a yaparak, destek mesajları verdi. Öte yandan Suriye’nin BM daimi temsilcisi Büyükelçisi Beşar Caferi bir basın açıklaması yaparak, Suriye’nin El Fetih El Islam örgütü ile bir ilişkisinin olmadığını açıkladı.

MAYA

Arif BİLGİN

Seçim ve Tutum

27 yıl önce yine, bugünküne benzer bir yönetim krizi başgöstermişti; yine cumhur’umuza bir başkan seçilememişti. Aslında seçtirilmek istenmemişti demek daha doğru. O zaman da şimdiki gibi bir parlamento vardı ama, inisiyatifini yitirmişti, inisiyatif “derin” otoritelere geçmişti. Çünkü mevcut krizi parlamenter düzen içinde aşamayacaklarını düşünüyorlardı. Zaten 24 Ocak Kararları adı altında “Güney Amerika Modeli” hazır bekliyordu. Bütün mesele modeli uygulamak için “uygun” toplumsal koşulları yaratmaktan ibaretti. Katliamlar, ardı arkası gelmez cinayetler, toplumu dehşete düşüren vahşetlerle o psiko-siyasal ortamı da sağladılar ve sonunda potinli beşli seçime-meçime gerek kalmaksızın yönetime el koydu. Her şeyin başkanı cumhurbaşkanımız Kenan Paşa vardı artık. Fakat az çok parlamenter alışkanlık edinmiş toplumu bu şekilde yönetmek kolay olmadı, bir süre sonra sıkı ayar edilmiş bir anyasa ile yarı-askeri düzene geçildi. Sıkı düzen içinde sorunsuz bir yönetim uman paşasever efendiler işleri iyice berbat etmişlerdi. Sistemin bütün siyasal kurumları paramparcaydı. Daha da önemli yan-Jaik kemalist

düzen kendilerine uygun koşullar yaratılan şeriatçı akımın tehdidi altındaydı. Fakat zararı yok, nasıl olsa onun da gereği düşünülmüştü; bu kez, o “tehlike” gerekçe yapılarak paşa hazretleri işe müdahale edebilirdi. Ettiler de; 28 Şubat ve 27/4 böylece gerçekleşmiş oldu. Önceki yazımda hicivlediğim üzere artık “höttirit” demokrasiye geçtiğimizi söyleyebiliriz; “höt” deyince “sivil” parlamenter düzenimiz hazırola geçiyor ve gereğini yapıyor. Zaten dünyanın hiçbir yerinde görülmeyen %10’luk seçim barajı, sayısız sınırlama ve tehditle başka biçimde bir demokrasi de beklenemez.

Aslında bu sistem en az 99 yıldır yürürlükte olan bir sitemdir; sadece sultanların ve sayeti yerini paşaların vesayetine bıraktı. Fakat kabul etmeli ki bu süre içinde çok şey değişti ve sistem kendisini değiştikliklere uydurmakta zorlanıyor. Köklü bir devrim, bir dönüşüm ihtiyacı çoktandır toplumun gündemindedir. O yüzden devrimi önleme ve düzeni koruma şeklinde gelişen her “balans ayarı” müdahalesi krizleri ertelemekten ve büyütmekten başka işe yaramıyor. Nitekim bu seçim de öncekisi gibi ertelenmiş krizi büyüterek sonuçlanacaktır. Kargaşa, istikrarsızlık, siyasal kurumların giderek daha çok çadır tiyatrosuna dönüşmesi bundandır ve bu devam edecektir. Emperyalizmin partiküler engellerden hoşnut olmayan bugünkü stratejisi de bunu körüklemektedir; onlar ulusal devlet olgusunu besleyen bütün dinamikleri kırmak, yoketmek istiyorlar. Son yıllarda ulusal tepkilerin hızla gelişmesi bundandır ve bunu da güdük “anti-emperyalis”ler iktidar

dalaşmasına istismar etmektedirler. İstismar edilenlerin kabaran kitlesel hareketi ise bütün zaafılarına karşın iyidir ve toplumun ilerici yönünü temsil ediyor.

Giderek iki kaleli futbol maçına dönüşen ve halkçı seçeneklerin devre dışı kaldığı mevcut siyasal kısır döngüde, devrimcilerin ve komünistlerin sorumluluğu yok mudur?

Bence var ve hatta tayin edicidir. “Parlamenter demokrasi”mizin niteliği üzerinde beyin cimnastığı yapmaya gerek yok, bu konu çok tartışıldı; onun “iyi”liği kuşkusuz ancak öteki Ortadoğu rejimleri ile tartışılacak kadardır ve henüz normal parlamenter sistemden çok geridir. Fakat bütün garipliklerine karşın artık yüz yıllık süreçte ülkenin politik yaşamına yerleşmiş bir kurumdur ve bu yok sayılamaz. Lenin’in “en demokratik parlamento bile burjuva diktatörlüğünden başka bir şey değil”, burjuva seçimleri „egemen sınıflardan hangisinin halkı ayakları altına alıp ezecekleri” kararlaştırılmaktadır sözlerinden bu hakkın kullanılmamasını savunduğu sonucu çıkartılamaz. Bunlar farklı nedenlerle, farklı koşullarda söylenmiş şeylerdir ve doğrudur. Ortada devrimci bir kriz ve alternatif devrimci seçenekler yoksa, parlamento, siyasetin canlandığı dönem olan seçimlere ilgisiz kalmak, sadece boykot ve teşhir taktikleri ile yetinmek, kusurlarına bakarak seçme ve seçilme hakkının olmadığını varsaymak gerçekten “parlamenter ahmaklık”tan daha kötü bir ahmaklık olur. Yıllardır sürdürülen yanlış parlamento ve seçim taktikleri kitleleri siyaset dışında tutmaktan, apolitikleştirmekten, cuntacıların, gerici ve

faşist partilerin işlerini kolaylaştırmaktan başka işe yaramadı. Oysa seçme ve seçilme hakkı tarihler boyunca bedeller ödenerek elde edilen temel haklardır ve küçümsenemez. Bir hakkın var olup olmaması ayrı, onun yetersiz ve kusurlu oluşu ise ayrı bir konudur ve farklı mücadeleler gerektirir. Parlamento, devlet aygıtının bir dizi iktidar araçlarından sadece bir tanesidir ve kuşkusuz burada elde edilecek çoğunluk tek başına emekçi kitlelere iktidar olanağı vermez; bu sayısız deneyle sabittir. Halkın iktidarı mücadelesini parlamenter mücadeleyle sınırlandırmanın yanlış oluşu bundandır. Ama o alanda mücadele vermek, tıpkı öteki alanlardaki mücadeleler gibi kaçınılmaz ve zorunludur. Buna dudak bükme, küçümseme başlanmaz bir hatadır. Parlamenter mücadele ve seçimler ancak çok özel şartlarda ve özel nedenlerle boykot edilebilir ki bu sadece istisnai bir durumdur. Başta devrimci komünistler olmak üzere devrimciler bu istisnayı genelleştirdiler, genel bir hakkı ise istisnai bir taktiğe dönüştürdüler. Böylece emekçi kitleler bu alanda seçeneksiz kaldı ve gerici burjuva klikler arasında tercih yapmak zorunda bırakıldı. Oysa genel olarak emekçiler bütün gücüyle bu mücadele olanağından yararlanmak , siyasi arenaya kendi bağımsız güçleriyle çıkmak isterler ve bu mümkündür. Öyle olduğu için de egemenler emekçilerin siyasal etkinliğini engellemek için bu alanla ilgili çok özel yasal düzenlemeler geliştiriyorlar. Parlamentoda çoğunluğu elde ederek iktidar olunacağı yanlış sanısı yaratmamak koşulu ile (ki AKP’nin parlamentodaki çoğunluğuna rağmen iktidar ola-

madığı ortada) parlamenter mücadele alanını boş bırakmak affedilmez bir hatadır. Var olduğu halde siyasal bir hakkı kullanmamak için gerekçe aramak bize özgü bir “devrimcilik” olsa gerek. Emekçi kitlelerin, demokratik güçlerin, aydınların, ezilen etnik ve dinsel toplulukların seçeneksiz kalmasının yarattığı trajedi bunun sonucudur ve zaten üzüntüyle izliyoruz. Burjuvazinin parlamenter hileleri yalnızca emekçilere karşı değil, birbirlerine karşı da uygulanıyor. Bu süreçte muhaliflerin toparlanmasına ve yeni seçeneklerin oluşturulmasına olanak bırakılmadan, parlamentodaki iki partinin en avantajlı olduğu sırada baskın seçime başvurmaları böyle bir şeydir. Şimdi ötekileri yok olmamak için ya yapay birleşmelere ya da güçlülerin semsiyesi altına sığınmaya çalışıyorlar. En dağınık olanlar ise demokratik güçlerdir ve güçlerini en kötü şekilde en elverişsiz taktik alternatiflerle (bağımsız vs.) sınamak durumundalar. Demokratik güçlerin siyasal enerjisinin en elverişsiz koşullarda ve en verimsiz biçimde kullanılmasına yol açan yalnızca düzenin hile ve entrikaya olanak veren yasal düzenlemeleri değil, aynı zamanda kendi hataları yüzünden şimdiye kadar birleşmemiş ve kurumlaşmamış olmalarındandır. Neden geniş yelpazeli, halkçı, bütün demokratik güçleri kucaklayan yepyeni bir sol seçenek yaratılmasın? Kanımca bu seçimde bu perspektife uygun kararlı bir çalışmanın başlatılması tarihsel bir fırsattır. Çünkü çok sağlıklı geniş bir kitle böyle bir seçenek arıyor. Aksi takdirde kitleler islamcı takkiye partileri ile cumhuriyetçi zaptiye partileri arasında şaşkın şaşkın bayrak sallamaya devam eder dururlar.

Komünist önder İbrahim Kaypakkaya anıldı

Maoist ideolojinin Türkiye-Kuzey Kürdistan'daki temsilcisi komünist önder İbrahim Kaypakkaya, ölümsüzlüğünün 34. yıldönümünde gerçekleştirilen etkinliklerle anıldı. Anmalarda, Kaypakkaya'nın sadece işkencedeki direngi-liği ile anılamayacağı, onun esasen Maoist ideoloji ile anılması gerektiğine dikkat çekilerek, Halk Savaşı'ndaki ısrarına vurgu yapıldı

Ülkemizin devrim tarihinde önemli kilometre taşlarından birini oluşturan komünist önder İbrahim Kaypakkaya Türk devletin işkencehanelerinde katledildiği 1973'ün 18 Mayıs'ının 34. yıldönümünde Türkiye-K. Kürdistan ve Avrupa'da yapılan eylem ve etkinliklerle anıldı. İbrahim Kaypakkaya, Büyük Proleter Kültür Devrimi'nin ürünü olan programatik görüşleri, pratiği ve yarattığı gelenek ile halkların bilincinde öyle bir yer edindi ki, her 18 Mayıs'ta dağların doruklarında yakılan isyan ateşleri, bugün hala tutuşmaya ve tutuşturmaya devam ediyor. O'nu anmak için yapılan etkinliklerde, Amed'de işkencehanelerde sergilediği muazzam direnişin yanı sıra, ülkemiz devrim tarihindeki ayrıtıcı yönlerine değinilmeden geçilemiyor. Fikirleriyle ve yarattığı hareketle canlılığını sürdüren komünist önder Kaypakkaya ve bu uğurda şehit düşmüş olan nice komünizm şehidi ve bugün hala bu topraklarda mücadeleyi daha üst seviyedeki bilinçle sürdüren Kaypakkaya'nın ardılları, "ihitilalci komünizmin ülkede-ki en tehlikeli temsilcisi" olma özelliklerini sürdürüyorlar.

Okmeydanı'nda görkemli anma etkinliği düzenlendi

İstanbul Demokratik Haklar Platformu (DHP), 19 Mayıs tarihinde, Okmeydanı'nda bulunan Sibel Yalçın Direniş Parkı'nda anma etkinliği düzenleyerek 34. ölümsüzlük yıldönümünde komünist önder İbrahim Kaypakkaya'yı andı.

Kaypakkaya şahsında tüm devrim ve komünizm şehitleri anısına yapılan saygı duruşu ile başlayan ve yoğun bir katılımın olduğu etkinlikte, Ozan Haydar Erdoğan, Ferhat Tunç, Arzu, Emre Saltık, Grup Lizege, Grup Vardiya, Birol Topaloğlu, Nurettin Güleç ve Grup Munzur sahne aldı.

1973 yılında Vartınik'teki baskında şehit düşen Ali Haydar Yıldız'ın abisi Cafer Yıldız ve Av. Ercan Kanar'ın da konuşma yap-

tığı etkinlik, yağmurlu havaya rağmen programın sonuna kadar coşkuyla sürdü.

"Kaypakkaya, ülkemiz komünistleri ve komünist hareketi-nin kendisine rehber alacağı bir Komünist Manifesto yazdı"

Etkinlikte DHP adına yapılan konuşmada, Kaypakkaya'nın on yıllar boyunca ülkemiz devrimci hareketi üzerine kara bir bulut gibi çöken reformizme, revizyonizme karşı amansız bir komünist ideolojik savaşın adı olduğu ifade edilerek, "Kaypakkaya, ekonomik yapıdan sınıfların mevzilenişine, ulusal sorundan Kemalizm ve devletin niteliğine, oradan da parti ve sosyalizm sorunlarına ilişkin pek çok temel konuda yaptığı kapsamlı tahliller ve bunlara bağlı olarak yakın devrimin niteliği, yolu ve stratejik araçları üzerine doğru sentezlere ulaştı. Kaypakkaya, ülkemiz komünistleri ve komünist hareketin kendisine rehber alacağı bir Komünist Manifesto yazdı. Böylece, reformizm, revizyonizm ve her türden oportünizmle arasına ideolojik olarak kalın ve net bir çizgi çekti. Hiç kuşku yok ki bunu sadece ideolojik alanla sınırlı tutmadı. Bizzat Halk Savaşı'nı örgütlemek üzere mücadelenin hem teorik hem de pratik önderliğini üstlenip, az sayıda yoldaşıyla birlikte Maoist partiyi kurarak yarım asırlık reformist, revizyonist kabuğu kırıp faşist Türk devletine karşı gerçek alternatif bir ideolojik-politik-örgütsel ve askeri çıkışla Türkiye-Kuzey Kürdistan devriminde çığır açtı. İşte Kaypakkaya'nın ülkemiz devrimi açısından ayrırtedici komünist niteliği buradan gelmektedir. Bundan dolayıdır ki, devlet onu "ihitilalci komünizmin ülkedeki en tehlikeli temsilcisi" olarak görmekteydi" denildi.

"Kaypakkaya'yı daha görkemli anmanın biricik yolu; Halk Savaşı çizgisini kitlelerin olduğu her yerde maddi güç haline getirmektir"

Kaypakkaya'nın işkencedeki kararlılığı, Halk Savaşı'ndaki ısrarı, halka bağlılığı, Kemalizm, ulusal sorun ve daha birçok konudaki bilimsel tahlilleri ile ülkemizdeki komünist geleceğin bay-

rağı ve önderi olduğu belirtilen açıklama şu sözlerle bitirildi; "Kaypakkaya'yı ölümsüzlüğünün 34. yıldönümünde daha görkemli anmanın biricik yolu; 18 Mayıs'ları asla unutmamaktır. Bize miras bırakılan bu büyük tarihi gün ve Komünist Manifesto-yu kitlelerin devrim bilincinde nüfuz ettirmektir. Halk Savaşı çizgisini kitlelerin olduğu her yerde maddi güç haline getirmektir. 18 Mayıs, stratejik kazanma çizgisidir. Özgürlüğün şah damarı olan o görkemli doruklara akın akın akmaktır. 18 Mayıs'ın somut politik çağrısı bu şekilde algılanmalıdır. Bu sorumluluğumuzun bilinciyle başta komünist önder Kaypakkaya olmak üzere, ölümsüz 17'lerin, Denizler'in, Haki Karerler'in, Dörtler'in ve diğer ölümsüzlerin komünist ve devrimci anısı önünde saygıyla eğiliyoruz".

Lise öğrencileri

Kaypakkaya'yı andılar

İstanbul'da, Demokratik Gençlik Hareketi (DGH) ve Yeni Demokratik Gençlik (YDG) üyesi liseli öğrenciler Sarıgazi'de yaptıkları yürüyüşle komünist önder İbrahim Kaypakkaya'yı andılar.

İnönü Caddesi'nde toplanan DGH ve YDG'li liseli öğrenciler, "Komünist Önder İbrahim Kaypakkaya Ölümsüzdür" yazılı pankart açarak sloganlar eşliğinde Demokrasi Caddesi'ne yürüdüler. Burada açıklama yapan öğrenciler, İbrahim Kaypakkaya'yı saygıyla andıklarını, onun mücadele bayrağını yükselteceklerini söylediler.

Kartal Meydanı'nda da 25 Mayıs tarihinde bir araya gelen lise öğrencileri, basın açıklaması yaparak, Mayıs ayında şehit düşen devrimcileri andılar. "Mayıs şehitleri ölümsüzdür" yazılı pankart açan öğrenciler, İbrahim Kaypakkaya, Deniz Gezmiş, Hüseyin İnan, Yusuf Arslan, Sinan Cemgil, Kadir Manga, Feyzi Alansoy, Serdar Yılmaz, Hasan Ocak, İrfan Ağdaş ve 1977 yılındaki 1 Mayıs kutlamalarında şehit düşenleri andılar.

Kartal'daki liselerden çok sayıda öğrencinin katıldığı eylemde, "İbrahim yoldaş ölümsüzdür", "Devrim şehitleri ölümsüzdür" ve "Kahrolsun faşizm, yaşasın mücadeleimiz" şeklinde sloganlar atıldı.

Kartal Pir Sultan Abdal Kültür Derneği Müzik Grubunun verdiği müzik dinletisiyle son buldu.

Gazi Mahallesi'nde de iki ayrı eylemle Kaypakkaya anıldı. Eski Karakol Durağı'nda toplanan BDSP, ESP, Partizan ve DTP üyeleri, buradan Heykel Parkı'na kadar sloganlar eşliğinde yürüyerek İbrahim Kaypakkaya'yı andılar. Bu eylemden ayrı olarak anma gerçekleştiren Demokratik Haklar Platformu üyeleri ise, Eski Karakol Durağı'ndan Heykel Parkı'na yürüyerek anma etkinliği gerçekleştirdiler. İbrahim Kaypakkaya anısına yapılan saygı duruşunun ardından, Grup Munzur'un verdiği müzik dinletisi ve okunan şiirlerle anma sona erdi. DHP'nin eylemine HÖC ve TÖP üyeleri de katılarak destek verdiler.

Kaypakkaya Almanya'da anıldı

Avrupa'da her yıl olduğu gibi, bu yıl da komünist önder İbrahim Kaypakkaya yapılan etkinliklerle anıldı.

Kaypakkaya'yı anmak için, "Ölümsüzlüğünün 34.yılında İbrahim Kaypakkaya'yı Anıyoruz" şiarıyla 26 Mayıs günü Almanya'nın Leverkusen kentinde merkezi bir etkinlik düzenlendi.

İbrahim Kaypakkaya şahsında tüm komünizm ve devrim şehitleri anısına yapılan saygı duruşu ile başlayan etkinlikte ilk olarak şair Nihat Behram sahne alarak şiirler okudu.

Gecede Tertip Komitesi adına okunan açıklamada, İbrahim Kaypakkaya'nın ideolojik ve politik görüşlerinin Türkiye-Kuzey Kürdistan proletaryası ve ezilen halkları için bir manifesto olma niteliğini koruduğuna değinildi. Kaypakkaya'yı anmanın, onun üzerinde yükseldiği ve yarattığı değerlerin oluşturduğu geleneğin köklerine ve tarihine sahip çıkmaktan geçtiğine değinilerek, Maoist Komünist Partisi (MKP)'nin 1. Kongre çizgisinin geleceği kazanma teminatı olduğuna vurgu yapıldı. Açıklamada ayrıca, Türkiye-Kuzey Kürdistan'da devletin yürüttüğü operasyonlara, Ermeni gazeteci Hrant Dink'in katledilmesi olayına ve son olarak Malatya'da gerçekleştirilen katliama vurgu yapılarak Türk devletinin ırkçı faşist politikaları teşhir edildi.

Geceye konuşmacı olarak katılan yazar Haluk Gerger, "Türkiye'de şovenizm ve militarizm kıskırtılmaktadır. Tek bir Kürt'ün parlamentoya girmesine dahi tahammül edilmemektedir" şeklinde konuşurken, yazar Muzafer Oruçoğlu da geçmiş mücadelelerden ve deneyimlerden dersler çıkarılmasının önemi-ne değindiği konuşmasında, "Bilinçli bir kitle hareketi yaratılmalıdır ki yaratılan devletler bizim düşmanımıza dönüşmesin, ülkede orduyla AKP'nin anlaştığı tek nokta Kürt sorunudur" dedi.

78'liler Vakfı Başkanı Celalettin Can'ın da konuşmacı olarak katıldığı gecede sahne alan Partizan Müzik Topluluğu seslendirdiği marşlarla coşkulu anlar yaşattı.

Sinevizyon gösteriminin ardından Delil Dilaner ile Beser Şahin'in yaptıkları düetin ilgilyle dilendiği gecede, Grup Munzur da seslendirdiği türkü ve marşlarla kitleye coşkulu anlar yaşattı. Son olarak sahne alan Ferhat Tunç'un, "İbrahim Kaypakkaya ve Haki Karer gibiler hakların özgürleşmesinde en büyük öncülerdir ve onlara olan bağlılık mücadelenin yükseltilmesinden geçmektedir" şeklinde konuştu.

Anma etkinliği, "Biz Kazanacağız, Halk Kazanacak, Halk Savaşı Kazanacak" sloganları ve bundan sonraki etkinliklerde de bir arada olma çağrısıyla sona erdi.

Etkinliğe Birleşik Nepal Cephesi (Avrupa), MLKP Avrupa Komitesi, TKİP-Yurtdışı Örgütü, TİKB (Bolşevik)-ÖK, KP-İÖ Yurtdışı Örgütü ve TİKB-Almanya Komitesi de mesaj gönderdi.

Gülsuyu ve Gazi mahallelerinde yürüyüş

Kaypakkaya'nın 34. ölümsüzlük yıldönümünde İstanbul'un Gülsuyu ve Gazi mahallelerinde 4 ayrı eylem düzenlendi.

Gülsuyu Mahallesi Son Durak'ta toplanan Partizan, ESP, PDD, BDSP, Kurtuluş ve SDP üyeleri, "İbrahim Kaypakkaya'yı Anıyoruz" yazılı pankart açarak sloganlar eşliğinde Özgürlük Parkı'na yürüdüler. Burada yapılan saygı duruşunun ardından eylem müzik dinletisiyle son buldu.

Bu eylemden yarım saat sonra Gülsuyu Son Durakta bir araya gelen Demokratik Haklar Platformu (DHP) üyeleri de, "Komünist Önder İbrahim Kaypakkaya Ölümsüzdür" ve "Onu anmak savaşmaktır" yazılı pankartlarla Heykel'e kadar ellerindeki meşalelerle yürüyerek İbrahim Kaypakkaya'yı andılar. "Komünist önder İbrahim Kaypakkaya ölümsüzdür", "Önderimiz İbrahim Kaypakkaya", "Kahrolsun Fa-

şist Kemalist Diktatörlük" sloganlarını atan grup İbrahim Kaypakkaya anısına saygı duruşunda bulundu. DHP adına yapılan açıklamada, Kaypakkaya'nın sistem karşısındaki duruşu ile Kemalizm ve ulusal soruna bakışını nedeniyle hedef olduğu söylendi. Açıklamada, devrimci önderlerin kitleler üzerinde yarattıkları etkiyi kırmak için devlet tarafından öldürüldükleri, Mahir Çayan, Deniz Gezmiş, İbrahim Kaypakkaya, Mazlum Doğan ve Haki Karer'in bu anlamda örnek teşkil ettiği dile getirilirken, "Kaypakkaya'nın işkencede ortaya koyduğu inanç ve kararlılık yeni nesillere yol gösterse de, biz Kaypakkaya'nın bu yönünden ziyade onun ülkemiz topraklarında, kurtuluşu getirecek yöntemini ve yaptığı siyasal belirlemeleri önemsemek zorundayız. Onu ağır işkencelerde böylesine direngen kılan, ideolojik, politik görüşleridir" denildi. Yağmur altında gerçekleştirilen anma,

